

וועדת שימור – תמליל

מספר הוועדה : 10

מקום ההתכנסות : אולם הנהלה 2

תאריך הוועדה : י"ט באלול תשפ"ד (22.09.2024)

מזכיר הוועדה בדיון : מורן בן זיו

שעת תחילת הוועדה : 09:14

שעות סיום הוועדה : 15:28

התמליל נכתב ע"י חברת גולד וורק בע"מ ולא עבר בדיקה או הגהה ע"י גורם כל שהוא בעיריית ירושלים

עיריית ירושלים וחברת גולד וורק בע"מ עושים כל שביכולתם על מנת לייצר תמליל איכותי ובעל ערך. עם זאת מודגש כי קריאה בתמליל צריכה להיעשות באופן מושכל תוך הבנה שיתכנו טעויות ו/או השמטות מסיבות אובייקטיביות שונות.

גולד-וורק ת M ג ו R ים גולד וורק תמליל והקלטה

יוחנן וייצמן:

טוב, בוקר טוב לכולם, התאריך י"ט אלול תשפ"ד, אנחנו פותחים וועדת שימור מספר 10. נוכחים סגן ראש העיר חיים כהן, הממונה על המחלקה האדריכלית שרון דינור אני יוחנן וייצמן יושב ראש, יועץ משפטי דני ליבמן, מזכירת הוועדה מורן, אנחנו מברכים אותך מזל טוב,

מורן בן זיו:

תודה.

יוחנן וייצמן:

היא חזרה כעת מחופשת לידה.

חיים כהן:

אה, מזל טוב. היא מחליפה את אסנת?

יוחנן וייצמן:

נוכחים איתנו, מה?

חיים כהן:

היא מחליפה את אסנת?

יוחנן וייצמן:

לא, היא הייתה לפני. הפוך, היא החליפה אותה. נוכחים איתנו בחדר יקירת ירושלים הגברת ציפי רון ונציגת המועצה לשימור אתרים, האדריכלית צפי שלף. כן? היה בסדר.

צפי שלף:

שלף.

יוחנן וייצמן:

שלף. זהו. זה פעם שניה היום שטעיתי, ונמשיך הלאה.

עו"ד דני ליבמן:

תכתוב על (לא ברור) שלף ואז תזכור ש-,

יוחנן וייצמן:

כן. נמשיך, נמשיך לטעות. בסדר, התיק הראשון, החומה השלישית. הם נמצאים או שמישהו רוצה להציג את זה קודם?

שרון דינור:

אני אציג את זה רגע, אני רק, טוב, בואו נראה קודם את המיקום. אנחנו מדברים עכשיו על תב"ע 1326081, זה תב"ע בסמכות הוועדה המחוזית, בחומה השלישית 3/א. לא מזמן אנחנו ביקשנו בחומה השלישית אחרת, אם אתם זוכרים, בוועדה הזאת.

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

היה (לא ברור) פה ושם.

חיים כהן:

מה, המרפסת (לא ברור)?

שרון דינור:

נכון. אני רוצה, לפני שאני אתאר את הבקשה רציתי שתשימו לב, אתם רואים את אזור המדרגה שהוא מסומן לשימור, צמוד למונומנט לשימור. אוקי? של הכנסייה הרומנית שנמצאת שמה, אתם בוודאי מכירים, ליד תחנת הדלק.

יוחנן וייצמן:

זה מקום מאושר ברשימה, נכון?

שרון דינור:

כן, ומה שמבוקש פה, אתם רואים אגב שהנקודה הירוקה היא תמיד אינדיקציה לזה שזה מאושר או בתכנית או ברשימת השימור. מה שאנחנו, אני יכולה להגיד לכם על המצב המבוקש,

חיים כהן:

שאלה.

שרון דינור:

כן.

חיים כהן:

כשאת אומרת הנקודה הירוקה, זה בדרך כלל כשנכנסים ב-GIS או אצלכם?

יוחנן וייצמן:

כן, GIS.

שרון דינור:

לא, לא, זה פתוח לציבור,

יוחנן וייצמן:

כל מחשב בעולם.

חיים כהן:

הבנתי.

שרון דינור:

התכנית היא מציעה שימור של 2.5 חזיתות אבל, ותוספת של שש וחצי קומות מעל הקיים, בוא נסתכל רגע על הנספח בינוי, רגע. אנחנו התלבטנו, לא, לגבי מה?

מורן בן זיו:

להציג?

שרון דינור:

לא, לא, אני אגיד בינתיים עד שזה עולה. אנחנו התלבטנו אם לדחות את הבקשה או לאשר אותה בתנאים, ובסופו של דבר גם אחרי שהבנו לאן חוות הדעת של תכנון עיר הולכת החלטנו שאי אפשר פשוט לאשר אותה מסיבות, החל מטכניות בסיסיות שבהן תיק התיעוד הוא פשוט לא מספיק טוב בשביל שאנחנו נבין את האתר, חסרים בו המון המון אינפורמציות, אתם יודעים שזה לא רק לטובת הדורות הבאים, תיק תיעוד זה (לא ברור) עבודה בשבילנו. לא הצלחנו לקבל את מה שאנחנו רוצים. וגם, זה בניין שהוא מאד מאד מיוחד לשימור והוא הציע קווי בניין, לא יודעת למה זה לא עולה במחשב. הוא מציע קווי בניין מאד לא אופייניים, (לא ברור) בכנסייה הרומנית. מציע פירוק והרכבה אבל בצורה נרחבת, לא איזה משהו נקודתי בשביל להיכנס לאנשהו, ממש משהו שאנחנו לא מרגישים שאפשר לחיות איתו, וגם מספר הקומות הוא גבוה בהרבה מעל כל מה שקורה בשכונה ומדיניות התכנון של השכונה.

חיים כהן:

כמה קומות שמה?

שרון דינור:

הוא מגיע לשבע וחצי קומות.

חיים כהן:

וכמה בשכונה?

שרון דינור:

בשכונה בערך יש חמש, אולי אפילו יש שש בפרויקטים חדשים, אז זה, אבל בגלל זה אני אומרת, לא,

ציפי רון:

חוץ מהבית כאן,

שרון דינור:

תראו, אני אגיד כזה דבר. בין,

חיים כהן:

(לא ברור) הרבה הרבה,

שרון דינור:

אני אסביר.

חיים כהן:

אמרתי, לא יודע מה,

יוחנן וייצמן:

כמה קומות (לא ברור) ?

שרון דינור:

רק שניה, בין 30 קומות ל-40 קומות, שזה הפרש של 10 קומות, אני לא רואה (לא ברור) משמעותי,

חיים כהן:

זה היה נשמע שזה 40 קומות, (לא ברור) הרבה הרבה .

שרון דינור:

אבל במרקמים הקטנים האלה, הנמוכים האלה, כל קומה פה היא כן דרמטית. תסתכלו פה על הסביבה, אתם רואים? כאן, איך זה נראה, כמה הוא כבר, כאילו, נראה כמו בניין של רמת אשכול פה באמצע השכונה, שהיא סך הכל שכונה היסטורית.

דוד היימן:

לפני שעשו את התמ"א?

ציפי רון:

אחרי תמ"א.

דוד היימן:

או אחרי התמ"א?

ציפי רון:

אחרי התמ"א.

שרון דינור:

זה יש גם בתמ"א שמה,

דוד היימן:

לא, רמת אשכול (לא ברור)

שרון דינור:

אה, לפני. טוב, נכון.

ציפי רון:

לא, רמת אשכול אחרי התמ"א.

שרון דינור:

היא מלכתחילה גבוהה ועכשיו היא בכלל. אפשר, מבחינתי אפשר להכניס אותם.

ציפי רון:

יש לך חתך רחוב?

שרון דינור:

חתך רחוב זה רק מה שאת רואה פה.

ציפי רון:

למה אין חתך רחוב?

שרון דינור:

את צריכה לשאול אותם. זה שאלה מצוינת. הנה, זה החתך רחוב שיש לנו.

ציפי רון:

אז יש לי בקשה, בשכונה כזאת,

שרון דינור:

אנחנו מבקשים תמיד, את לא צריכה,

ציפי רון:

אז לא להעלות,

שרון דינור:

הבקשה היא לא ממני.

ציפי רון:

אז לא להעלות את זה לדיון.

שרון דינור:

אז את מבינה שאם זה לא עולה לדיון זה עולה לוועדה המחוזית ומתאשר כמו שזה. רק,

יוחנן וייצמן:

כן, כבר דיברנו על זה 100 פעמים.

שרון דינור:

תביני מה המחיר של זה.

ציפי רון:

לא, אני אומרת שבמקום כזה, בניין כזה בלי חתך רחוב, זה פגם רציני מאוד, זה לא מאפשר אפילו לקיים את הדיון כמו שצריך. ואנחנו הרי מבקשים תמיד שיהיה חתך רחוב, וזאב ארד יודע את זה, אז למה הוא מתעלם מזה?

שרון דינור:

גם תסתכלו את החפירה שמוצעת מתחת, (לא ברור) אתם רואים? רק החזית הזאתי נשארת לשימור. אני אעביר. שלחתם לנו חומר, נכון? זאב, שלחתם לנו חומר?

זאב ארד:

כן.

דובר לא מזוהה:

מה השם, אדוני?

זאב ארד:

זאב.

דובר לא מזוהה:

זאב מה?

זאב ארד:

ארד.

דובר לא מזוהה:

מה השם?

פיני זלצמן:

פיני זלצמן.

שרון דינור:

אתה תצטרך לשבת פה, לצערי. יש לנו בעיות טכניות.

זאב ארד:

אבל אני אשמח אם פיני יוכל לשבת לידי.

שרון דינור:

מה?

זאב ארד:

פיני יוכל לשבת לידי?

שרון דינור:

איפה ש-, אין בעיה. יש פה כיסא, אתה לא צריך לקום.

יוחנן וייצמן:

טוב, האדריכל ארד, אני אנסה לכוון אותך לדברים שאתה צריך להתגבר עליהם.

חיים כהן:

אולי שתציג (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

אה, שמות רק.

פיני זלצמן:

פיני זלצמן, היזם של הפרויקט.

זאב ארד:

זאב ארד.

יוחנן וייצמן:

אני אגיד לך כבר את הדברים שאתה אמור להתגבר עליהם, זאת אומרת, להסביר לנו. אלף אני מבין שיש, משהו לא עובד עם התיק תיעוד, זה פחות אולי נושא ש-, טוענת יקירת ירושלים הגברת רון שלא הבאת חתך רחוב, אולי במצגת אתה תוכל להראות לנו כאן. בהנחיות של מינהל החינוך לתיק (לא ברור)

שרון דינור:

מורן, תסתכלי רגע למה זה לא.

יוחנן וייצמן:

שאר הדברים ככה, תסביר לנו מה אתה רוצה לא לשמר ולמה לא, אתה ראית בטח את העמדות של המחלקה. דבר שני, למה אתה רוצה קווי אפס. זה, זאת אומרת, קו אפס (לא ברור) בשתי קומות, אבל לבקש משבע קומות קו אפס בכזה מקום. זה דבר, וסוגייה רביעית שאולי היא יותר חשובה, שזה סוגיית הגובה.

זאב ארד:

אוקי. מה שנקרא בקטנה.

יוחנן וייצמן:

כן.

מורן בן זיו:

דקה, אני מחליפה לך מחשב.

יוחנן וייצמן:

שאלה שלא קשורה לתיק הזה, אתה זוכר כמה קומות אושר לתחנת דלק, למלון?

זאב ארד:

שבע.

יוחנן וייצמן:

שבע. אתה עובר את הגובה של המלון? מה? במטרים, לא בקומות.

זאב ארד:

אני אישית לא מכיר את התכנית הזאת. שבע קומות, (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

מתחת, לא משנה. חצי ירושלים מכירה את התכנית, אני מנסה (לא ברור) לפחות פעם בשבוע יש לי טלפון, מה אתה אומר, יאשרו שמה מגורים?

פיני זלצמן:

זה פז, זה ראשי תיבות שלי, פיני זלצמן.

יוחנן וייצמן:

בעל עניין.

פיני זלצמן:

פז.

מורן בן זיו:

אתה רוצה ב-PDF?

זאב ארד:

לא, לא, זה תביאי לי, רק שיהיה,

מורן בן זיו:

אז מה, להגדיל?

זאב ארד:

לא, לא, לא, כאילו שיהיה במסך מלא. זה לא עם מסך מלא.

צפי שלף:

זה שבכלל רואים את זה,

מורן בן זיו:

כן,

צפי שלף:

(לא ברור) מסך מלא.

מורן בן זיו:

צריך להגיד תודה על זה.

צפי שלף:

יש לך את זה.

זאב ארד:

טוב, קודם כל בוקר טוב לכולם. אני ראיתי גם שאתם מכירים את הפרויקט אז אני אשתדל באמת להתמקד, (לא ברור). היושב ראש ביקש ולא להרחיב יותר מדי. אני רק ארוץ. אני מניח שראיתם (לא ברור) כששרון הציגה לכם. זה הבניין כמו שהוא, זה בניין כזה, אחרון שנשאר בתוך סביבה שהיא מופרת לחלוטין. שטח החלקה הוא 390 מטר, והוראת התכנית, בעצם הייעוד הוא שטח להקמת מבני ציבור כך שההוראות הן שהיתרי הבנייה יוצאו לאחר הפקדה (לא ברור) כלומר לא מוגדר לא מגבלות גובה ולא מגבלות שטחים בתכנית עצמה. אפשר לראות ככה רק על המרחב האורבני, ניתוח קטן. אנחנו נמצאים בקצה של שכונת מוסררה, באזור שהוא די כבר מופר שם לגמרי, האזור ה (לא ברור) כמובן אחרי שימור זה מתחת לרחוב הנביאים, גם האזור הזה הוא אזור לשימור. זה רחוב החומה השלישית. הצד הדרומי של החומה השלישית הוא יחסית שמור, וכמובן פה אנחנו נראה עוד מעט, זה בניינים של חמש, חמש וחצי קומות, זאתי הכנסייה, וכאן אתם רואים, זה אזור שלגמרי מופר, בניין שבע קומות, (לא ברור). זה אני מניח ששרון הראתה לכם אז לא צריך,

שרון דינור:

לא, לא הראיתי עדיין.

זאב ארד:

אה, אוקי. אז זאת הקומה, זה התכנית והחתכים של הבניין. המבנה המקורי זה המבנה הזה, מבנה היסטורי משנות ה-20. בוא נראה לכם קצת תמונות שלו, שיש לו בצד הצפוני שלו איזשהו מרתף קטן, חלקי. אפשר לראות שהוא בעצם בנוי (לא ברור) שלוש יסודות, כאשר אחת ההערות של הוועדה, של המחלקה הייתה, נגעה לנושא של המבואה פה, אני אתייחס לזה עוד מעט, אפשר לראות בחתך. כמובן שאתם רואים, כל האזור הזה כאן בקומת הקרקע הוא אזור של תוספות בנייה, וקו אפס גם בצד צפון וגם בצד מערב. (לא ברור) תוספות בנייה. אוקי. מבחץ נראה ככה, זאת הכניסה עם ה-, איך קוראים לזה? (לא ברור) הכניסה המפוארת והרשמית, נקרא לזה, לתוך הבניין. אלה הצדדים, אתם יכולים לראות, זה צד דרום. זה הבניין. כאן יש עץ שהוא עץ בעצם פולש. מצב פנים, היום בפנים יש עוד שלוש, שלושה גני ילדים, שלושה גני ילדים בבניין הזה.

יוחנן וייצמן:

מה השטח הבנוי?

זאב ארד:

אני בודק את (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

כן.

זאב ארד:

כולל, אולי כולל התוספות זה (לא ברור). לגבי הנושא של תיק התייעוד, זה תיק התייעוד שקיבלנו ממשלה שפירא, שהוא אדריכל שעושה לא מעט תיקי שימור ואני סומך את ידיו שהוא (לא ברור) קיבלנו הערות לתיק שימור, העברנו את זה למשה. לצערי הרב לוח הזמנים לא אפשר לנו לקבל שום דבר חדש ממנו. אנחנו בשביל הדיון הזה יצאנו ולפחות ניסינו להשלים במקומות שחשבנו שיש עליהם דיון והשלמנו גם את התמונות, לפחות שאפשר יהיה לתעד את הצד הצפוני.

צפי שלף:

תיק התייעוד אמור להיות כלי עבודה גם עבורך, לא רק עבורנו. זאת אומרת, זה שעושים אותו בדיעבד זה קצת מפספס את הרעיון.

זאב ארד:

אני גם עשיתי סיור בשטח, אני לא יושב רק עם תיק התייעוד. הייתי בסיור בשטח, ראיתי את השטח, אני מכיר את זה. וודאי שתיק התייעוד הוא כלי עבודה בשבילי, אבל פה (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

כן, אבל כשמשעה שפירא נתן לבן אדם תיק תיעוד אז יש תיק תיעוד, זאת אומרת, המחלקה יכולה לבוא ולתת את הערותיה אבל זה לא שאין תיק תיעוד.

זאב ארד:

אני, אני,

שרון דינור:

לא אמרתי שאין,

יוחנן וייצמן:

כן.

זאב ארד:

ברגע ש-,

צפי שלף:

(לא ברור) חסרים פה נתונים.

זאב ארד:

ברגע שישבתי עם אביגיל,

יוחנן וייצמן:

לא, משה מפורסם בתור אדם לא מקצועי ושלומיאל. באמת.

זאב ארד:

אני יכול, אני יכול גם להוסיף שברגע שקיבלתי את ההערות מאביגיל, שישבתי איתה באותו יום היא אמרה שיש בעיות בתיק תיעוד, ביקשתי ממנה באותו יום וגם שלחתי לה מייל למחרת, תשלחי לי בבקשה לפני הכל, תשלחי לי בבקשה את ההערות לתיק התיעוד שאני אוכל לדבר עם משה, שאני אוכל להספיק (לא ברור) לצערי,

שרון דינור:

בסדר, אבל יש שבוע פה,

זאב ארד:

לצערי לא קיבלתי את זה.

שרון דינור:

לא, אז יש לך את זה שבוע, זה מה שהספקנו, אנחנו גם עומדים בל"ז,

זאב ארד:

(לא ברור) בסדר, אין בעיה. היה לי (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

קיבלת הערות, הערות מ-,

זאב ארד:

קיבלתי,

דובר לא מזוהה:

קיבלנו, שלחנו,

זאב ארד:

קיבלתי את ההערות רק יחד עם העמדה של המחלקה, יחד עם העמדה של המחלקה, לא קיבלתי את זה כמקדים, אפילו לא (לא ברור) אז לא היה לי את הזמן לצערי. מה שכן עשיתי, כיוון שאני מסכים שבאמת תיק תיעוד הוא חשוב וכל הנושא הזה חשוב, אז יצאנו לשטח עוד פעם וצילמנו את מה שראינו מבחינת הוועדה, מבחינת המחלקה שהיא כתבה שיש לה חסרים משמעותיים אז צילמנו שזה יהיה מול הוועדה היום, וזה שני הדברים שאנחנו זיהינו, אחד זה הנושא של הצד הזה והמבנה הזה, (לא ברור) הצד הצפוני. אפשר לראות את , באדום זה המבנה שלנו, מבנה הטיח הזה הוא המבנה שיושב כאן,

שרון דינור:

אני רק,

זאב ארד:

בקו אפס.

שרון דינור:

חשוב לי, חשוב לי להגיד משהו. להראות לנו מצב מקורי זה אחלה וזה חשוב, זה לא מחליף את תיק התיעוד כי אנחנו רואים את התוספות שנעשו במהלך השנים וקשה לנו לדעת מה המצב המקורי. בשביל זה לוקחים את האדריכל.

זאב ארד:

אני, אני,

שרון דינור:

אני מבינה שלא היה לך מספיק זמן למרות שאנחנו, עוד פעם, גם אנחנו עובדים במסגרת זמנים שהחוק מקציב לנו, כי אתה בתב"ע. אז אנחנו ניגשים לתכנית רק כשהיא עומדת בתנאי סף. בסדר, אבל זה מה שיש. אבל רק שתבין שזה כאילו, להראות לי משהו שהוא נורא נורא מכוּעַר ותוספות שעשו בוודאי לא קשור,

חיים כהן:

כמה זמן אתה צריך?

שרון דינור:

לשימור.

יוחנן וייצמן:

לא קשור למבנה.

חיים כהן:

כמה זמן אתה צריך לעשות תיק תיעוד?

זאב ארד:

אני לא יודע, זה לא אני, זה (לא ברור)

חיים כהן:

כמה זמן אתה צריך? שניה, שניה, כמה זמן אתה צריך להשיג תיק תיעוד?

זאב ארד:

זה לא,

פיני זלצמן:

יום יומיים, כמה ימים.

זאב ארד:

יום יומיים לא יעזור, אנחנו (לא ברור) שבוע והוא אפילו לא חזר.

יוחנן וייצמן:

משה לא בארץ.

זאב ארד:

משה לא בארץ בכלל.

חיים כהן:

אז אני שואל, כמה זמן אתה צריך כדי לעשות?

זאב ארד:

הבעיה שאני לא יכול להתחייב כי זה לא אני עושה אותו, קשה לי להתחייב, אני לא רוצה להתחייב על משהו שלא אני עושה אותו,

חיים כהן:

אתה מבין שיש כאן בעיה.

זאב ארד:

אני מבין שיש בעיה. פיני, אתה רוצה (לא ברור)

חיים כהן:

עכשיו אני שואל אותך כמה זמן אתה צריך, כי יש שתי אפשרויות. או שבסופו של דבר ניקח החלטה, ואני לא רוצה להגיד לך מה תהיה ההחלטה כי אני גם לא יודע,

זאב ארד:

כן.

חיים כהן:

או שפשוט אולי כדי לשפר את המצב, אולי אני אמליץ לחברים למשוך את התיק, תביאו תיק תיעוד מסודר ונדון בזה כמו שצריך. תחליטו, תיקח החלטה אתה מה אתה רוצה.

ציפי רון:

יש לי שאלה אליך.

זאב ארד:

כן.

ציפי רון:

אני לא ראיתי חתך רחוב, לא בלי הבניין המוצע ולא עם התוספת. אתה יודע, הרי אתה לא חדש, אתה וותיק פה מאד, אתה יודע שהעניין של חתך רחוב הוא עניין אלמנטרי. אתה מכיר את זה. אז יש לך,

זאב ארד:

בתכנית, בתכנית המקורית יש (לא ברור) בתכנית עצמה שהגשנו, בנספח הבינוי, אפשר לראות את הבניינים מימין ומשמאל, בנספח הבינוי עצמו אפשר לראות את זה בחתך.

ציפי רון:

לא, לא, לא, אנחנו לא הולכים לחפש בנספח בינוי וכן הלאה.

זאב ארד:

אבל יש לכם חתך, לא הראיתי את זה,

ציפי רון:

צריכים להציג את זה, זה חלק,

זאב ארד:

במצגת לא העליתי את חתך הרחוב,

ציפי רון:

זה חלק אינטגרלי, זה חלק אינטגרלי מההצגה של התכנית.

זאב ארד:

יש, יש,

ציפי רון:

זה שכונה, תראה, יש הרי תב"ע שימורית לשכונה, אתה מכיר אותה. נכון? ועוד צמוד לזה מונומנט.

זאב ארד:

כן.

ציפי רון:

אז זה עוד יותר מחייב. זאת אומרת, זה לא משהו שאני מבקשת ממך שהוא חריג, השכונה היא שכונה לשימור, וזה דבר שאנחנו,

זאב ארד:

אני,

ציפי רון:

זה לא משהו חדש.

יוחנן וייצמן:

אני יכול לקבל את המכתב שהאדריכלית בן שמחון שלחה לכם, את ההערות? מה היה חסר לה.

שרון דינור:

מה, לפני הוועדה?

יוחנן וייצמן:

לפני הוועדה, כן, מה, מה לא היה טוב בתיק תיעוד של שפירא.

עו"ד דני ליבמן:

אני חושב שמה שכתוב כאן.

שרון דינור:

רגע.

יוחנן וייצמן:

מה שהיא כתבה כאן?

עו"ד דני ליבמן:

נראה לי, קודם כל (לא ברור) ההנחה הראשונית שזה מה שהיא כתבה. עכשיו, יכול להיות שהיא,

יוחנן וייצמן:

אם זה כל מה שהיא כתבה אז נוכל לעבוד. אם זה מה שהיא כתבה אז בסדר.

שרון דינור:

לבקש ממנה להעביר לנו או,

יוחנן וייצמן:

לא, לא. תשאלי אותה אם מה שהיא כתבה זה סעיף 1 שמופיע פה או שיש לה עוד דברים. אם זה אז נוכל לעבוד ולקבל החלטות. לדעתי חלק מהדברים היא גם צודקת. חלק מהדברים לטעמי לא. אני חושב שתמשיך להציג.

זאב ארד:

(לא ברור) משהו שאפשר להציג.

לייזר:

זה גדול עלינו.

זאב ארד:

טוב, כמו שאמרתי, אני עשיתי בכוחותיי הדלים בארבעה ימים שהיו לי מאז שקיבלתי את ההערות עד עכשיו, ניסיתי כן להשלים מה שנראה לי משמעותי לקבלת ההחלטות. אני מבין שזה לא הדבר הכי מושלם. זה המבואה, מבואת פנים. אני רוצה להדגיש רק דבר אחד שגילינו בצילומים ובסיוור שעשינו שמה, המדידה מראה כאן איזשהם עמודים,

שרון דינור:

נכון.

זאב ארד:

שכאילו מראים או מסמלים או מרמזים לאיזשהו משהו יותר רחב שהיה פעם בעבר. אם מסתכלים על התמונות, הם פשוט לא קיימים. אני לא יודע מאיפה המודד הביא את זה. זה (לא ברור)

שרון דינור:

שלכם.

זאב ארד:

המודד, בסדר, את המודד צריך לבדוק.

שרון דינור:

כן, כן. לא, אני אומרת, אנחנו מסתמכים על,

זאב ארד:

כן, כן, אין ספק, אין ספק, אני אומר, יש פה טעות של המודד. וודאי, וודאי, ברור. הדברים האלה לא קיימים, כל המערכת הזאת לא קיימת.

שרון דינור:

לא, אבל לא יכול להיות שזה מכוסה פשוט?

זאב ארד:

לא, לא, לא, תראי את הפינה, אני הסתכלתי (לא ברור)

שרון דינור:

כאן אני רואה, אבל בשני אני לא רואה.

זאב ארד:

גם, גם, אני ממש,

שרון דינור:

אני לא מבינה מה זה הצהוב השני, כאילו זה,

יוחנן וייצמן:

השמאלי יותר?

שרון דינור:

זה כאילו תמונה הפוכה?

זאב ארד:

לא, לא, יש שני צדדים, יש ימין ושמאל. זה צד ימין של הזה, והשני הוא צד שמאל. פשוט יש ששני צדדים, שתי פינות. את רואה, לגמרי, הפינה הולכת ישר יחד עם,

יוחנן וייצמן:

מרובעת, כן.

זאב ארד:

יחד עם ה-,

יוחנן וייצמן:

זווית רגילה, בסדר.

זאב ארד:

רגילה רגילה, אין פה שום עמוד שמתחבא כזה או אחר.

שרון דינור:

השמאלי, זה שאדום כאן.

זאב ארד:

חוץ מזה אפשר להתרשם כאילו,

יוחנן וייצמן:

בסדר, בוא נמשיך הלאה, כן.

זאב ארד:

מהמצב (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

בסדר, בוא נמשיך.

זאב ארד:

שאלו אותי על הנושא של התפיסה השימורית. אז אני אומר, קודם כל יש פה מבנה שהוא מבנה קטן בתוך, של קומה אחת, בתוך מרחב שהוא מרחב אלף מופר, בית, לפחות חמש-שש קומות מסביבו בכל חתך שלא נסתכל, מעבר לנושא של הכנסייה. אז מה שעכשיו הבנו נכון, שבעצם (לא ברור) בעצם הקומה הזאתי והמגע עם הרחוב, זה בעצם מה שצריך לשמור, ולנסות לבנות על זה בגלל ההתחדשות של כל המרחב שיש פה והצרכים האמיתיים שיש, לבנות מבנה ציבור שהוא יודע לתת תשובה יותר עכשווית לצרכים הנדרשים. אנחנו בחנו (לא ברור) שימור שעוד מעט אני אסביר אותה, חשבנו שהיא נכונה, הבנו שהמחלקה לא מסכימה עם זה וגם תיקנו.

יוחנן וייצמן:

אתה יכול להסביר לי מה אתה לא מיושר עם המחלקה? זה השימור שאתה מבקש? זה מה שאתה מבקש.

זאב ארד:

זה מה שביקשנו. השימור,

יוחנן וייצמן:

מה המחלקה מבקשת?

זאב ארד:

דבר ראשון המחלקה, בעצם הרעיון הוא שלקחת, לפרק את החלק הזה ולהעביר אותו לזה, ככה שיש, בעצם בסופו של דבר המבנה יהיה כולו, יישאר, זה דרך אגב יושב על איזושהי,

יוחנן וייצמן:

לא, אני אומר לך כבר, זאת אומרת, אני לא יודע מה יהיה פה בדיון הפנימי, אבל לפחות לטעמי האישי אני לא מרגיש נוח לאשר קווי אפס. אולי נשאיר את זה לשיקול תכנוני ולא נדון פה,

שרון דינור:

מה עם הפתחים (לא ברור) ?

זאב ארד:

שניה, אני אומר, אני אומר, זה היה התפיסה, חשבנו שזה (לא ברור) זה יושב על איזושהי תבנית שמוכרת, שמוכרת גם בשימור, אפילו ברחוב הזה, ועשינו את זה, עשיתי את זה אישית בחומה השלישית 10. (לא ברור) אבל בכל מקרה אני הבנתי שהמחלקה, לא חושב שזה (לא ברור) הנכונה אבל אנחנו שינינו את זה, עוד מעט אתם תראו, שינינו לגמרי את הנושא של תפיסת השימור. מה שכן שמרנו זה כל הנושא של השימור של החזית מקדימה, של ה-, איך קוראים לזה, של (לא ברור) של הקרקע, כל זה יישאר אותו דבר, מה שאנחנו מציעים (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

בסדר, הלאה.

זאב ארד:

תת קרקעי יש לנו מינוס 2, יש לנו כאן,

יוחנן וייצמן:

זה חדש.

זאב ארד:

זה חדש. לא, זה היה גם,

יוחנן וייצמן:

תוכל,

זאב ארד:

זה, התכנון הזה הוא,

יוחנן וייצמן:

תוכל לתת הוראות, להסביר לנו, להסביר לוועדה או להסביר למחלקה אחרי זה איך תצליח לשמר את הבניין כשאתה חופר למטה?

זאב ארד:

אני אראה,

יוחנן וייצמן:

אתה יודע מה? אתה יכול לתת הוראה מתאימה בתב"ע איך אתה עושה את זה?

זאב ארד:

אני רוצה להראות מה אני חושב שצריך לשמר, זה מה שאני חושב, זה דעתי, אחרי שקראתי את העמדה של מחלקת שימור. זאת ההצעה שלנו שאנחנו חושבים שהיא גם מאזנת בין השימור וגם מאפשרת בנייה ו-,

שרון דינור:

אני מרגישה באמת כבר יותר טוב כשאני רואה את זה, באמת, כי עשית תוספת, ניצלת את השטח שלך, שמרת על הבניין ועשית איזשהו ניתוק. זה כבר כאילו, אני רואה את זה פעם ראשונה עכשיו, אבל כבר אני אומרת שזה נראה טוב.

זאב ארד:

בסדר גמור. אני, כמו שאמרתי, אני חשבתי שיש אסטרטגיות שונות, האסטרטגיה הזאת לא התקבלה אז הלכתי לכיוון שאתם ביקשתם, אני חושב שהיא בהחלט,

שרון דינור:

אנחנו חייבים להבין את הנושא של החצרות, כי בעצם אתה עושה פה חצרות בכמה מפלסים.

זאב ארד:

אני אסביר את זה, בשביל זה צריך לחזור אחורה, אני צריך לחזור אחורה ל-, תראו,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) הסוגייה שאנחנו (לא ברור) האדריכלית דינור,

שרון דינור:

אני אגיד לכם למה, כי הרבה פעמים הקונטקסט של הבניין במרחב שמסביבו הם גם לשימור, יש עצים, יש, לא אומרת לא, אבל רק כאילו, אם אתה לגמרי מתעלם מהסביבה,

זאב ארד:

אני ממש לא מתעלם,

יוחנן וייצמן:

אני רוצה שניה להבין,

זאב ארד:

זה לא המצב.

יוחנן וייצמן:

האדריכלית דינור,

שרון דינור:

אני מנסה להבין. כאילו, תחשוב שאם אתה הולך לאורך רחוב ויש בור כאילו בינך לבין הבניין,

זאב ארד:

אבל אין (לא ברור) בור,

שרון דינור:

אני,

זאב ארד:

שרון, זה לא המצב.

שרון דינור:

אז אני אומרת, פניתי לחבר,

זאב ארד:

הבור פה הוא,

שרון דינור:

ליושב ראש הוועדה, לא אליך.

זאב ארד :

אה, סליחה, סליחה.

יוחנן וייצמן :

אני אגיד מה אני חושב. זה הרי מוסד ציבור וכנראה יצטרך לעשות, יהיה לנו יותר, קשה קצת יותר בנושא של החצרות והדברים האלו לא יהיו בדיוק כמוהו וגם אין לנו עניין מיוחד לשמר את החצרות.

שרון דינור :

בסדר, בוא נראה,

יוחנן וייצמן :

מה שכן, ככל שבאמת העץ בחזית הוא פולש, יש עץ בחצר,

ציפי רון :

זה עץ תאנה, לא?

זאב ארד :

כן.

יוחנן וייצמן :

עץ תאנה שנשען על עמוד בטון, והם טוענים שהוא,

ציפי רון :

זה לא עץ פולש.

זאב ארד :

אני אתייחס אליו כ (לא ברור)

ציפי רון :

זה לא בדיוק פולש.

שרון דינור :

הוא משמר את, סליחה, אבל הקרקע פה נשמרת.

זאב ארד:

הקרקע נשמרת בחזית, וודאי.

עו"ד דני ליבמן:

הבניין פולש לעץ.

שרון דינור:

אז למה העץ?

זאב ארד:

כי, אני אראה אותו, נגיע לעץ, עוד מעט (לא ברור)

שרון דינור:

טוב, יאללה, בואו, בוא ניתן לאדריכל לסיים,

זאב ארד:

חבל על הזמן, (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

בסדר, בוא נמשיך, בסדר.

זאב ארד:

(לא ברור) פרמטרים שונים.

יוחנן וייצמן:

עברנו להציג. זה לא פרמטרים שונים כי דיברנו על החצרות, לכן,

זאב ארד:

אני,

ציפי רון:

בחוץ,

זאב ארד:

רגע, אני רוצה להסביר למה אני צריך כן קצת,

ציפי רון:

בחוף יש (לא ברור)

זאב ארד:

אני רוצה כן להגיד משהו לגבי החצרות המאוחרות, מכיוון שאנחנו נמצאים במרחב שהוא מאד מאד צפוף. יש פה הגדלה של כמות האנשים שהולכים לגור פה, פי שתיים ואולי אפילו פי שלוש, (לא ברור) יש דרישה שאנחנו יודעים למבני ציבור, העובדה היא שאפילו במקומות אחרים, עזבו את זה, במקומות, אנשים לוקחים בית בייעוד למגורים והופכים אותו לציבורי בגלל שיש לחצים כאלה אדירים. עכשיו, האלה איך מבצעים את זה בצורה שהכי נכונה, שמאפשרת גם איכות חיים וגם משהו שמשתלב בסביבה. הפתרון, ואני עשיתי כבר חמישה כאלה, שלושה אושרו כבר בוועדות מחוזית ומקומית. הסכמה היא תמיד חוזרת על אותו מקום, השטחים העיקריים הגדולים חייבים לרדת מתחת (לא ברור) ככה הסכמה עובדת, אחרת אי אפשר לייצר את הדברים האלה ברמות של הצפיפות שאנחנו מדברים היום. גם כאן אני הלכתי על אותו עיקרון. בשביל לייצר את זה ובשביל לייצר מרחבים תת קרקעיים איכותיים צריך לתת להם חצרות חיצוניות במפלסים תת קרקעיים. אין ברירה. זה הדרך לייצר איכות חיים, אחרת אתה מכניס אנשים מתחת לאדמה בלי אוויר ואין שום סיבה לעשות את זה, אני אפילו כאדריכל לא חושב שמותר לעשות את זה. לכן אפשר לראות שגם בצד הצפוני וגם בצד הדרומי יש חצר, יש אפשרות לתנועה של אור ואוויר, והדברים האלה עובדים, החצרות האלה הן אמנם קטנות אבל הן כן נותנות, ואני מאמין בהן מאד,

שרון דינור:

אז זה קומה,

זאב ארד:

זה מינוס 2,

ציפי רון:

יש חצרות כאלה במוסררה?

זאב ארד:

אין חצרות כאלה במוסררה, גם אין צפיפות כזאת במוסררה. במוסררה יש בניינים של קומה אחת או שתיים, זה מה שיש במוסררה.

ציפי רון:

לא, כולל בבנייה החדשה.

זאב ארד :

בבנייה החדשה,

ציפי רון :

אתה גם ניגשת כמה תכניות.

זאב ארד :

בבנייה החדשה ניגשתי, אישרו לי במשרד, אני לא זוכר (לא ברור) 23 תכניות כאלה. לצערי אחד מהם כשכבר הגענו ל (לא ברור) פשט את הרגל. רוב ה-, השניים האחרים הם לא זה, אבל אני כן יודע, אני כן יודע, ראיתי איזשהו פרסום של בית כנסת נדמה לי שבמעלות דפנה (לא ברור) שנמצא 8 מטר מתחת הקרקע, עם חצר חפורה בפרופורציות (לא ברור)

ציפי רון :

טוב, זה תקופה של מלחמה אטומית.

זאב ארד :

אני לא יודע איך להתייחס לבדיחות האלה. אז אם זה, גם זה (לא ברור) בסדר? אז בקיצור, זה הסכמה, ככה אנחנו, ככה אנחנו,

יוחנן וייצמן :

בסדר, הלאה, תמשיך, בסדר.

זאב ארד :

אותו דבר, אותו דבר קומה מעל,

יוחנן וייצמן :

הלאה, תמשיך, תמשיך.

זאב ארד :

ובשביל לייצר (לא ברור) זה הקומות מעל, אני לא אתייחס אליהם. יש מה שכן על הגג, יש חלל של מועדון ספרייה שהוא נותן את המקום מרווח נשימה לאנשים פלוס גג שזה המרחב האיכותי, כשמגיעים לצפיפות כזאת,

יוחנן וייצמן :

בסדר, תמשיך, בסדר.

זאב ארד:

השטח הוא מעל הקרקע,

יוחנן וייצמן:

הבנתי, זה סוגייה, הבנתי, כעת דיברת על (לא ברור)

זאב ארד:

עכשיו אני רוצה,

יוחנן וייצמן:

יופי, בוא נדבר על זה. לא, לא, תחזור.

זאב ארד:

יש לי שקף מיוחד לזה.

יוחנן וייצמן:

אה, בסדר.

זאב ארד:

יש לי שקף רק לזה. אני אגיע לשקף רק לזה. אלה החזיתות, ראיתי כשנכנסתי ששרון הציגה אותם אז, אבל אלה החזיתות כבר אחרי התיקון, אחרי התיקון שתיקנתי בתכנון העכשווי.

שרון דינור:

מה תיקנת? תזכיר.

זאב ארד:

בתכנית, אחרי השינוי של התכנית לסכמה הזאתי ששומרת את כל הגוש כמו שהוא בלי לפרק אותו. זאת החזית הקדמית, כמו שאני אומר עוד פעם, אני מזכיר, כל ה-, גם החזית הזאת וגם הקרקע פה נשמרת כמו שהיא ללא שום שינוי, כולל מדרגות שעולות, כולל הירידה למטה למרתפים, הכל נשמר. זאת החזית הצפונית לסמטה, זה המבנה ה-,

ציפי רון:

אתה לא משנה את דלת הכניסה?

זאב ארד:

אני לא משנה דלת כניסה.

יוחנן וייצמן:

משאיר אותה במקומה.

זאב ארד:

לא משנה דלת כניסה.

ציפי רון:

לא, לא, לא, בגודל שלה.

זאב ארד:

אני לא נוגע בה. לא נוגע בה. יש כניסה, לא נוגע. כל הזה שימור מלא, ואם צריך אני גם מנקה ומסדר ואת התקרה שמה שעשו, שחתכו את החלונות שנראה נורא (לא ברור) אני מסדר את זה, הבניין הזה יקבל את הכבוד המגיע לו, יקבל את הכבוד המגיע לו. זה החזית הצפונית, זה המבנה כמו שאמרנו בקו אפס, אפשר לראות חתך רחוב כי כן אפשר לראות כאן גם את ה-, זה המבנה של הכניסה וזה המבנה ממול. אז כן,

(מדברים ביחד)

זאב ארד:

מה, תרמת את המחשב האישי שלך?

שרון דינור:

כן, היה לנו בעיות.

זאב ארד:

הבנתי. זאת החזית כאן, אני רק רוצה להדגיש שבמבנים כאלה גם בצורה המודרנית היום צריך לתת תשובה לאשפה ולכניסה של מעליות שירות וכל הדברים האלה במבנים ו(לא ברור) כאלה. הבחירה הייתה להשתמש בפינה הזאתי האחורית למעין חצר טכנית שצריך לתת תשובה לכל הדברים האלה. גם אפשר לראות,

שרון דינור:

תגיד, (לא ברור) קו בניין אפס שאנחנו רואים לכניסה הרומנית?

זאב ארד:

כן, זה.

שרון דינור:

כי אני ראיתי בתמונה שלך שגם להם יש קו בניין אפס, אבל פחות חלקי,

זאב ארד:

זה זה.

שרון דינור:

חשבתי שאולי היה,

זאב ארד:

זה זה.

שרון דינור:

אבל פה אין להם, לא רואים שיש להם קו בניין אפס לרומנים.

פיני זלצמן:

הנה, זה, המבנה הקטן זה של הכנסייה.

יוחנן וייצמן:

לא, הקטן זה שלכם.

פיני זלצמן:

לא, לא, הקטן זה של הרומנים.

שרון דינור:

אז זה, אני בדיוק רציתי לשאול את זה כי אני הבנתי שזה מבט שלכם.

פיני זלצמן:

לא, לא, לא, זה של הרומנים.

שרון דינור:

זה של הרומנים?

פיני זלצמן:

הקו הכחול, זה הקו בניין.

שרון דינור:

זה מטעה,

זאב ארד:

לא, שמתי קו כחול.

שרון דינור:

הצבע של, זה נראה חלק מ-,

זאב ארד:

אני מצטער, אולי אני,

שרון דינור:

חשבתי שזה במבט. יש גבול, חלקה, ואז במבט רואים את זה,

זאב ארד:

אה, לא, לא, זה הקו הכחול. אני מודה שאני גרפיקאי פחות טוב מאדריכל.

שרון דינור:

טוב, לא,

זאב ארד:

בכל מקרה בחרנו, גם בחרנו פה לעשות את הצד הטכני מכיוון שכמו שאתם רואים, הקרקע בצד השני היא מונמכת ויש עלייה במדרגות, אתם רואים? זה מדרגות, כך גם מי שיורד פה,

יוחנן וייצמן:

של מי הרמפה שמה בסמטה הזאת?

זאב ארד:

הסמטה הזאתי (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) או,

זאב ארד :

פרטית.

יוחנן וייצמן :

שלחם, של הבניין ליד?

זאב ארד :

כן, אבל היום זה חלק מכל המרחב(לא ברור) וכל המרחב הזה, אנשים נכנסים פה, עולים במדרגות כאן, נכנסים לרחוב הזה,

פיני זלצמן :

משתמשים במעבר הזה כדי להיכנס (לא ברור)

יוחנן וייצמן :

ייתנו לך להכניס פה משאית אשפה?

זאב ארד :

לא, לא, לא, אני נכנס דרכי, לא נכנס דרכם. אני רק אומר שהחצר, החצר,

שרון דינור :

כתוב לי שהמעבר מוגדר כשצ"פ. לא הכוונה לזה? אתה רוצה שנבדוק את זה?

זאב ארד :

אני לא יודע, יש לי תשריט,

שרון דינור :

זה היה לפני הבדיקה ש-,

זאב ארד :

לא, לא, לא, זה המעבר השני,

שרון דינור :

(לא ברור) בית משותף לא משהו,

זאב ארד :

לא, לא, (לא ברור) בית משותף,

שרון דינור:

אה, מעבר אחר?

זאב ארד:

השני, השני. כאילו המעבר,

יוחנן וייצמן:

המעבר לצפון.

זאב ארד:

המעבר ממזרח.

שרון דינור:

הבנתי, הבנתי, הבנתי. לא המעבר המזרחי, המעבר הצפוני.

זאב ארד:

לא, לא,

שרון דינור:

כן.

זאב ארד:

זה חד משמעית, זה. כאן אנחנו רואים את החזית הדרומית, עם החצר אפשר לראות בגלל הפרופורציות שכן נכנס אור ובטח אוויר. יש שימור מלא של הבניין הזה כולל כל החלונות שלו, שרון. כאילו, היה לי באמת וויכוח עם אביגיל,

צפי שלף:

שימור מלא של החזית, לא של הבניין.

זאב ארד:

של החזית.

צפי שלף:

לא, אין פה שימור של בניין.

יוחנן וייצמן:

בסדר, ברור, בסדר.

זאב ארד:

סליחה. וזאת החזית הדרומית, והחזית המערבית גם פה, כמו שאפשר לראות,

שרון דינור:

פה וואי וואי,

זאב ארד:

אפשר לראות בכולם את הבניינים מסביב,

שרון דינור:

זה מה שהקו אפס עושה לנו, שאין להם פתחים.

זאב ארד:

הקו אפס עושה שאין פתחים, אבל מצד שני כן אפשר,

שרון דינור:

כי המונומנט, המונומנט לא הולך לגובה הזה, אז לא יהיה לנו קו, כאילו, בדרך כלל אנחנו משאירים משהו אטום כדי שהחלקה שבאה לידו תתלבש וישלים אותו. פה לא יהיה את זה.

זאב ארד:

נכון.

שרון דינור:

אתה חייב להתרחק ולו רק כדי לעשות פתחים כאילו ולא לקבל תוצאה כזאת.

זאב ארד:

קודם כל, קודם כל, קודם כל המרחק,

שרון דינור:

אפילו ההתרחקות אפילו לא חייבת להיות 3 מטר, אבל כאילו,

זאב ארד:

כמה את חושבת?

שרון דינור:

אי אפשר להשאיר כזה דבר.

זאב ארד:

אין בעיה. תראי, קודם כל אנחנו לא בקו אפס בדיוק, שרון, אני יכול לטפל בזה,

שרון דינור:

מה?

זאב ארד:

כי אני מתרחק מטר בצד, אני אראה, שרון, אני אראה בתכנית, אני אראה בתכנית שהפינה הזאתי היא 1.10 מטר. זזתי בגלל העץ, יש פה עץ של הרומנים, בגלל העץ של הרומנים זזתי. (לא ברור) לא בדיוק קו אפס, הבניין נוגע בפינה הצפונית בקו אפס ובצד הרומני הוא מתרחק. אין לי שום בעיה לפתוח כאן מערכת חלונות שתיתן איזשהו תחושה של (לא ברור)

שרון דינור:

יש לך, מה יש לך שמה מאחורה, את המעליות ראיתי?

זאב ארד:

מעליות, כל הדברים הטכניים, אבל אפשר לסדר את זה, אפשר להרחיב, אפשר לסדר, אפשר לשים את המדרגות בצד השני, אפשר לסדר את הדבר הזה, שרון, שנקבל פתחים בצד הזה. אם (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

צריך שהשכנים שלכם רק יסכימו.

פיני זלצמן:

(לא ברור) בקו אפס.

שרון דינור:

מי, הרומנים?

יוחנן וייצמן:

ולפתיחת חלונות?

פיני זלצמן :

הגישו, התכנית הזאת כקו אפס אושרה בתכנית הקודמת, היא אושרה.

יוחנן וייצמן :

בשתי הקומות התחתונות, לא ב-,

פיני זלצמן :

כן, כן, הגישו תכנית לארבע, לשש קומות אם אני לא טועה, חמש וחצי קומות,

יוחנן וייצמן :

יש לכם תכנית מאושרת של שש קומות?

פיני זלצמן :

כן. לא תכנית, לא תכנית. יש, יצא היתר (לא ברור)

זאב ארד :

לא יצא, עבר וועדה.

פיני זלצמן :

עבר וועדה היתר,

יוחנן וייצמן :

של איזה גובה?

פיני זלצמן :

חמש קומות,

זאב ארד :

חמש וחצי.

יוחנן וייצמן :

חמש וחצי עם קו אפס? והם לא התנגדו?

פיני זלצמן :

לא. יש לנו אפילו אישור מהם.

זאב ארד:

אני, יש את זה פה, (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

לא, לא, בסדר, זה מה שרציתי דעת.

זאב ארד:

אפשר לראות גם פה שעלו על המרחב מסביב, אז (לא ברור) כביש שהוא קיים היום, זה כביש של תלת ממד, אפשר לראות את המערכת, הם גם מבקשים שבע וקומה בנסיגה, זה פה ב(לא ברור) 7, זה 6, 4, 5 פלוס, כשאני אומר פלוס זה גם בנייה בתוך חלל הגג, בסדר? פה אני עובר על הנושאים של זה, נעזוב את זה. עצים, ראינו את ההמלצה של מחלקת השימור, פנינו לאגרונום יאיר גולדברג והוא נתן לנו חוות דעת חד משמעית, אפשר לראות אותה כאן, (לא ברור) אפשר לראות. העץ, העץ הבא נמצא במצב פיזיולוגי ירוד, אפשר לראות גם את התמונה שלו. העץ נגזם באופן חריג בעבר(לא ברור) גיזום, חללים וכיבים לאורך הגזע הראשי וענפים. הגזע הראשי בנטייה חדה, אפשר לראות, הוא עומד (לא ברור) בנטייה חדה, (לא ברור) כל אזור השורשים (לא ברור) מונע אבחון מצב מערכת השורשים. ואז הוא כותב, בשל מצבו הפיזיולוגי הירוד וה-, מה זה? (לא ברור) לא ניתן לשמר או להעתיק. אתם יכולים להתרשם מהמצב שלו ככה בתמונה ומזה שהוא יושב בזווית של לפחות 30 מעלות.

שרון דינור:

אתה יכול להראות לי איפה, זה עץ 1?

זאב ארד:

זה העץ הצהוב, זה העץ הצהוב, זה 1, כן. והעץ שאת מדברת עליו, שיישמר, אבל הוא בעצם מוגדר כעץ פולש. (לא ברור) הוא לא עץ לשימור, הוא עץ שומר. זה אלניה.

ציפי רון:

מה זה עץ פולש?

שרון דינור:

אלנטוס.

זאב ארד:

אלניה.

שרון דינור:

אלנטוס, אלנטוס.

זאב ארד:

אלנטוס.

ציפי רון:

זה לא אלנטוס, זה תאנה.

פיני זלצמן:

לא זה,

שרון דינור:

לא, התאנה היא (לא ברור)

ציפי רון:

זאת התאנה, והעץ על ה-,

זאב ארד:

4, 4,

ציפי רון:

אני ראיתי קזוארינה בתמונות. אני ראיתי על הגדר קזוארינה, לא אלנטוס.

זאב ארד:

אני לא מבין בעצים בכלל,

ציפי רון:

אבל אני כן מבינה, ובתמונה ראיתי קזוארינה.

שרון דינור:

איזה תמונה?

ציפי רון:

באחד השקפים פה ראיתי קזוארינה, לא אלנטוס. לא ראיתי אלנטה בכלל.

זאב ארד:

אני לא מבין שום דבר בעצים,

ציפי רון:

אז אני ראיתי,

זאב ארד:

אבל רגע, תני לי לגמור משפט, אני יודע שאת מבינה, (לא ברור) תני לי לגמור משפט, אלוקים. יש פה ארבעה עצים לפי מדידה, לפי יועץ ולפי יועץ, האגרונום, הוא נתן לי את כל ההגדרות שמוגדרות (לא ברור) לפי האינפורמציה. אם יש איזה קזוארינה נוספת, אני לא אומר שלא, אני לא יודע. ואין לי פה מספר שיועד, תגידי איפה זה, אין בעיה, אולי ננסה לשמור אותו גם. אני בעד עצים, שרון יודעת טוב מאד מסתבך בגלל עצים שאני מנסה לשמור ואחרי זה לא מצליח לצאת מזה.

שרון דינור:

(לא ברור)

זאב ארד:

אני לא נגד זה, אבל זה מה שיש לי מול העיניים, זה מה שיש לוועדה מול העיניים. יש קזוארינה, אני אשמח לשמור אותה אם אני אוכל.

ציפי רון:

אתה יכול להראות את העצים (לא ברור) ?

זאב ארד:

את הטבלה הזאת?

ציפי רון:

לא, לא את הטבלה, את התמונות.

זאב ארד:

את התמונות?

ציפי רון:

כן, את הצילומים של הבניין,

זאב ארד:

לא הכנסתי את התמונות (לא ברור)

ציפי רון:

את הצילומים של הבניין הקיים. את החזית של הבניין הקיים.

זאב ארד:

אה, אה, רגע, שניה. תני לי לעבור, (לא ברור) תגידי לי איפה לעצור. זה? זה אלניה, זה מה שהוא אומר, אלנטוס, הוא אומר זה אלנטוס.

שרון דינור:

בסדר, הנה, הוא גם שבר לנו את כל הגדר.

זאב ארד:

נכון. נכון. אבל חלק ממנו את רואה שלא (לא ברור) את שמה לב.

שרון דינור:

כן.

זאב ארד:

זה אלנטוס, לפי האגרונום.

שרון דינור:

איזה בית קט.

יוחנן וייצמן:

כן.

זאב ארד:

בית קט, כן.

צפי שלף:

זכרוננו לברכה.

יוחנן וייצמן:

העדכון הלא נחמד להרגע זה אחרי הדיון הזה אנחנו עוברים להרל"י.

שרון דינור:

מה?

יוחנן וייצמן:

עוברים להרל"י.

שרון דינור:

יש פה משהו?

זאב ארד:

אני רוצה לומר משהו לגבי,

יוחנן וייצמן:

נכנעים. נכנעים.

עו"ד דני ליבמן:

נכנעים.

זאב ארד:

חברים, אני רוצה לומר משהו על קו בניין אפס כי אני חושב שזה חשוב, כי זה אחד הדברים החשובים מבחינתי. (לא ברור) בשקף שלם רק בנושא הזה. אביגיל, אביגיל, אביגיל,

שרון דינור:

ששש, ששש.

זאב ארד:

אביגיל באמת פירטה את כל הנושא (לא ברור) קו אפס, ואני השתדלתי (לא ברור) לעבור להבין מה מטריד ולנסות להבין איפה זה עומד באמת מול המצב בשטח. אז אני רוצה להגיד שני דברים. קודם כל אפשר לראות כאן, לקחתי (לא ברור)

שרון דינור:

יש משהו קטן קיים בקו אפס.

זאב ארד:

לא רק שהוא, לא, לא, לא, (לא ברור) קו אפס אני יודע, זה גם בקו אפס. אבל מעבר לזה אני רוצה להגיד שכל המרחקים האופייניים בשכונה, בקו אפס,

צפי שלף:

רגע, שניה, אני רוצה להבין משהו. הדבר הזה שסימנת,

שרון דינור:

זה של הרומנים.

צפי שלף:

זה זה?

זאב ארד:

כן.

צפי שלף:

יופי.

זאב ארד:

נכון.

צפי שלף:

משהו, מידתי, פרופורציונלי, כאילו בוא.

שרון דינור:

לא, בסדר, הוא בהתחלת ההסבר. נו.

זאב ארד:

אני, אני מתייחס למצב קיים, (לא ברור) אני מדבר על מצב קיים. (לא ברור) בלי קשר לצופצייק
בכלל אם זה כן או לא, המרחקים האופייניים בתוך המרקם הזה,

יוחנן וייצמן:

שניה אחת. האדריכלית שלף, מה ש-, מה לעשות שהוועדה המקומית כבר אישרה כזה דבר, חמש
קומות, אז בוא נירגע.

זאב ארד:

יתרה מזאת,

צפי שלף:

יש הבדל אבל בין,

יוחנן וייצמן:

יש הבדל בין חמש לבין שבע, אבל, אבל זה אושר. בוא נירגע.

זאב ארד:

(לא ברור) יתרה מזאת אני אומר עוד פעם, אנחנו גם מנקים בעצם את הצד הצפוני. כלומר בסופו של יום התכנית כמו שהיא, לדעתי, מביאה אותנו למצב של התאמה למרקם יותר מאשר המצב היום בשטח כי אנחנו מורידים בצד צפון, ששמה הוא יוצא דופן והוא יושב על הבניין בצד צפון, אנחנו מחזירים אותו חזרה 3 מטרים, ובצד המערבי אנחנו משאירים במרחקים של מרחקים אופייניים, אפילו יותר גדולים, מרחקים אופייניים בתוך המרחב הזה, בתוך המרקם הזה. אנחנו כן מתאימים למרקם. וכמו שנאמר, גם ההיתר אושר על ידי הוועדה. לגבי, שרון,

שרון דינור:

כן.

זאב ארד:

אני רוצה להראות לך פה, את רואה? הקו,

צפי שלף:

הבאת את ההיתר שאושר? אתה יכול להראות?

זאב ארד:

כן, אני אראה אותו.

יוחנן וייצמן:

אני אשאל אותך יותר מזה.

שרון דינור:

הוא מתחיל מאפס ואחרי זה,

זאב ארד:

כן, אז (לא ברור) פה לתת איזשה משהו, לתת תחושה באמת שקצת משחררת את המסה.

שרון דינור:

לא, זה לא (לא ברור) טוב, אנחנו נעשה דיון פנימי על זה אבל שכנעת אותי במה שהראית שזה, את זה אי אפשר להשאיר בעיר, במיוחד בגלל שאנחנו יודעים שהכנסייה הרומנית לא מתכוונת או לא הולכת לעלות לגובה ולהשלים את זה, אז אני חושבת שכאילו צריך טיפה לדחוף את זה פנימה מטר או משהו כדי לאפשר את הדבר הזה.

זאב ארד:

אז אני אומר, יש לי פה מטר, אני יכול לנסות לראות איך אני יכול לייצר משהו שהוא (לא ברור)

שרון דינור:

גם באיפה שיש לך פה, כי גם הקו אפס (לא ברור) פה, בקומה אולי, בקומה שאחרי הקו אפס כן צריך לסגת כדי לעשות איזשהו שחרור לחזית.

זאב ארד:

כן, אני,

שרון דינור:

כי זה פשוט,

זאב ארד:

רגע, קודם כל באזור הזה, באזור הזה אין שום דבר, אני הופך להיות בקו אפס רק מהפינה כאן, זה רק בקומת הקרקע, הדברים האלה זה רק,

שרון דינור:

כן, כן, הבנתי,

זאב ארד:

רק קומת קרקע, זה רק מעליות.

שרון דינור:

כן, כן, הבנתי.

זאב ארד:

יש לי פה את הקטע הזה.

שרון דינור:

כאילו בוא, לא ניכנס לרמה הזאתי, צריך לשפר את החזית הזאתי,

זאב ארד:

אני מבין, אני מבין,

שרון דינור:

כי היא תישאר לנצח נצחים בלי כיסוי, זה ה-,

זאב ארד:

אני מבין, אני מבין, אני רק אומר, אני רוצה, אני רוצה לנסות לחשוב על זה ולבדוק איך אני יכול לעשות את זה, כי צריך לזכור שהתכסית פה היא מאד קטנה, זה בניין מאד קטן (לא ברור)

שרון דינור:

אנחנו ניתן הנחיה כללית, אני חושבת, אם חברי הוועדה יקבלו את ההמלצה שלי בעקבות מה שראינו, שצריך לייצר נסיגה ש(לא ברור) ונשאיר את כל השאר כמה ולמה להמשך. בסדר? זה נראה לי הכי הגיוני,

זאב ארד:

בסדר.

שרון דינור:

כי גם אנחנו, בוא, אנחנו בוועדה פה,

זאב ארד:

בסדר.

שרון דינור:

אני לא עכשיו עושה,

זאב ארד:

בסדר גמור. יש פה קצת (לא ברור) של גגות רעפים ולא רעפים, זה רלוונטי לדיון עכשיו? (לא ברור) של גג רעפים כי זה הדרישה, שאני ארחיב על הניתוח הזה או שאתם,

שרון דינור:

אנחנו ב-, המדיניות שלנו של וועדה, שעד, עד חמש-שש קומות אנחנו שומרים על גגות הרעפים כדי לא לאבד את הצביון. אתה הרבה מעל זה. אם הוועדה מאשרת את הגובה שאנחנו חשבנו, הצוות המקצועי, שלא ראוי לאשר, אז לא יהיה. אם מורידים אותך לשש קומות אז שווה לבחון אם כן.

זאב ארד:

אז אני אגיד כמה מילים,

שרון דינור:

ואז גם אפשר,

זאב ארד:

אז אם ככה אני אגיד כמה מילים מכיוון שהדברים נמצאים על (לא ברור) קודם כל אפשר לראות וצילמתי פה מה-GIS שהמרקם (לא ברור) באמת מבנים עם גגות רעפים, חלקם מקוריים, חלקם (לא ברור) איזשהן תוספות כמו זה, כמו זה, זה מקורי, זה מקורי, אני יודע. זה מקורי בטח.

שרון דינור:

גם בלא מקוריים אנחנו שומרים על,

זאב ארד:

אז אני אומר, זה מה שאמרתי עכשיו, גם בלא מקורי.

יוחנן וייצמן:

בוא נעזוב את זה, הלאה.

ציפי רון:

זה חלק,

זאב ארד:

אבל, אבל,

ציפי רון:

זה חלק מתכנית המתאר של השכונה.

זאב ארד:

אבל, אבל, אבל,

יוחנן וייצמן:

את רואה שם את הגגות מסביב, עזבי, לא מעניין.

זאב ארד:

אבל אני רוצה,

יוחנן וייצמן:

קומה שמינית, מי צריך גג רעפים?

זאב ארד:

אני רוצה להגיד, גם בקומה שישית. תראו, יש גם, אני סימנתי, הסימונים העגולים האלו זה מבני הציבור של השכונה.

יוחנן וייצמן:

חמש דקות, נסיים. שבע דקות.

זאב ארד:

הם מבני הציבור של השכונה. אפשר לראות שכל המבנים, יש פה (לא ברור) שטח חום, יוחנן, יוחנן, יש פה מצב חד חד ערכי בין השטח החום לבין המבנה שלו. כל מבני הציבור הם מבנים עם גגות שטוחים ולא עם גגות רעפים. כלומר, גג שטוח במבנה ציבור זה המרקם.

יוחנן וייצמן:

בסדר, עזוב,

זאב ארד:

גם בשש קומות. חלקם דרך אגב אופייניים, שרון, חלקם מקוריים. חלק ממבני הציבור הם מקוריים.

יוחנן וייצמן:

מאה אחוז. עוד דברים היה לנו?

זאב ארד:

(לא ברור) בתוך כל המרקם (לא ברור) אה, רצו לראות את ההיתר. הנה, יש פה, סימנתי את זה גם.

יוחנן וייצמן:

תגדיל.

זאב ארד:

להגדיל?

צפי שלף:

לא, אפשר לראות לא את הטקסט אלא את המבנה?

יוחנן וייצמן:

מבוקשת הקלה בקו בניין צדדי דרומי,

שרון דינור:

אבל זה, למה זה? סליחה, על מה אנחנו מסתכלים? על?

זאב ארד:

זה ההיתר שהוועדה אישרה קו אפס וחמש קומות (לא ברור)

שרון דינור:

חמש קומות.

צפי שלף:

אבל איך הבניין נראה?

זאב ארד:

אני לא הבאתי לפה,

שרון דינור:

בסדר, יש לנו את כל האינפורמציה הזאת,

זאב ארד:

אפשר למצוא את זה,

יוחנן וייצמן:

בסדר,

זאב ארד:

אני בטוח שאתם יכולים,

יוחנן וייצמן:

מאה אחוז. יש עוד סוגיות, האדריכל ארד?

זאב ארד:

לדעתי אנחנו (לא ברור) את הכל.

יוחנן וייצמן:

יאללה.

שרון דינור:

תישארו בהישג יד אחרי זה.

זאב ארד:

הישג יד?

שרון דינור:

כאילו אם יהיו עוד שאלות.

יוחנן וייצמן:

תהיו חמש דקות בחוץ.

דוברת לא מזוהה:

תודה רבה.

יוחנן וייצמן:

בסדר. אני רק רוצה לתת את ההצעה שלי, בסדר, שהם יצאו. עו"ד ליבמן הסב את תשומת ליבי, הצטרפו אלינו חברי וועדה הרב גורא וד"ר ורטון, הייתי צריך להגיד את זה בזמן אמת ולא אמרתי. הרב גורא כבר 10 דקות פה, ד"ר ורטון הרגע. עכשיו ככה, אני רוצה להגיד בגדול את ההצעה שלי. אני על קווי הבניין לפחות לצפון, לא יודע איך לעשות את זה. לא יודע איך לאשר.

שרון דינור:

הסוגייה,

לורה ורטון:

לא חייבים.

שרון דינור:

(לא ברור) לכיוון מערב.

יוחנן וייצמן:

לכיוון הרומנים. אז ככל שהרומנים מוכנים,

שרון דינור:

כי ראיתם, ראיתם את התוצאה, כאילו כשהוא עשה את זה פתאום קלטתי מה הולך להיות פה. צריך לבקש נסיגה, אפילו אם אנחנו לא,

יוחנן וייצמן:

אז את יודעת מה? בוא נשאיר את קווי, אני הייתי משאיר את קווי הבניין לשיקול מחלקת תכנון, בוא לא נקבל בזה בכלל החלטה, ונסב את תשומת ליבם רק שהרומנים לא הולכים לבנות, אחד. נושא,

שרון דינור:

רגע, שניה, שניה,

יוחנן וייצמן:

ההצעה שהוא הציע מקובלת, כאילו של השימור של הקירות האלה. אין שימור פנים, אין חיזוקים חיצוניים,

שרון דינור:

רגע, שניה. אני הולכת לכתוב כמה דברים. קודם כל אני משנה את זה,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) אני גם כותב לעצמי, אני,

ציפי רון:

אני הייתי מציעה להסתכל רגע (לא ברור) של הבניין, מדובר פה בעצם בשמונה קומות. הקומה העליונה היא קומה גבוהה יותר מהרגיל, תסתכלו בחתך ותראו שמדובר לפחות על שמונה קומות לא כולל המבנה של היציאה של המדרגות.

יוחנן וייצמן:

אין לי בעיה שייתנו 10 קומות, זה מקום שחסר מוסדות,

ציפי רון:

לי יש בעיה,

יוחנן וייצמן:

כל הכבוד להם.

לורה ורטון:

רגע, רגע,

ציפי רון:

שניה. אבל לי יש בעיה עם שכונה לשימור שהיא יוצרת את קו הרקיע, כל מי שבא לבקר כאן בעירייה מסתכל על השכונה הזאת, דרך השכונה הזאת לעיר העתיקה, שכונה חשובה, בגלל זה יש לה תכנית שימור כבר וותיקה שלקחה בחשבון גם תוספות בנייה וכן הלאה. התכנית שאנחנו מדברים עליה היא חורגת מכל מה ש-, חורגת מהכל.

יוחנן וייצמן:

מדובר מצפון לחומה השלישית, בסדר.

ציפי רון:

בסדר, אבל,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) שאפשר.

ציפי רון:

אבל כשאתה עומד כאן, כשאתה עומד כאן אתה רואה (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

את סעיף 1 אנחנו מורידים או ש-?

שרון דינור:

לא, מה פתאום.

יוחנן וייצמן:

לא, משאירים.

שרון דינור:

(לא ברור) להשלים.

לורה ורטון:

רגע,

יוחנן וייצמן:

להשלים.

שרון דינור:

זה, גם כשהכנתי את התכנית (לא ברור) כתבתי להשלים.

לורה ורטון:

רגע,

יוחנן וייצמן:

קווי בניין, בסדר, אני משאיר.

ציפי רון:

שיראו עוד פעם את החתך של הבניין.

שרון דינור:

רגע, אני כותבת, אתם יכולים לראות אולי על ה-,

לורה ורטון:

אני גם קודם כל מתנצלת, אני פשוט הייתי בטקס המנכ"ל.

שרון דינור:

נורא קשה לי עם ה-,

לורה ורטון:

אבל רציתי להבין מה המדיניות בשכונה הזאת לשימור?

שרון דינור:

חמש קומות בערך.

לורה ורטון:

(לא ברור) 8.

יוחנן וייצמן:

12 קומות.

לורה ורטון:

מה?

ציפי רון:

חמש. ארבע וחצי-חמש, לא יותר.

שרון דינור:

לא, התכנית המאושרת נותנת בין שתיים לארבע קומות, תכניות חדשות אישרנו גם בבקשות לתמ"א חמש, אפילו אולי חמש עד שש קומות, והוא מציע שבע וחצי.

צפי שלף:

שזה שמונה.

לורה ורטון:

אז אני חייבת להגיד, אני חושבת שאסור לחרוג בצורה כזאת.

יוחנן וייצמן:

מצוין.

לורה ורטון:

יש גם עוד (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

אז נעלה את זה להצבעה עוד מעט.

ציפי רון:

לורה,

יוחנן וייצמן:

בסדר.

ציפי רון:

(לא ברור) שתדעי שיש תכנית שימור לשכונה. החרוג, הבולט ביותר מתכנית השימור המאושרת זה הבניין כאן ברחוב.

לורה ורטון:

כן.

ציפי רון:

האצבע הזאת, זה החרוג. וזה מה שהם רוצים עכשיו.

לורה ורטון:

אני חושבת שזה ממש פגיעה קשה בכל המושג, כל השימור בשכונה, ואסור לאשר את זה. אין שום הצדקה, עם כל הכבוד למוסדות שצריכים לבנות את השמונה קומות שם או גם אם זה פחות, לפי ההגדרות שלהם אסור לאשר.

יוחנן וייצמן:

ברגע שיהיה להם גן ילדים בדירה בבניין ליד, אז תתנגדי לאשר להם שימוש חורג.

לורה ורטון:

אני אומרת שאסור,

יוחנן וייצמן:

את אומרת שצריכים לקחת את הילדים שמה,

לורה ורטון:

אסור,

יוחנן וייצמן:

ולשלוח אותם לקריית יובל.

לורה ורטון:

לא.

יוחנן וייצמן:

אה.

לורה ורטון:

אני אומרת,

יוחנן וייצמן:

אז מה?

לורה ורטון:

אני אומרת שלא צריך, אין הצדקה לתת חריגה כזאת בתכנית השימור. אפשר תמיד למצוא סיבה, אפשר תמיד למצוא תירוצים, אפשר תמיד למצוא איך להצדיק. בעיניי שום דבר לא מצדיקה כזאת פגיעה שהיא כמובן תיצור תקדים שלילי מאד מאד, גם לשכונה הזאת וגם בכלל. אם אנחנו אומרים שחסרים מקום, אפשר להגיד את זה בכל פינה בעיר.

יוחנן וייצמן:

יש איזה צ'ופצ'יק שלא משמרים, נכון?

שרון דינור:

לשימור שלוש,

יוחנן וייצמן:

בחזית האחורית.

שרון דינור:

שימור שלוש חזיתות.

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

שימור שלוש חזיתות.

לורה ורטון:

(לא ברור) אני רק לא יכולה להגיד את זה בצורה יותר חמורה,

צפי שלף:

לא, תרשמי הפוך.

לורה ורטון:

אני חושבת שאסור.

שרון דינור:

מה?

צפי שלף:

אם את רושמת שלוש אז הוא באמת,

שרון דינור:

זה מה שהוא הציג פה, מה זאת אומרת?

צפי שלף:

לא, הוא הציג ארבע.

שרון דינור:

לא, אחת,

צפי שלף:

ארבע עם חתיכה חסרה ברביעי.

שרון דינור:

רגע, אני חוזרת להצעה שלו.

יוחנן וייצמן:

ההצעה שלו הייתה שלוש וחצי, כן, כמו שאומרת,

שרון דינור:

רגע, שניה רגע.

לורה ורטון:

גם באזור הזה יש עוד כל מיני,

יוחנן וייצמן:

לא זה, לא זה.

לורה ורטון:

מבנים יפים לשימור, ואנחנו פורצים את הכל.

יוחנן וייצמן:

הנה, זה ההצעה שלו.

שרון דינור:

אה.

לורה ורטון:

אני לא מבינה למה אנחנו עושים תכניות שימור לשכונות (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

ובערך 40% מהחזית הרביעית, בסדר.

לורה ורטון:

לא מתייחסים אליהם. זה ממש לא מכבד את העבודה של עצמנו שאישרנו בכל התכניות, אם אנחנו מאפשרים חריגה כזאת.

יוחנן וייצמן:

אנחנו מהיום נאשר ככה לכולם.

ציפי רון:

יש כאן עוד חריגה אחת שזה החצרות האנגליות.

יוחנן וייצמן:

מוסד, אז יהיה לו את הכיתות, את המטבח למטה. טוב מאד. כן.

ציפי רון:

ואם אין בשכונה שום דבר כזה?

יוחנן וייצמן:

אז יהיה. פה יהיה, זה מוסד, אנחנו משוועים לכל מטר של מוסד שמה. כל זה תוריד, תוריד את הכל פה.

שרון דינור:

על זה לא קיבלנו תשובה, נכון?

יוחנן וייצמן:

מה הוא רצה בקומת המרתף?

שרון דינור:

קומת המרתף (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

תוריד רק את, תשאיר את הסעיף הזה, את הלחפור את הבניין לעומק. את הסעיף הזה תוריד.

שרון דינור:

איפה זה? סליחה.

יוחנן וייצמן:

ג' של ה-,

שרון דינור:

ג' כאן?

דוד היימן:

ד'. ד'.

יוחנן וייצמן:

ד'! לא, לא, עוד אחד, סליחה. יופי, זה בסדר, חיזוקים פנימיים, כן.

דוברת לא מזוהה:

בינתיים תישארו, אם יהיה שינוי (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

אה, יופי, נשארים. כל הכבוד. אז עם המפלסים תוריד גם כן.

שרון דינור:

בוא נכתוב רק את שפונה למעבר הציבורי.

יוחנן וייצמן:

שפונה לחזית הראשית.

שרון דינור:

כמו שמוצע. שימור (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

בחזית הראשית, בחזית המזרחית,

צפי שלף:

מפלסי.

ציפי רון:

פני הקרקע. פני הקרקע. מפלס הקרקע?

צפי שלף:

או פני או מפלסי.

יוחנן וייצמן:

פני, פני, נכון, צודקות.

ציפי רון:

מפלס הקרקע.

שרון דינור:

פני הקרקע בצמוד מזרחית כפי שהוצג.

יוחנן וייצמן:

עכשיו את הגג גם כן.

שרון דינור:

עצים אמרנו אי אפשר לשמור,

יוחנן וייצמן:

להשאיר,

שרון דינור:

(לא ברור) לדעתי.

יוחנן וייצמן:

אם אי אפשר אי אפשר.

שרון דינור:

הוא פשוט גם, תראו, הוא פשוט,

יוחנן וייצמן:

הוא שוכב על גוש בטון.

שרון דינור:

(לא ברור) זה העץ, אוקי? אם אנחנו משמרים אותו זה אומר שגם ממתחת אי אפשר לעשות וגם הצידה אי אפשר לעשות, זה,

צפי שלף:

אפשר להעתיק אותו.

שרון דינור:

אבל הם אמרו שאי אפשר.

יוחנן וייצמן:

להעתיק, זה מה שכתבנו.

שרון דינור:

עכשיו תגידו לי, אני שואלת את המומחית, ציפי רון. עץ תאנה עד כמה ידוע לי הוא אחד מהדברים שגדלים הכי מהר, לא? למה זה כל כך מורכב? אם אני מבקשת ממנו, עץ תאנה שישים אותו בחזית.

ציפי רון:

אני לא חושבת, אני לא חושבת שזה ריאלי לבקש ממנו להעביר עץ תאנה.

יוחנן וייצמן:

לא, התאנה הזאתי הוא טוען שהיא רקובה. אני לא יודע אם היא רקובה או לא אבל,

שרון דינור:

ככל ולא ניתן,

ציפי רון:

(לא ברור) הגזע היפה, העתיק הזה, העץ רב השנים זה חלק מהשכונה, אבל אתה לא יכול לשמור את זה, ולא לשמר.

שרון דינור:

(לא ברור) תאנה, יש להציע,

ציפי רון:

אי אפשר להעתיק אותו.

שרון דינור:

נטיעת תאנה בוגרת,

יוחנן וייצמן:

תאנה.

שרון דינור:

בחזית המזרחית.

ציפי רון:

נטיעת תאנה, תוסיפי את האות ת'.

שרון דינור:

תאנה, סליחה.

צפי שלף:

למה, בוא ניטע את אנה.

שרון דינור:

טוב.

יוחנן וייצמן:

את הגובה תוריד, ואת הגג.

שרון דינור:

לדעתי את חדר היציאה (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

השאלה מה הם, אם זה בית ספר,

שרון דינור:

הורדתי.

יוחנן וייצמן:

יאללה, שלום.

שרון דינור:

זה כן חשוב.

יוחנן וייצמן:

כן, כן, כן.

שרון דינור:

טוב, אתם רוצים לעבור או שהספקתם?

יוחנן וייצמן:

כן, בוא נעבור מההתחלה.

שרון דינור:

להשלים את תיק התיעוד. אוקי? קווי בניין כתבתי לשיקול תכנון עיר, מוצע קו בניין אחורי אפס למתחם הכנסייה הרומנית, (לא ברור) יש להימנע מקיר אטום, שהם יחליטו.

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

במעמד הדיון בוועדת השימור הוצגה (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

אשרנו.

שרון דינור:

הכוללת שימור שלוש וחצי חזיתות (לא ברור) החלופה מקובלת. קומת מרתף קיימת השארנו, אוקי, רגע. לא סומנו חיזוקים הנדסיים, חיזוקים יהיו פנימיים בלבד (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

ברור.

שרון דינור:

שימור פיתוח, שימור פני הקרקע (לא ברור) לחזית מזרחית מקובל. עצים אמרנו להעתיק את התאנה, לא,

ציפי רון:

לא, לא.

שרון דינור:

סליחה, ככל ולא ניתן להעתיק את התאנה יש להציע נטיעת תאנה בוגרת.

ציפי רון:

לטעת תאנה, לטעת תאנה.

שרון דינור:

בור מים אם יש או לא לפגוע באחד אחר שסמוך והשארנו, גובה הורדתי, גגות הורדתי, תשתיות השארנו,

יוחנן וייצמן:

מצוין.

ציפי רון:

יש לי עוד שאלה אחת לגבי הגג.

יוחנן וייצמן:

רוצה להצביע על זה או שזה פה אחד?

ציפי רון:

שניה, שניה. עוד רגע אחד, לגבי הגג,

לורה ורטון:

אני רוצה להצביע על זה כי אני,

יוחנן וייצמן:

מאה אחוז.

ציפי רון:

עוד שניה אחת,

יוחנן וייצמן:

מי בעד ההצעה,

ציפי רון:

עוד שניה אחת,

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

רק רגע, לגבי הגג. בשכונה יש מופע של גגות רעפים. אפילו בבניין הזה שנקרא אצבע,

שרון דינור:

כן, כן.

ציפי רון:

האצבע, גם עליו יש גג רעפים כי לא סטו מהכללים, האדריכל שבנה את זה, אחד מאדריכלי השימור של תכנית השימור, גוגנהיים. אז גם פה יש גג רעפים. אני חושבת שצריך לשמור על הצורה הזאת, כי הגגות האדומים זה אחד מהדברים שרואים פה מהעירייה, אחת מהתצפיות הכי יפות. חבל לפספס את זה.

יוחנן וייצמן:

בסדר.

ציפי רון:

למה?

יוחנן וייצמן:

בסדר.

לורה ורטון:

למה לא לשים את זה? לא הבנתי.

יוחנן וייצמן:

אין שום סיבה לתת בקומה שמינית גג רעפים,

ציפי רון:

אני באמת חושבת שזה חלק מהאופי של השכונה.

יוחנן וייצמן:

חזית ירוקה עדיף.

עו"ד דני ליבמן:

לא, רגע, יש לי הצעה, אנחנו לא יודעים מה הוועדות יאשרו בסוף.

יוחנן וייצמן:

כן.

עו"ד דני ליבמן:

עכשיו, הבנתי גם משרון שבגובה מסוים כן רוצים גג רעפים. אפשר לכתוב שאם יאושר גובה עד כך וכך קומות, שיהיה גג רעפים.

יוחנן וייצמן:

אה, ככל שיאושר חמש קומות,

ציפי רון:

אגב, אגב,

עו"ד דני ליבמן:

אם יאושר יותר,

ציפי רון:

הגובה של הבניין, אגב, הגובה של הבניין שמונה קומות. אם תסתכלו טוב על החתך,

שרון דינור:

אני לא (לא ברור)

עו"ד דני ליבמן:

לא, למה?

ציפי רון:

אז זה שמונה קומות, זה לא שבע קומות.

שרון דינור:

כי הם מכירים בתכנון עיר את המדיניות שלנו.

עו"ד דני ליבמן:

אוקי.

שרון דינור:

ואם החלטנו שלא אז לא.

ציפי רון:

מה החלטנו שלא?

שרון דינור:

לא, (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

בסדר, יאללה.

ציפי רון:

לא הבנתי .

שרון דינור :

אם הגובה הוועדה החליטה פה,

יוחנן וייצמן :

כן.

ציפי רון :

לא,

שרון דינור :

שהוא מקובל, אז זה, לא, אני אומרת,

יוחנן וייצמן :

אז בואו (לא ברור)

שרון דינור :

שאני לא אוהבת את הרעיון (לא ברור)

יוחנן וייצמן :

טוב, שלום, גמרנו, עצרנו.

ציפי רון :

שניה.

יוחנן וייצמן :

מי בעד ההצעה כמו ש (לא ברור) ?

לורה ורטון :

רגע, רגע, אפשר לתת לה,

יוחנן וייצמן :

לא, אנחנו כעת נכנסים להצבעה ועוברים לתיק הבא. מי בעד ההצעה הזאת?

ציפי רון :

אבל רק שניה אחת, השכונה הזאתי היא שכונה,

יוחנן וייצמן:

גמרנו, אמרת.

עו"ד דני ליבמן:

לא, בסדר,

ציפי רון:

לא, אבל למה ש-,

יוחנן וייצמן:

אמרנו, אבל כמה פעמים את צריכה לחזור על אותו עמדה? שאני מכבד אותך.

ציפי רון:

אבל למה שנחרוג מזה?

חיים כהן:

למה? כי הוועדה החליטה.

יוחנן וייצמן:

כי זה בית ספר ואנחנו רוצים שיהיה להם גן עם חצר, עם משחקים. זה הכל. מי בעד ההצעה כפי שהוצגה? 1, 2, 3. מי נגד?

שרון דינור:

יש לי, רק יש לי סעיף אחד,

יוחנן וייצמן:

אחת.

שרון דינור:

שאני מסתייגת ממנו.

יוחנן וייצמן:

איזה סעיף?

שרון דינור:

רק את הנושא של הגובה, אני חושבת ששבע וחצי זה הרבה מדי,

ציפי רון:

זה שמונה.

יוחנן וייצמן:

בסדר.

ציפי רון:

זה לא שבע וחצי,

שרון דינור:

הכל חוץ מזה מקובל.

ציפי רון:

זה שמונה.

יוחנן וייצמן:

מאה אחוז. בסדר. את רוצה לעשות שתי הצבעות? עזבי, מספיק הצבעה אחת,

לורה ורטון:

כן.

יוחנן וייצמן:

שלום.

לורה ורטון:

בוא נעשה, לא, בוא נעשה שתי הצבעות, כי אני רוצה שהדעה של (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

לא, זה לא משנה כבר כי ההצעה קיבלה,

לורה ורטון:

לא, אבל,

יוחנן וייצמן:

אבל, יאללה, שלום. זה באמת לא חשוב.

שרון דינור:

לא, אני לא הבנתי (לא ברור)

צפי שלף:

אנחנו גם מתנגדים לגובה.

יוחנן וייצמן:

שום דבר, אושר, שלום, הלאה. אושר ההצעה כמו שניסחת אותה, הכל בסדר.

צפי שלף:

אנחנו גם נתנגד לגובה.

יוחנן וייצמן:

ברור.

דובר לא מזוהה:

כן.

יוחנן וייצמן:

כן.

דוד היימן:

מי זה אנחנו?

צפי שלף:

המועצה לשימור אתרים.

שרון דינור:

טוב,

יוחנן וייצמן:

מה? שום דבר, בסדר. אני לא יודע איפה (לא ברור) שאמרה שהיא תתנגד.

חיים כהן:

מי? היא אמרה.

יוחנן וייצמן:

מה?

חיים כהן:

לכן שאלתי.

יוחנן וייצמן:

כשאמרת שאת תתנגדי מה הכוונה?

חיים כהן:

לכן שאלתי.

יוחנן וייצמן:

לא, מה,

צפי שלף:

זה יופקד להתנגדויות.

יוחנן וייצמן:

אה, תגישו התנגדות.

צפי שלף:

כן.

יוחנן וייצמן:

בסדר.

ציפי רון:

חבל על הזמן.

יוחנן וייצמן:

מאה אחוז. תראי, מה שאנחנו נעשה, האדריכלית שלך, זה בסדר ואין שום טענות, אבל אם את חושבת להגיש התנגדויות על החלטות של הוועדה,

צפי שלך:

כן?

יוחנן וייצמן:

אז אל תהיה בדיונים פנימיים. את יכולה להיות בחיצוניים, לא בפנימיים.

ציפי רון:

אני הייתי מציעה, אני יודעת שאין לכם זמן ואין לכם רצון לשמוע, אבל אני הייתי מציעה,

יוחנן וייצמן:

כן?

ציפי רון:

לצאת שניה אחת,

יוחנן וייצמן:

את צודקת.

ציפי רון:

לצאת שניה אחת למרפסת, יש לנו כאן תצפית בדיוק על הנקודה הזאת,

יוחנן וייצמן:

אבל ראית תצ"א, באמת. יאללה, אבן עזרא.

ציפי רון:

וכדאי, וכדאי לדעת לפני שמקבלים החלטה גורפת כזאת, כי יבואו עוד תכניות כאלה וחבל מאד.

יוחנן וייצמן:

טוב, אבן עזרא מכניסים אותם או מציגים?

שרון דינור:

אני מציעה שנגיד מילה על זה.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) האדריכלית שלף,

שרון דינור:

לא, באמת אבל בקצרה.

יוחנן וייצמן:

דקה, האדריכלית שלף, דקה אחת,

צפי שלף:

מה?

יוחנן וייצמן:

דיון פנימי, דקה אנחנו.

שרון דינור:

אוקי, אנחנו מדברים פה על בניין שהוא בניין לשימור, סטוטורי, בתכנית. אני חושבת שכולם מכירים את המקום הזה, הוא אחד המקומות הכי נצפים בעיר מכיוון שהוא על הציר של רמב"ן אבן עזרא. אדריכל קאופמן,

(מדברים ביחד)

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) הלאה. כן.

שרון דינור:

תראו, אתם, לטובת מי שלא מכיר אבל בוודאי עבר שמה מספר פעמים. החזית הזאתי היא החזית המקורית, יפהפייה, מוכרת. עשו לבניין הזה שתי תוספות בעבר, תוספת אחת מאד עדינה ומוצלחת בחלק שפונה לרמב"ן. אופס, ברח לי, סליחה. ותוספת לא מוצלחת, פשוט, פשוט מוסדית ואנמית, זה התוספת הזאתי, שהיא מוצעת להריסה ומוצעת התכנית החדשה. כעיקרון את התוספת, יש לנו פה תוספת גם מ-1950 וגם מ-2006, זו התוספת הישנה יותר ביחס לבניין ההיסטורי והתוספת השנייה היא,

חיים כהן:

מה מציעים?

שרון דינור:

מה שהם מציעים פה, בניין בן שבע קומות שזה בניין, אני מזכירה לכם, אנחנו ברחביה.

יוחנן וייצמן:

זה תואם את רחביה שבע שם?

שרון דינור:

לא, לא, זה לא תואם, בגלל זה הם בתב"ע, אגב.

חיים כהן:

גם תב"ע רחביה זה תואם?

שרון דינור:

לא תואם, לא תואם,

יוחנן וייצמן:

לא, לא תואם.

חיים כהן:

אז איך, אז איך?

שרון דינור:

הם יכולים להגיש,

יוחנן וייצמן:

בסדר, הם יגישו תב"ע חדשה.

שרון דינור:

24 קומות, הם יכולים להגיש מה שבא להם.

חיים כהן:

אבל התב"ע,

שרון דינור:

תראו,

חיים כהן:

של רחביה היא מאד סגורה, היא מאד (לא ברור)

שרון דינור:

אנחנו תיכף נשמע אותם, אני מניחה שהטיעון הציבורי יעלה פה גם כן.

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

כאילו, אבל אנחנו לא באיזה שוליים של שכונה, אנחנו באמת,

יוחנן וייצמן:

ומה הם מציעים? מה זה?

שרון דינור:

אז הם מציעים,

חיים כהן:

תוספת למה?

שרון דינור:

זה, יש פה ישיבה, שבע קומות. לגבי העיצוב ישבנו איתם הרבה, האמת היא באמת עשו איתנו עבודה, כמו שחיים, אתה אוהב לציין את זה. אנחנו חשבנו שצריך עוד עדיין לשפר אותה בכמה נושאים. בואו נראה את המצגת שלהם ואז אני, רגע,

לורה ורטון:

רק התוספת הזאת המכוערת ש-,

שרון דינור:

הם הורסים אותה.

לורה ורטון:

הם הורסים אותה?

שרון דינור:

ובונים מחדש.

לורה ורטון:

הם קיבלו אותה? זאת אומרת, זה היה באישור?

שרון דינור:

זה מ-1950, זה עוד לפני חוק התכנון והבנייה.

לורה ורטון:

אה.

שרון דינור:

כאילו זה משהו ש-, היא בעצמה כמעט היסטורית. כנראה שהיא ענתה על צורך מיידי בתקופה ההיא. הבניין הזה משמש כשיבה כבר המון שנים.

חיים כהן:

כן, אבל אז זה לא היה ישיבה.

שרון דינור:

הוא משמש, אני אגיד לך,

ציפי רון:

זה היה בניין פרטי. זה היה בניין פרטי.

חיים כהן:

זה היה בניין פרטי.

ציפי רון:

אחד מ-,

שרון דינור:

בניין פרטי,

ציפי רון:

אחד מהנכדים שמה הפך את זה לשיבה, זאת אומרת, אחד מבני המשפחה.

חיים כהן:

אבל זה היה (לא ברור) אני מנסה להבין,

שרון דינור:

אגב את התוספת, טוב, זה סתם מעניין, שזה תכנן ברוצקוס שהוא אותו אדריכל שעשה גם את, עשה המון מבנים בירושלים, חלק מאד מאד יפים, וגם את תכנית המתאר לירושלים. אבל פה זה היה ממש רק משהו שמלווה שימוש וצורך (לא ברור) ספציפי.

חיים כהן:

מי מציג את זה, יש בחוץ אנשים?

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

הנה, פתחתי את הזה שלהם כבר,

יוחנן וייצמן:

תגידי לאדריכלית שלך,

ציפי רון:

אני רק רוצה,

יוחנן וייצמן:

שהיא יכולה לחזור.

ציפי רון:

אני רק רוצה שתדעו,

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

שמדובר באחד המונומנטים החשובים ביותר ברחביה, ויש וויכוח גדול היסטורי אם זה לא הבית הראשון. אם זה הבית הראשון או הבית השני ברחביה. ויש, זה אחד המקומות הכי מתוירים, הכי (לא ברור) והכי חשובים בשכונה.

שרון דינור:

מורן, תגידי לקודם,

ציפי רון:

(לא ברור) ירושלים החדשה.

שרון דינור:

תגידי לקודם שהוא יכול ללכת.

מורן בן זיו:

כן, כן, אמרתי לו.

ציפי רון:

אגב, הם כרתו המון עצים עם התוספת החדשה שלהם.

שרון דינור:

פתחתי לך את המצגת.

דובר לא מזוהה:

סליחה, רק מה השם?

לאה בולק:

לאה בולק.

שרון דינור:

ממש ב-, רק מילולית, בואי (לא ברור)

לאה בולק:

אנחנו מדברים פה על הבניין של בית כנסת נצח ישראל, שהוא היה בעברו (לא ברור) חבצלת. יושב בעצם על חלקה פינייתית, מדרום רחוב רמב"ן, ממזרח רחוב אבן עזרא. החלקה היא בגודל 928 מטר,

ציפי רון:

כמה?

לאה בולק:

כמעט 930 מטר.

ציפי רון:

דונם.

לאה בולק:

רואים פה את הבניין המיוחד, וכאן רואים את המצב הקיים שהחזיתות העיקריות שהן נצפות מהרחוב זה החזית הדרומית הזו, והחזית המזרחית ברחוב אבן עזרא. מה שהיום הבניין הזה משמש לבית כנסת, לישיבה, הוא פעיל מאד, יש לו קהילה של תושבי השכונה, כבר חמישה עשורים, והמקום צר מהכיל והשימושים שנדרשים בו בחגים, מי שנמצא שם יודע שיש שם מאות אנשים ומתפללים במדרגות מרוב הצפיפות. כאן רואים את החזית המערבית שהיא פונה לבניין הסמוך, ואת החזית הצפונית שגם פונה לבניין סמוך. מבחינה שימורית אנחנו רואים כאן מבחוץ שיש הרבה פרטי שימור, פרטים היסטוריים שנשמרו, כל החזית פה נשמרה במצב מאד מאד טוב. לפני עשור בערך עשינו פה הרחבה ועשו פה ממש שימור של החזיתות עם ניקוי והשקיעו כסף וגם אנרגיה וזמן כדי לתת לו את הכבוד. רואים פה את המסד של אבן הטובה ההיסטורית שנשמר, המרפסת העליונה שכולה במצב טוב. עכשיו, מבפנים אנחנו רואים שבעצם אין, לא נשמרו פרטים היסטוריים בכלל, רק פה רואים את הסורג הזה, את המצב שלו מבפנים, וכל שאר המבנה הוא כולו משופץ. זאת הקומה של בית הכנסת. כאן אנחנו רואים נקודה שנדבר עליה בהמשך שזה בעצם, נוצר מצב בגלל הצפיפות ומצוקת המקום, שיש היום בתוך החצר הפנימית של, בחצר שנשארה שם בעצם יש בית כנסת פתוח, יש שמה ספסלים וארון קודש פה ואנשים פשוט לומדים ומתפללים בחוץ מחוסר מקום. יש לנו פה ממש פרגולה, כשירד גשם אנשים פשוט נכנסים פנימה עד שהוא ייפסק ויוצאים חזרה החוצה. יש פה ממש פעילות ערה. ואנחנו גם רוצים לאפשר אותה, זאת אומרת, אנחנו רוצים לשמור על המצב הזה שיש פה משהו מאד ייחודי לשכונה, שאנשים יכולים לשבת בחוץ וללמוד ולהתפלל. הנה, כאן אנחנו רואים פה את הקומה השנייה, גם פה אין פרטים לשימור, ואפילו בקומת המרתף יש מקלט שבילית ברירה שימשו אותו ללימוד ותפילה מחוסר מקום. כאן אנחנו רואים את המבואה של בית הכנסת. זה, אני מראה כאן את הקיר הצפוני שתראו שבקיר הצפוני ההיסטורי לא נשאר שום דבר, זה בעצם הקיר הזה, נדבר עליו בהמשך.

לורה ורטון:

מתי, הוא נהרס?

לאה בולק:

הוא לא נהרס. בעצם היו פה, עכשיו נדבר על ההיסטוריה של המקום, על ההרחבות שבוצעו במשך השנים ואז איפה בעצם זה נעלם לנו.

לורה ורטון:

נעלם?

לאה בולק:

כן, הייתי מגדירה את זה ככה. כאן אנחנו מדברים על הרקע ההיסטורי של הבניין, על שלושת השלבים של הבנייה שלו. המבנה המקורי החשוב, אנחנו מדברים על שלב בנייה ראשון בשנות ה-30, זה בעצם הבניין הזה. זה מבנה שבנו אותו אקר וילין, מאדריכלי שכונת רחביה, סגנון אקלקטי. יש פה קשתות מאד מיוחדות. זה החלק שהוא בעצם ההיסטורי המקורי. בשנות ה-50, אני רק אוסיף עוד רגע שהוא היה ושימש כבית מגורים, ובשנות ה-50 תכנן אדריכל ברוצקוס תוספת לבניין, לצורך השימוש שלו כמגורים, והוא הוסיף כאן, אנחנו רואים פה את האגף הזה, הוא בעצם כאן, תוספת בנייה שהיא לא מסגנון האבן שהייתה פה,

חיים כהן:

לורה, את שומעת?

לורה ורטון:

כן.

חיים כהן:

לשאלתך.

לאה בולק:

כן. ואז בעצם בתוספת הזו כאן אנחנו רואים שהוא כיסה את כל החלק, הקיר הזה הצפוני שעליו אנחנו מדברים, התוספת הזו כבר ביטלה את הקיר הזה והיא גם נבנתה מחומרים הרבה יותר נמוכים, זאת אומרת, מבני בטון (לא ברור) אותם שיתאימו לאבן המקורית. גם פרטי החלונות, הכל מסגנון שונה ולא שמר על ה-,

ציפי רון:

הייתה תקופה שלא הייתה אבן בירושלים (לא ברור) בנייה.

לאה בולק:

בשנות ה-50.

ציפי רון:

כן.

לאה בולק:

ואז בעצם בשנות ה-2000, 2006 עד 2009, תוכננה פה הרחבה נוספת מצד מערב עקב מצוקת מקום. בעצם אנחנו הוספנו פה אגף מערבי שפה אפשר פחות להתרשם, אבל עוד מעט נראה בהמשך תמונות כמה האגף הזה שמר יפה על הסגנון של הבנייה והיה אז בזמנו עם מחלקת שימור יד ביד, עם בני אביגדורי, מי שזוכר. הוא יצא לשטח, בחרנו צבע של אבן בדיוק לשביעות רצונו ושימרנו, עשינו השקעה מטורפת בפרטים של הפתחים. הכל אחד לאחד כמו הקיים. גם בחזית הדרומית, גם בחזית הצפונית שבעצם לא רואים אותה והיא לטובת החצר, נשמר ממש בצורה מאד מאד מיוחדת, גם המרפסת העליונה הזאת המשיכה באגף המערבי עם ההדרגה. בזמן הבנייה הזו לא רק שהשקענו בלשמר את המבנה אלא השקענו גם בפיתוח החוץ. זאת אומרת, אפשר לראות כאן שלא היו עצים בחזית החלקה, למרות שאולי בהיסטוריה תכננו לטעת הרבה גינות או שהיה גינות אבל הוא נעלם במשך השנים.

ציפי רון:

היה, היה, היו עצים.

לאה בולק:

כן, היו שם עצים אז אנחנו רואים פה שההרחבה (לא ברור)

חיים כהן:

שרון, היה תיאום איתם על כל ה-?

שרון דינור:

היה תיאום כמעט על הכל.

לאה בולק:

כן, והיה גם,

שרון דינור:

גם ההערות שלנו הם אחרי שישבנו,

לאה בולק:

אחרי שישבנו,

שרון דינור:

דברים שנשארו אחרי,

לאה בולק:

ממש, כן. עצי הדקל האלו למשל שניטעו הם בעצם באיזשהו reference לעץ דקל מקורי שהיה בצד המערבי, שבתמורה לא, שהוא לא היה קיים אבל אנחנו רצינו לתת את האופי שהיה ההיסטורי אז הוספנו פה את שני עצי הדקל האלו שהם היום מאד נעימים למי שעובר ברחוב רמב"ן ויש פה כמובן פיתוח שטח מאד (לא ברור) עם שבילים יפים. מה שחשוב פה שתראו זה שאתם רואים, האבן המקורית היא צוברת פטרייה, היא אבן גיר. ועשינו עבודת ניקוי מאד יסודית עם משמר אבן, אבל עדיין אנחנו רואים שכבר עכשיו מתחיל להופיע פה הצבע השחור הזה על הקצוות של האבן. טוב, עכשיו נדבר על מבחינה תכנונית. אז פה אנחנו רואים את היתר הבנייה שבעצם הציע את התוספת של האגף הצפוני בשנות ה-50, זה האגף הזה. רואים פה את איך שהוא מתלבש על הקיר הצפוני ובעצם מסתיר אותו לגמרי. את האגף הזה אנחנו מציעים בתכנית להריסה ובנייה מחדש, בגלל שבעצם האבן שלו היא ברמה נמוכה יותר אנחנו רוצים להציע משהו יותר נכון, גם,

חיים כהן:

שיתאים יותר לשימור.

לאה בולק:

מה שכן אני רוצה לדבר פה רגע על קו הבניין שהוא המזרחי, הוא בעצם באיזושהי בליטה מסוימת, וההמלצה הייתה להסיג אותו פנימה. אז יש פה, גם אנחנו רואים שקו המבנים מרחוב אבן עזרא היום, גם בשנת 2004, גם בשנת 2024, אנחנו רואים שיש פה קו מסוים של מבנים שממשיך, והבליטה הזאת תואמת למבנים בהמשך הרחוב. זאת אומרת, זה לא סתם שפתאום בלטנו או שהוא בחר, האדריכל ברוצקוס היה אדריכל גדול, הוא לא סתם בחר להבליט את הבניין, היה לו סיבה לזה. הוא התאים את עצמו לקו ההמשך. ויותר מזה אנחנו רואים פה את תכנית המתאר של רחביה שהיא תוכננה עוד לפני שהבית הזה היה קיים, בשנת 1922 אדריכל קאופמן עשה תכנית מתאר, קראו לזה אז ג'יג'יריה, הוא נתן פה איזשהו תכנון מאד מאד מוקפד, הוא עשה שדרה מרכזית שזה היה אז רחוב גנים כזה עם הרבה צמחייה, והיה סימטריה בין שני הצדדים, זה הבניין שלנו וזה הבניין שפונה לרחוב אבן גבירול, ושניהם אנחנו רואים היום בנויים בזווית הזאת, זאת אומרת בבליטה הזאת. זאת אומרת, יש פה איזשהו תכנון שאם אנחנו ניתן עכשיו נסיגה בקו בניין פנימה אנחנו הורסים את התכנית של השכונה, לא רק את ההתאמה לרחוב, לכן אני חושבת ולעניות דעתי שנסיגה פנימה היא תהיה לא נכונה ולכן אנחנו מציעים את הבליטה הזו. פה אנחנו רואים בעצם את המצב של ההיתרים שיצאו במשך השנים, בשנת 2010 ההרחבה המערבית. זה ההיתר המאושר האחרון. רואים פה את פיתוח השטח המאד מאד מושקע, רואים פה את הפרגולה שזה בית הכנסת הפתוח. זה מספר ההיתר בתוקף, הכל מכוח תכנית מתאר 62, עם ייעוד כרגע לבית כנסת. כן אני

רוצה להוסיף פה עוד נקודה לגבי המרתף. בשלב ההרחבה נבנה קומה תת קרקעית למקלט, כן? ולמקלט הזה הוסיפו את יציאות החירום האלו, הבליטות האלה בצפון ומערב, שהמלצה הייתה אולי לבטל אותם. אני מזכירה כאן שזה האוורור שלה קומה, אין לזה נצפות מהרחוב, זה משתלב בצורה מאד אסתטית בפיתוח השטח כאן ליד המדרגות, וזה מאד חשוב. אם אנחנו נהרוס את זה אנחנו קברנו את הקומה הזאת, אי אפשר להשתמש בקומת המרתף. פה אנחנו רואים את תכנית 9988, שהיא מייעדת את המבנה הזה למוסד. עכשיו, כשאנחנו מדברים על 9988 שהיא תכנית מתאר אנחנו מבחינים פה שהיא ייעדה את הדבר הזה למוסד. בהוראות של התכנית יש הבדל בין הגדרת מוסד להגדרת מגורים. במגורים התכנית מאד מאד מדויקת, היא אומרת בדיוק כמה אחוזי בנייה, בדיוק כמה קומות יהיה, ובמוסד היא במפורט משאירה פה גמישות. זאת אומרת, אנחנו רואים שהמתכננים של השכונה חשבו מראש להשאיר למוסדות איזושהי גמישות ולא לייעד אותם לאותם ייעודים של המגורים. הם גם לא כתבו שום סעיף שאומר שהמוסד ייבחר בהתאמה לאזור המגורים בו הוא נמצא. זאת אומרת, יש פה מקום לגמישות מבחינת נפח בנייה למוסד ציבורי ביחס למגורים. כאן אנחנו רואים שהתכנית נמצאת, בעצם האזור החום הזה נמצא בתוך שטח שהוא כחול,

חיים כהן:

אז איך הגעת לגובה הזה שאת רוצה?

לאה בולק:

אנחנו בסך הכל מבקשים פה שש קומות.

חיים כהן:

שש? אמרו לי שבע.

יוחנן וייצמן:

שש (לא ברור)

לאה בולק:

אז השבע הוא טעות כי זה קומה תת קרקעית.

יוחנן וייצמן:

אה, שש.

לאה בולק:

עוד רגע אני אראה בתקנון,

שרון דינור:

אפשר להסתכל בנספח,

לאה בולק:

(לא ברור) עוד רגע אני אראה גם חתך רחוב, אני אראה הכל, אני רק מראה לכם שהוא נמצא באזור של חמש קומות, אבל הוא מוסד, ואנחנו חושבים שמוסד,

חיים כהן:

מה התב"ע של (לא ברור) רחביה אומרת?

יוחנן וייצמן:

חמש.

שרון דינור:

לא, סליחה,

יוחנן וייצמן:

על המגרש הזה היא לא נותנת הוראות בכלל.

לאה בולק:

המגרש הזה מוגדר כמוסד.

שרון דינור:

סליחה, האזור הזה, סליחה, האזור, אפשר להשאיר את זה לפנימי אבל היא בדיוק שמה את זה מולי, אני אומרת, האזור הוא של ארבע עם החרגה למוסד, אנחנו לא (לא ברור)

לאה בולק:

לא, האזור הוא של חמש. איפה את רואה ארבע?

שרון דינור:

שהכחול הוא,

לאה בולק:

הכחול הוא בחמש.

שרון דינור:

הצהוב, סליחה, הצהוב,

לאה בולק:

הצהוב הוא ארבע, הכחול הוא חמש, ואנחנו נמצאים בשני בנייני חמש. זאת אומרת שחמש זה (לא ברור) טבעי.

שרון דינור:

אני אומרת שחמש זה ה-, לא חמש, שהארבע הוא, אני לא בטוחה,

לאה בולק:

בתוך השכונה הזאת?

שרון דינור:

מה זה?

לאה בולק:

בתוך השכונה הזאת?

שרון דינור:

גם, כן, כי את לא עשית את הספקטרום הרחב יותר. אני חושב שהוא יותר שייך לחמש, לארבע, סליחה.

יוחנן וייצמן:

בסדר.

שרון דינור:

לא, העניין הוא ששבע הוא באמת חורג גם מארבע וגם מחמש,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

וצריך להסתכל,

יוחנן וייצמן:

לא, אם זה שש מעל הקרקע אז ננסה להיצמד לזה.

לאה בולק:

עכשיו אנחנו רואים (לא ברור) שהיא נמצאת בין בניינים של חמש, הנה הכיכר הזאת שדיברנו עליה שממנה מתחיל השביל המרכזי, זה היה (לא ברור) בתכנון המקורי. פה אנחנו רואים בעצם את התשריט המוצע, הנה המבנה שאנחנו אומרים שהוא המבנה לשימור, אנחנו משמרים שתי חזיתות שלו, חזית דרום וחזית מזרח שהם נשמרו. הפנים שלו לא נשמרו. אנחנו רואים פה את האגף להריסה, כן? שהוא בעצם מוצע כאן להריסה. בעצם כשאנחנו הורסים את האגף הזה אנחנו מרוויחים שבקומות מעל אנחנו נוכל להוסיף חדרים מוגנים שנדרשים למוסד, עוד שטחים מוגנים. ואנחנו מאד מבקשים לא לסגת מקווי הבניין פנימה. זאת אומרת, המחלקה הציעה, בואו תיקחו את כל האגף הזה פנימה יותר. אנחנו רוצים לנסות במה, כמה שאפשר לשמור על החצר הפנימית, על בית הכנסת הפתוח הזה, כדי שלא ייהרס. אנחנו בסך הכל מציעים פה בקומות, בקומה הראשונה, הרחבה לצורך מדרגות. זאת אומרת, המדרגות הקיימות הן רק מהלך אחד, אנחנו רוצים פה מהלך נוסף ועוד גרם מדרגות כי אנחנו מחויבים לצורך תקני בטיחות, ושני מהלכי מדרגות שהם יהיו מדרגות מוגנים פלוס מעלית. זה לא ניתן לבחירתנו. אנחנו מחויבים בזה, זה עניין של, בדקנו את זה גם עם קארין, זה צורך של לפי נפח, הכמות של האנשים בבניין, זה לא קשור לגובה. אם יש מעל 30 אנשים בקומה צריך שני חדרי מדרגות. עכשיו, אני אומרת משהו כזה. שני חדרי מדרגות מוגנים שאנחנו מנסים לא לפגוע בחוץ, הם תופסים שטח מהקומה. זאת אומרת שבסופו של יום כל קומה חדשה היא לא גדולה. זה גם צריך לשקול את זה. כאן אנחנו רואים חתכי רחוב, פה רואים אותם, זה בניין שקיבל עכשיו היתרים בחמש קומות, ובניינים סמוכים שיש להם זכויות לתוספת קומה, ואנחנו רואים שבעצם הבניין שלנו הוא בסך הכל מבקש קומה אחת נוספת בנסיגה.

לורה ורטון:

זה לא (לא ברור) אבל אני רוצה לשאול משהו. אמרת קודם שהנסיגה תפגע בבית הכנסת ובפרגולה,

לאה בולק:

לגבי קו הבניין.

לורה ורטון:

איד?

לאה בולק:

בהמלצה של המחלקה הם אומרים קחו את כל הגוש הזה,

לורה ורטון:

כן.

לאה בולק:

מערבה.

לורה ורטון:

כן.

לאה בולק:

ואז אנחנו כאילו נקבל נסיגה פנימית במקום נסיגה, במקום בליטה. אז קודם כל אני חושבת שזה לא נכון מבחינת קו בניין, אבל אפילו אם נרצה לפצות אותם בשטחים אחרים כלפי השטח הפנימי אז הפסדנו, הפסדנו את השימוש בחצר. יש להם היום 100 מטר חצר, אנחנו, אם נקטין אותם ל-60 או 50 הם כבר לא ישבו שם וילמדו. אוקי, כאן אנחנו רואים במבט מלמעלה עוד בניינים שקיבלו שש קומות באזור. זאת אומרת, זה לא יהיה מופע כל כך חריג. יש לנו פה ברמב"ן 9, ברמב"ן 59, באברבנאל ובמיימון בניינים של שש קומות, שקיבלו אישורים לשש קומות, ביחד עם מחלקת,

יוחנן וייצמן:

בתמ"אות.

לאה בולק:

כן. הנה, כאן רואים את התקנון, רואים שש קומות מוצעות.

חיים כהן:

(לא ברור) שש קומות, אבל גם הטופוגרפיה שמה זה, למטה זה,

לאה בולק:

זהו, כן, המבנה של רחוב אבן עזרא הוא בעצם, בדיוק, הוא בשיפוע. טוב, זאת התכנית המוצעת, רואים פה את הקומות. רואים פה את המרפסת הקיימת (לא ברור) שממשיכה במערב ובעצם כבר הקומות החדשות בנסיגה כי יש לנו את המרפסת הזאת, הן בעצם לא יושבות על קו אפס אם אנחנו ברמב"ן, על הקו (לא ברור) זה החתכים. חזיתות. הייתה לי התייחסות לגבי כמה נקודות בהמלצה. יש פה עניין של קו בניין למרפסות, אנחנו מבקשים קו בניין למרפסת, היה לנו מרפסת במזרח, ביטלנו אותה להמלצת מחלקת שימור. נשאר לנו מרפסת בצפון שאנחנו מבקשים להשאיר אותה, זה בסך הכל מרפסת קיימת, קו הבניין מייצג את הקיים.

חיים כהן:

מצב קיים.

לאה בולק:

פירוק חלונות על קרקעיים, זה אם אנחנו מדברים על הבליטות האלו של פתחי החירוס. יש פה התייחסות לעצים, הנה הסקר עצים. אנחנו, יש פה אולי 18 עצים בחלקה שאנחנו נטענו אותם בשביל השימור של האזור והתחושה של הגינון שנדרש ומתבקש בכזה מקום, אנחנו מבקשים לשמור על רוב העצים. יש פה שני עצים שסומנו לעקירה אבל גם הם, אנחנו מקווים מאד שלא נצטרך לעקור אותם. אנחנו לא נוגעים בקומה הזו, לא מתכוונים לעקור אותם, שאר העצים פה הכחולים הם רק עצים שהם לא בוגרים והוא עץ חולה לגמרי. לגבי האבן עוד פעם אני חוזרת,

לורה ורטון:

רגע, (לא ברור) סליחה,

לאה בולק:

כן.

לורה ורטון:

מה זה הצהוב (לא ברור) ?

לאה בולק:

שני הצהובים האלו? על אלו את מדברת?

ציפי רון:

לא, הצד הזה,

לאה בולק:

זה לא צהוב, זה עץ להעתקה, זה עץ פרי שהוא קיים ואנחנו, סוקר העצים המליץ להעתיק אותו, יכול להיות שהוא יישאר (לא ברור)

דוברת לא מזוהה:

זה לא קשור לבינוי בכלל.

לאה בולק:

כן, לא, אני לא יודעת למה הוא המליץ להעתקה. זה היה ההמלצה שלו, אולי המצב שלו.

צפי שלף:

אין לו מספר.

לאה בולק:

אין לו מספר? אז אולי הוא לא בדרגת עץ בוגר.

צפי שלף:

לא, לא, לא בוגר זה זה כנראה. אבל זה,

לאה בולק:

לא, הכחול פה הוא עץ פולש, הוא עץ במצב מאד גרוע, הוא מוצע לעקירה בגלל (לא ברור)

שרון דינור:

לא, הכחול, סליחה, המשמעות של הצבעים היא קבועה מראש, (לא ברור) כחול זה עץ שהוא לא בוגר, לא עץ, שיח.

לורה ורטון:

מה?

שרון דינור:

צהוב יכול להיות עץ לעקירה,

ציפי רון:

הכחול מה זה?

שרון דינור:

לא בוגר,

דוברת לא מזוהה:

כחול זה עץ,

שרון דינור:

הוא לא הגיע לגודל שהחוק קובע עץ בוגר.

לאה בולק:

זה העץ (לא ברור)

שרון דינור:

צהוב זה לעקירה, מכל מיני סיבות, בין אם זה מתכנון ובין אם זה פולש. כתום להעתקה ואדום לשימור. זה (לא ברור)

לאה בולק:

כאן הוא סימן אותו להעתקה, לדעתי זה אולי העץ הפולש.

לורה ורטון:

מה הדבר הקטן בפינה? הצהוב.

ציפי רון:

היא אמרה שזה אולי עץ,

לורה ורטון:

לא, לא, לא זה, ימינה.

לאה בולק:

זה?

לורה ורטון:

כן, מה זה?

לאה בולק:

הוא גם סימן עליו איקס, אז כנראה שהוא לא עץ בוגר, כנראה שיח. כאן יש לנו את האבן, עוד פעם התייחסות לאבן, כאן אנחנו רואים את השלוש שורות האלו שהן כבר קיבלו (לא ברור) וזה החלק החדש. תסתכלו פה שהאבן החדשה ששמנו היא בעצם לא אבן גיר, ועדיין היא מקבלת את אותו צבע שחור. מה שאנחנו אומרים זה, אם אנחנו מוסיפים קומות לבניין הזה, נכון וראוי להבדיל בין החדש, ולא להיצמד לאותו סוג של אבן, ואנחנו בהחלט רוצים בהמשך לקבל חוות דעת מחלקת שימור לגבי סוג האבן שייבחן, אבל לא לחייב,

שרון דינור:

זה לא מוקדם מדי לשלב תב"ע?

לאה בולק:

לא, אבל היא הכניסה שם סעיף,

שרון דינור:

לא, אני אומרת, אולי נדחה את זה לשלב ההיתר.

יוחנן וייצמן:

בסדר.

לאה בולק:

(לא ברור) ואז הנושא היחיד שנשאר זה שלביות הביצוע. המחלקה המליצה לבנות בהינף אחד והעמותה שהיא יזמית הפרויקט היא מעוניינת לבנות בהינף אחד, היא תשמח שהבניין ייבנה בהינף אחד. העניין הוא שזה מלכ"ר וזה לא יזם ואין לנו פה רווח,

יוחנן וייצמן:

לפי השנור שתצליחו. בסדר.

לאה בולק:

בדיוק. עכשיו, יש עניין כזה שנוציא היתר, ויכול להיות שפשוט לא יצליחו לגייס מספיק תרומות ואז העסק יישאר אתר בנייה מטבע הדברים שלא יהיה איך לבנות. אנחנו מציעים במקום,

חיים כהן:

מה התחלופה שתעשו בינתיים?

לאה בולק:

זהו, אנחנו מציעים במקום זה לעשות את זה בשלביות הגיונית.

חיים כהן:

גם בגלל המתפללים ששמה,

לאה בולק:

כן, כן.

חיים כהן:

אתם לא יכולים לקחת,

לאה בולק:

להשאיר אותם בלי מקום.

חיים כהן:

לשים 700 אנשים בחוץ, חייב להיות (לא ברור)

לאה בולק:

בדיוק, זה הנקודה. כאן אנחנו רואים את הבניין המוצע, ואנחנו, אני אזכיר לכם שבדיוק נבנה לפני 100 שנה, אנחנו היום בשנת ה-100 לבניין המקורי, ואפשר לומר שאם ב-100 השנים הראשונות זה היה צריך לעבור כמה שלבים בשביל להגיע לייעוד הזה אז אנחנו מבקשים שאנחנו רוצים לתכנן, לא יודעת אם ל-100 השנים הבאות אבל לפחות לכמה עשורים הבאים לחשוב כבר קדימה ולתת, במקום שזה ייבנה באיזשהו, לתת להם כבר עכשיו מענה לצרכים ולחשוב קדימה על הצרכים של הקהילה.

חיים כהן:

טוב. אני רוצה להגיד איזשהו משפט, שרון. אני חושב ש-, אני רואה ש-, לכן שאלתי אותך. התיאומים הם, אחד מהתיקים הטובים שאני רואה שהתיאומים הם עד הפרט ה-,

שרון דינור:

לא עד הפרט האחרון, אחרת לא היינו נמצאים בזה, אבל יש, עשו איתנו דרך.

חיים כהן:

משהו תשאיר לנו לדיון, (לא ברור)

שרון דינור:

לא, אני אומרת, השארנו, אנחנו מאד מודים על זה שמישהו באמת,

חיים כהן:

אני חושב, וגם אני חושב שזה עבודה מקצועית,

לאה בולק:

(לא ברור) המון שעות,

חיים כהן:

עבודה מקצועית.

ציפי רון:

תגיד, תוספת הקומות (לא ברור)

חיים כהן:

רגע, רגע, ציפי, אני באמצע. אני חושב שהייתה כאן עבודה מקצועית, אני חושב שהתייחסתם לכל דבר, לא ניסיתם לטייח, איפה שיש את הבעיות הדגשתם אותם, ואני חושב שכל הכבוד. עכשיו ציפי, את יכולה.

ציפי רון:

אני שואלת למה מיועד, מיועדות תוספת הקומות.

לאה בולק:

שימוש להגדלת בית הכנסת והשיבה הקיימים.

ציפי רון:

כל הקומות העליונות, כל הקומות,

לאה בולק:

כן.

ציפי רון:

עם המרפסות והכל זה להגדלת בית הכנסת?

לאה בולק:

כן.

חיים כהן:

המרפסות הם עושים את זה בעיקר בשביל עיצוב, כי הכל (לא ברור)

לאה בולק:

נכון.

ציפי רון:

כי פשוט לא כתוב, זה לא כתוב ברור.

חיים כהן:

טוב.

שרון דינור:

את יכולה לחכות בחוץ כמה דקות רק למקרה שיהיו שאלות? תודה. תודה רבה.

ציפי רון:

והגג הזה גם לבית כנסת? כי יש שמה מרפסת גג מסביב.

לאה בולק:

כן. זה אמור להיות,

ציפי רון:

יש קומת גג ש-,

לאה בולק:

יש היום, השכונה מתבגרת, אנחנו בעצם מציעים לעשות שם, מה שיש היום במרפסת הפתוחה, בחצר הפתוחה למטה זה מרכז יום לקשיש, בעצם יש שמה אנשים מבוגרים שבאים ללמוד שם באופן קבוע, אנחנו רוצים לבנות להם על הגג מרחב פתוח עם מרפסת שיוכלו להשתמש בה וליהנות מזה, באמת לתועלת התושבים.

חיים כהן:

מי שהולך לשמה בעיקר במשך היום יראה שבמשך היום בעיקר זה אנשים בני 70 פלוס,

לאה בולק:

כן, כן, ולהם אנחנו בונים,

חיים כהן:

שמוצאים לעצמם את ה-,

לאה בולק:

תסתכלו בשימושים שהצענו שם. כן.

חיים כהן:

כן.

יוחנן וייצמן:

טוב, אנחנו בדיון פנימי. האדריכלית שלך, טוב, אנחנו נכנסים לדיון פנימי. נכנסים לדיון פנימי, מי שלא חבר וועדה (לא ברור)

צפי שלף:

אה. אז אולי אני אלך בכלל ואני אגיד,

יוחנן וייצמן:

לא, את יכולה לחזור לחיצוני, לחיצוני,

צפי שלף:

ואני אגיע בזמן שזה יהיה פתוח לציבור. יש לי מה לעשות בעבודה שלי.

יוחנן וייצמן:

בפנימי,

צפי שלף:

(לא ברור) אבל אני לא,

ציפי רון:

חשוב שהיא תהיה פה.

עו"ד דני ליבמן:

אז יש לי איזה הצעה.

יוחנן וייצמן:

כן.

עו"ד דני ליבמן:

תשבי, תשבי. זה מזכיר לי שאמרו לי כעורך דין שמופיע לפני שופט (לא ברור) אומר משהו שאתה רוצה, לא תמיד השופט אומר (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

כן.

עו"ד דני ליבמן:

אז אתה לא אומר לשופט שתשמע, אני רוצה ככה אבל אם לא תקבל את זה אני אגיש אליך ערעור. השופט יודע שיש עליו ערעור, הוא כותב בסוף זכות ערעור, אבל לא כאילו מאיימים במירכאות על השופט שאני אבקש זה וזה, ואם לא אז אני אגיש ערעור. זהו, אז אולי המסקנה היא שלא להגיד אנחנו נגיש ערעור, נתנגד, נחשוב להתנגד. מה שתעשו אחר כך תעשו בלי להגיד, שהוועדה לא תרגיש,

חיים כהן:

רגע, אבל אני,

עו"ד דני ליבמן:

לא נוח.

חיים כהן:

אני (לא ברור) עוד יותר את מה שאתה אומר, שעם כל הכבוד אני חושב שאם מישהו מלכתחילה הולך על הנושא של להגיש ערעור, אז בדיונים הפנימיים נאמרים דברים שזה עובד נגדנו אם היא תגיש את הערעור. אני חושב שלכן זה לא נכון. היא יכולה להגיש ערעור ומותר לה וזה חובתה, וזה על בסיס החלטה שתתפרסם. היא לא יכולה להיות בדיונים הפנימיים, להכיר את כל הזה, ועל בסיס זה מחר להתבסס כדי לתקוף את הוועדה. אני חושב שזה לא תקין.

עו"ד דני ליבמן:

אז אני אגיד רק עוד משהו אחד. הדיון הפנימי הוא, אחר כך במילא הוא מופיע בתמליל.

דוברת לא מזוהה:

בדיוק.

עו"ד דני ליבמן:

הרעיון הוא שהדיון הפנימי (לא ברור),

ציפי רון:

גם בהקלטה וגם בתמלול.

עו"ד דני ליבמן:

שהחברים לא יהיו (לא ברור)

חיים כהן:

לכן אני אומר, זה לא אותו דבר?

יוחנן וייצמן:

אני מסביר,

עו"ד דני ליבמן:

אבל לא, אני רק,

יוחנן וייצמן:

אני אגיד מה אני חושב.

ציפי רון:

זה מופיע גם בהקלטה, גם בהקלטה וגם בתמליל.

עו"ד דני ליבמן:

כן, אני אומר, היושב ראש קובע את מי הוא מזמין ומי זה, אבל אני חושבת,

חיים כהן:

לא, לא, חלילה, זה לא הנושא של (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

לא, אני אסביר, אז אני אסביר מה שכן. כמו שאמר דני, היושב ראש קובע את מי הוא מזמין ואני רוצה, וחשוב לי שיבואו אנשים שגם לא קשורים חוקי לוועדה. חוקי בוועדה צריך להיות ככה, נציג מתכננת המחוז, מתכנן מחוז, ואחד שמומחה בענייני שימור, וועדה מייעצת או חבר וועדה בכלל,

עו"ד דני ליבמן:

כן.

יוחנן וייצמן:

וחוץ מזה מוזמן גם נציג (לא ברור) עכשיו, כל הארגונים, היה פעם, אם אתה זוכר, התאחדות האדריכלים, הרצל לוי שהציג את עצמו בונה ירושלים, הקבלנים, היה פה בלי סוף ארגונים שבאו ותפסו פה כיסא ונתנו להם כי הם הרגישו את עצמם חלק מהוועדה. אם אחד מהארגונים האלה שהוא לא חבר וועדה אומר, אני יושב פה ואני אתנגד, אז בדיונים החיצוניים אני לא אומר לאף אחד למי לא להיות, דרך אגב גם (לא ברור) מבחינתי לא הייתי אומר לצאת, אבל לבקשת חבר וועדה עשיתי את זה. אבל בדיונים הפנימיים מי שלא חבר וועדה ולא, בוא נגדיר את זה, זורם עם הוועדה, הוא יושב פה ואומר, אני יושב פה בשביל לתקוף אותך, אז אל תהיה בפנימי.

לורה ורטון:

אני לא חושבת שמישהו אמר שהוא פה כדי לתקוף, ואין פה איזה משהו,

יוחנן וייצמן:

לא, לא, זה כמדיניות. לא,

לורה ורטון:

וגם, וגם אני מקווה, מניחה שביום רביעי היא תקבל מעמד של ממלאת מקום,

יוחנן וייצמן:

תקבל מעמד, הכל בסדר.

לורה ורטון:

אז,

חיים כהן:

מי תקבל מעמד?

לורה ורטון:

היא.

חיים כהן:

מי אמר לך?

עו"ד דני ליבמן:

היא מניחה, היא אמרה שהיא מניחה, היא לא יודעת.

לורה ורטון:

אני מניחה.

חיים כהן:

אה, אז בסדר, אני לא.

לורה ורטון:

אני גם חושבת שחשוב,

חיים כהן:

את רואה? (לא ברור) חלוקים במשהו.

צפי שלף:

בסדר, שיהיה לוועדה בהצלחה,

לורה ורטון:

אני, אני,

צפי שלף:

ואנחנו נגיב בפורום שמותר לנו להגיב.

חיים כהן:

מצוין, נכון,

יוחנן וייצמן:

ברור.

חיים כהן:

זה בדיוק מה שדני אמר, שאפשר,

יוחנן וייצמן:

זה הכל (לא ברור)

לורה ורטון:

אני חושבת שזאת טעות להחליט על מדיניות כזאת, בלאו הכי הכל פורסם,

יוחנן וייצמן:

הכל מפורסם, הכל שקוף.

חיים כהן:

הכל מפורסם, הכל שקוף.

יוחנן וייצמן:

לא ייתכן שאחד משולחן אומר, אני נגד השולחן. זכותו לחשוב,

לורה ורטון:

היא לא נגד השולחן, היא אמרה בתכנית,

יוחנן וייצמן:

לא, גם אם את חברת וועדה מקומית היית יכולה להגיש עררים על חברי וועדה,

לורה ורטון:

כן.

יוחנן וייצמן:

כשזה נהיה שיטתי וכל תיק שני אני אגיש ערר, בסדר, אז בואי, אז תשבי פה,

לורה ורטון:

היא לא אמרה שהיא תגיש על כל אחד,

יוחנן וייצמן:

בדיון החיצוני. בדיון הפנימי לא.

לורה ורטון:

היא פה לפעמים מציעה הצעות מועילות, וחבל.

יוחנן וייצמן:

מאד מועילות, אני רוצה אותה פה,

לורה ורטון:

אז למה להוציא אותה?

יוחנן וייצמן:

אני רוצה אותה פה בשולחן.

חיים כהן:

לא, אבל לא בפנימי, בפורום הרגיל.

יוחנן וייצמן:

אני רוצה אותה פה בשולחן אם היא חלק מהשולחן, אם היא אומרת אני לא חלק אז היא לא חלק מהשולחן.

לורה ורטון:

היא לא אמרה שהיא לא חלק מהשולחן,

יוחנן וייצמן:

היא כן אמרה.

לורה ורטון:

היא אמרה בתיק הקודם שהיא תגיש ערר. אני חושבת שצריכים (לא ברור) בשקיפות והיושר.

חיים כהן:

(לא ברור) היא לא הייתה צריכה להגיד את זה.

לורה ורטון:

מה?

חיים כהן:

היא לא הייתה צריכה להגיד את זה.

יוחנן וייצמן:

לא, גם אם היא הייתה מגישה ערר,

לורה ורטון:

(לא ברור) היא לא תגיד את זה.

חיים כהן:

היא לא צריכה להגיד את זה.

יוחנן וייצמן:

שוב, אם המועצה לשימור, בואו, נלך על עתיד. אם המועצה לשימור, בוא נגיד יאשרו לה פה מקום, זה לא קשור אחד לשני. אם המועצה לשימור תגיש עררים כסדר, קורה תיק, מותר לבן אדם לחשוב שחלק מהשולחן שלו טעה ולהילחם נגד זה. אם זה נהיה שיטתי אז אתה לא חלק מהשולחן.

לורה ורטון:

אלף אני לא חושבת שזה שיטתי,

ציפי רון:

זה לא שיטתי, (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

גם בוועדה הקודמת היא אמרה את זה על,

ציפי רון:

יש פה נושאים,

לורה ורטון:

לא, לא, לא נכון.

ציפי רון:

שהם עקרוניים.

יוחנן וייצמן:

אני באתי, זה לא, לא הוצאתי את זה כשליפה. דיברנו על זה לפני הוועדה שאם היא תחזור שוב על המשפט הזה אנחנו נגיד לה שהיא תהיה בחיצוניים, בפנימיים לא. שוחחנו על זה קודם וסיכמנו את זה,

חיים כהן:

אנחנו מאד,

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

אני רק,

לורה ורטון:

לא יודעת מי שוחח,

שרון דינור:

אני גם חושבת שזה היה התנהלות קצת ננה בננה כזה, כאילו, אבל אני רוצה להגיד כן לזכותה של צפי שהיא אומרת את זה במקום ש-, כאילו, אולי היא מתנסחת לא נכון אבל היא אמרה את זה כאילו, איפה שהיה חשוב לה היא אומרת, כאילו, זה נושא עקרוני בשבילי. תדמינו שזה מה שהיא אמרה. זה ממש חשוב לי, זה ממש עקרוני לי, אני ממש מאוכזבת שככה בחרתם. זה מה שהיא מתכוונת,

ציפי רון:

נכון.

שרון דינור:

היא לא, היא, לא חושבת לקחת את זה למישור הפרסונלי (לא ברור)

עו"ד דני ליבמן:

אני גם זוכר את איציק שוויקי פה ב(לא ברור) אומר שהמועצה תגיש התנגדות.

יוחנן וייצמן:

לא, כן. לא, זה בסדר,

עו"ד דני ליבמן:

זה בסדר.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) על איזה תיק שמדובר,

חיים כהן:

דני, איציק לא אמר, איציק צעק.

עו"ד דני ליבמן:

כן.

ציפי רון:

אני חושבת, אני חושבת שהיא הייתה צריכה (לא ברור)

עו"ד דני ליבמן:

ואמרתי לו שזה לא בריא לו לצעוק. אז כל אחד, עכשיו אנחנו הגענו למצב הזה, כל אחד יחשוב עד הישיבה הבאה, נראה גם מה תבחר המועצה ואז אפשר יהיה לחשוב,

שרון דינור:

אני,

ציפי רון:

תראו, חברים, חברים,

עו"ד דני ליבמן:

לשנות את ההחלטות.

ציפי רון:

רק רגע, אני רוצה להגיד משהו. אני יושבת די הרבה שנים בוועדה הזאת,

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

בעצם מיום הקמתה, ואני אחראית בעצם לזה שהיא הוקמה. ואני חושבת שתמיד ישב הנציג של המועצה לשימור, הנציגים של החברה להגנת הטבע ואגודת האדריכלים, בסך הכל זה רק מפרה את הדיון, נותן נקודות הסתכלות.

יוחנן וייצמן:

אנחנו רוצים אותה, אני אמרתי את זה.

ציפי רון:

(לא ברור) וזה שהיא אמרה ברוב הגינות שהיא תגיש התנגדות לפרויקט המסוים הזה,

חיים כהן:

ציפי, אמרנו, היא יכולה להיות פה,

ציפי רון:

אני חושבת שזה,

חיים כהן:

אנחנו מאד מעריכים אותה, הכל טוב ויפה אבל,

יוחנן וייצמן:

שתהיה בדיוניים החיצוניים.

חיים כהן:

בפנימי לא יקרה שום דבר, מה קרה? היא יכולה להגיד את כל זה בזה.

ציפי רון:

לא,

חיים כהן:

אז מה זה, הנושא של (לא ברור)

ציפי רון:

אני חושבת שצריכה להיות יותר פתיחות, (לא ברור)

חיים כהן:

נכון, אז זהו, זה צריכה (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

עכשיו, התיקים הבאים שלושתם ביחד?

שרון דינור:

רגע, קודם כל,

חיים כהן:

רגע, התיק הזה (לא ברור) ?

שרון דינור:

לא, שניים, שניים מהם יכולים להיות ביחד. למרות שכל אחד מהם,

חיים כהן:

מה קורה עם התיק הזה?

יוחנן וייצמן:

התיק הזה,

שרון דינור:

אגב, הם תיקים קצרים באמת. התיק הזה, תנו לי רגע דקה, רק אני אגיד לכם על ה-,

עו"ד דני ליבמן:

אני גם צריך להגיד (לא ברור)

שרון דינור:

לפני?

עו"ד דני ליבמן:

לא, לא, לא לפנייך.

שרון דינור:

אני רוצה רגע להתייחס לכמה סוגיות. קודם כל באמת עבודה מאד יפה,

חיים כהן:

(לא ברור) אמרתי בכנות,

שרון דינור:

אבל אני אגיד, אבל רגע,

חיים כהן:

איך קוראים לזאת?

שרון דינור:

לאה בולק.

חיים כהן:

כי אני רואה שהיא נכנסה גם להיסטוריה,

שרון דינור:

כן, כן, יש פה, יש פה כמה דברים,

חיים כהן:

היא חיה את התכנית.

שרון דינור:

וזה טוב מאד, (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

היא לפני 20 שנה, היא אמרה שהיא עשתה את ההיתר.

שרון דינור:

וגם בואו, היא עשתה עבודה עם קארין, קארין היא אחת האדריכליות הכי מעמיקות שיש אצלנו. כמה התייחסויות זריזות לנושאים שעלו פה. לנושא הגובה, תסתכלו רגע. בכוונה שמתי את התכנית. יש פה בניין נורא קטן, (לא ברור) מדרגות, לדעתנו בצורה מופרזת. הם מייצרים את הקומה השביעית. אם היא יכולה לוותר על אחד מהם, אמרנו לה את זה,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) שהיא יכולה?

שרון דינור:

ברור שהיא יכולה. זה עניין של כאילו פשוט תעשו את זה. לא ברור מה זה הדבר הזה. עכשיו, את גם ככה חורגת בגובה כי את חורגת בגובה לא ביחס לזה שלא קבעו עדיין,

חיים כהן:

אני, אני רוצה לשאול,

שרון דינור:

החריגה בגובה,

חיים כהן:

שרון, אני רוצה לשאול. באמת, אבל אני חלילה לא רוצה שזה יתפרש, אנחנו עכשיו נמצאים בוועדת שימור.

שרון דינור:

כן.

חיים כהן:

עזבי עכשיו את הנושא הרגע של הגובה. בנושא השימורי, הגובה הזה פוגע עכשיו, או שזה בגלל התב"ע? אני רוצה לדעת. אני אסביר לך למה אני חותר.

שרון דינור:

לא, במרקם הוא פוגע.

חיים כהן:

כי אם התב"ע מאפשרת את זה,

שרון דינור:

התב"ע,

ציפי רון:

לא, היא לא.

שרון דינור:

לא אומרת כלום,

חיים כהן:

רגע, רגע,

שרון דינור:

אפשר לעשות 24 קומות.

חיים כהן:

לא, התב"ע ברחביה היא מאד מאד,

שרון דינור:

היא לא אמרה שום דבר על הדבר הזה.

חיים כהן:

לא, אני, אני שואל, אני שואל.

שרון דינור:

כן.

עו"ד דני ליבמן:

(לא ברור) זה תב"ע ש(לא ברור)

חיים כהן:

גם אני. אם התב"ע מאפשרת את זה, אז (לא ברור) את יכולה,

משה גורא:

לא הגבילה.

חיים כהן:

לא הגבילה,

משה גורא :

התב"ע לא הגבילה מוסדות ציבור.

חיים כהן :

לא, לא, לא,

שרון דינור :

התב"ע לא הגבילה (לא ברור)

חיים כהן :

יש בתב"ע רחביה, יש תב"ע מאד (לא ברור)

משה גורא :

לא, לא,

יוחנן וייצמן :

לא,

משה גורא :

מוסדות ציבור היא לא הגבילה.

שרון דינור :

מוסדות ציבור היא לא הגבילה, נכון, וזה העבודה שלנו עכשיו,

חיים כהן :

אז לכן, אז אני אומר,

שרון דינור :

לקבוע.

חיים כהן :

רגע, אז לכן אני (לא ברור)

שרון דינור :

זה לא אומר שהכל הולך.

חיים כהן:

אני הייתי מעדיף,

עו"ד דני ליבמן:

אז רגע, אז אולי, אולי כן אני אגיד משהו,

יוחנן וייצמן:

כן.

עו"ד דני ליבמן:

כי זה לא (לא ברור) בתכנית רחביה, היא תכנית נגיד שהוסיפה בינוי. אוקי? בגדול נגיד במקום שתי קומות, שלוש קומות, ארבע קומות. יש מקומות בתכנית, לא רק במבני ציבור, שהתכנית הזאת אומרת, למרות שאני הוספתי בינוי, כשאתה רוצה לא תקבל היתר לזה בלי להגיש תכנית,

יוחנן וייצמן:

תב"ע מיוחדת.

עו"ד דני ליבמן:

מיוחדת. למה? כי אולי עשינו תכנית לכל השכונה, אבל אנחנו לא יכולים להיכנס לרזולוציה. אחד המקרים שהיא אומרת את זה זה מבני ציבור. היא אומרת, אתה עכשיו רוצה לקבל, לבנות לפי התכנית. במקום שתי קומות ארבע קומות, לא תוכל לקבל היתר בלי להגיש תכנית כמו שמגישים עכשיו. אוקי? אבל לגבי מבני ציבור התכנית אומרת, אני גם (לא ברור) את זה קודם, היא אומרת, אתה תבנה לפי הבינוי של התכנית, אבל אומרת עוד כל מיני דברים על תכנית, ותשאיר ככה. היא לא אומרת אני משאירה לך חופשי כמה קומות לבנות.

חיים כהן:

יפה, זה,

עו"ד דני ליבמן:

זה הכוונה של התכנית.

חיים כהן:

זה, זה מה ש-,

עו"ד דני ליבמן:

אם אתה בא, אם אתה אומר ככה, תכנית רחביה אומרת פה חמש קומות, היא רוצה חמש קומות.

חיים כהן:

אז לכן, ומה שהתכוונתי שהיא,

עו"ד דני ליבמן:

אהלן וסהלן.

חיים כהן:

תב"ע מאד, תכנית רחביה היא מאד מחמירה, הכוונה היא דווקא, זאת אומרת שמחר יבוא תכנית למשל של 10 קומות לוועדה המחוזית,

יוחנן וייצמן:

יעיפו אותם.

חיים כהן:

ברור שוועדה מחוזית יעיפו אותם בגלל שיגידו לך, אדוני, יש מרקם, יש סביבה, יש בתים מסביב, מסתכלים על זה. לא בגלל השימור, לא, ממש לא בגלל השימור. בגלל המרקם של רחביה.

שרון דינור:

המרקם זה שימור.

(מדברים ביחד)

חיים כהן:

אני מתכוון להגיד, לא בגלל ספציפית,

שרון דינור:

אוקי, אז אני אומרת,

יוחנן וייצמן:

כן.

חיים כהן:

לבניין הזה לשימור.

שרון דינור:

אנחנו לא ב(לא ברור)

חיים כהן:

בגלל המרקם השימורי שמסביב.

שרון דינור:

כן.

חיים כהן:

לכן אני אומר, אם עכשיו אנחנו צריכים כוועדת שימור להסתכל, אם מבחינה שימורית זה פוגע במבנה עצמו עכשיו, אני לא מסתכל על המרקם כי אמרתי, את זה מקומות אחרים יכריעו.

שרון דינור:

כן.

חיים כהן:

אם המרקם עצמו בבינוי עצמו של הבניין היפה הזה פוגע, זה צריך לידון עכשיו.

שרון דינור:

אז אני, לא,

חיים כהן:

האם הקומה הזאתי,

שרון דינור:

אז לא, לא, לא,

חיים כהן:

כל כך קריטי או לא,

שרון דינור:

לא, אבל,

חיים כהן:

זה צריך להיות.

שרון דינור:

הבניין לשימור הוא בניין של מה שנקרא הוליסטי, נקי,

חיים כהן:

כן.

שרון דינור:

ומה שאנחנו (לא ברור) שבגג החדש שלו יש חריגה לא רק ממה שקורה למרקם אלא גם כאילו בליטות כאלה שהן מפספסות את זה. אנחנו רוצים לצמצם את זה, בואו, אם אתם לא רוצים לדבר על זה, בואו נשאיר את הדיון הזה כמו שאתם אוהבים לעשות, לאחר כך. אנחנו חושבים ש-,

חיים כהן:

לא, אני בכוונה (לא ברור)

שרון דינור:

לא,

יוחנן וייצמן:

אני אומר כזה דבר. אני אגיד מה אני חושב על זה. הכנסנו סעיף ב-9988 שאומר שבתמ"א יהיה ניתן לחרוג. בתנאים מסוימים, כן? עכשיו, ראינו את החריגות בתמ"א. עכשיו, אין פה, באמת, כמו שאמר דני, אין סעיף כמו במע"ר צפון שאני שונא אותה,

שרון דינור:

שאפשר,

יוחנן וייצמן:

שאומר,

שרון דינור:

במבני ציבור לחרוג.

יוחנן וייצמן:

שמבני ציבור אפשר להוסיף. אבל, אין כזה סעיף. אבל בעצם הרעיון הוא זהה. מדובר על מבני ציבור,

שרון דינור:

אתה לא צריך להמשיך להסביר את אותו דבר,

יוחנן וייצמן:

מדובר בצורך,

שרון דינור:

הבנו, אבל רגע, שניה, וייצמן.

יוחנן וייצמן:

עכשיו אני, (לא ברור)

שרון דינור:

המקום הזה זה המקום,

יוחנן וייצמן:

דקה, אני רוצה לומר עוד משהו.

שרון דינור:

הכי מרכזי כאילו, זה לא איזה,

יוחנן וייצמן:

אני מסכים איתך שזה המקום הכי מרכזי, אני הסתובבתי אתמול אחרי צהרים חמש שעות ברחביה
טלבייה, לא בשביל התיק הזה.

שרון דינור:

נו, נהנית או לא?

יוחנן וייצמן:

נהנית, והאמת היא שגם קצת כאב לי. ראיתי תמ"אות שעשינו,

שרון דינור:

נכון.

יוחנן וייצמן:

וזה היה,

ציפי רון:

ראית ברמב"ן,

יוחנן וייצמן:

נראה בין רע לרע מאד.

עו"ד דני ליבמן:

היה מזג אוויר טוב (לא ברור)

ציפי רון:

בבן מיימון את מה שקרה, ראית את מה שקרה בבן מיימון, התמונות שהראיתי לכם בפעם הקודמת.

יוחנן וייצמן:

אני לא זוכר את בן מיימון,

ציפי רון:

זוועה.

יוחנן וייצמן:

הסתובבתי רחוב רחוב רחוב, הלכתי עם חברים, בכוונה. הלכתי לפני צהרים כמה שעות, אחרי צהרים כמה שעות. הלכתי לבית העם, (לא ברור) חילולי שבת, שלא תבינו אותי לא נכון.

חיים כהן:

כן, זה, אתה לא צריך להגיד,

דוד היימן:

כן, היה ברור.

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

איזה מזל שהצלתי לו את החצר (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

בכל

חיים כהן:

טוב, אז מה עכשיו? בוא נתמקד,

שרון דינור:

לא, רגע, אבל אני עוד לא (לא ברור)

חיים כהן:

בוא נתמקד(לא ברור)

שרון דינור:

אלף, אלף,

יוחנן וייצמן:

אז אני אומר, זה אמת שלפעמים יש תוספות גרועות ותוספות לא טובות,

חיים כהן:

איך היית משפרת את זה?

יוחנן וייצמן:

אני חושב פה,

שרון דינור:

אני מנסה להגיד,

יוחנן וייצמן:

ככל שעולים קומה מעל,

חיים כהן:

בוא נשמע מה (לא ברור)

אופן,

יוחנן וייצמן:

בניינים ליד, זה לא דרמה.

שרון דינור:

בגלל ששני חדרי מדרגות פה,

חיים כהן:

בוא נשמע מה ההצעה שלה.

ציפי רון:

סליחה, אני רוצה להוסיף משהו לדיון הזה, אם אפשר.

לורה ורטון:

כן.

יוחנן וייצמן:

כן, אנחנו איתך.

ציפי רון:

כן, אני חושבת שלבנות כאן שבע קומות או מה שהם מבקשים, זה קצת יותר מדי. במיוחד שאנחנו מדברים על הבניין שהוא לא הבניין,

חיים כהן:

שש קומות, לא שבע קומות.

ציפי רון:

זה יותר, תספרו, זה יוצא שבע.

חיים כהן:

לא,

יוחנן וייצמן:

בואי, תפתחי שוב את הבניין,

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

אני לא יודעת (לא ברור)

מורן בן זיו:

מה את רוצה לעשות?

שרון דינור:

הנספח בינוי, אני לא יודעת למה הוא לא (לא ברור)

ציפי רון:

זה יוצא,

לורה ורטון:

(לא ברור) השביעית.

יוחנן וייצמן:

אז בואו נמליץ לרדת לשש. אני איתך.

ציפי רון:

רק שניה, רק שניה, רק שניה. תנו לי רגע לסיים את מה שאני רוצה להגיד. תראי את החתך.

שרון דינור:

אני, הוא עף לי החתך, אני לא יודעת איפה הוא. הוא כאילו פתוח אבל,

ציפי רון:

בכל מקרה,

חיים כהן:

זה שש קומות.

לורה ורטון:

מדובר,

יוחנן וייצמן:

בוא נמליץ לרדת לשש, מה זה משנה?

לורה ורטון:

מדובר בבית הראשון ברחביה.

משה גורא:

שש מעל הקרקע.

יוחנן וייצמן:

מה? כן.

ציפי רון:

כי קומת הקרקע היא קומה גבוהה,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) מעניין אותי כמה (לא ברור)

ציפי רון:

קומת הקרקע היא קומה גבוהה, אז,

יוחנן וייצמן:

תראי מה (לא ברור)

ציפי רון:

אני רוצה להגיד משהו. תנו לי לסיים את המשפט, חברים.

לורה ורטון:

אפשר להקשיב רגע?

ציפי רון:

חברים, רגע, תיכף שיגמרו להתדיין. תנו לי לסיים את המשפט, בסדר? מה שרציתי להגיד,

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

אנחנו מדברים כאן על המקום כמעט הכי מרכזי בשכונת רחביה. אנחנו מדברים פה על רמב"ן פינת אבן עזרא. אין בן אדם שמגיע לטייל בירושלים וברחביה שלא עומדים ליד הבית הזה ועומדים עליו, שומעים עליו. יש כאן סיפור היסטורי מרתק, של מי שבנה את הבניין. אתם יודעים למה הוא לא מונה לבית המשפט העליון כשהוקם על ידי השופט זמורה?

לורה ורטון:

למה?

ציפי רון:

כל האחרים כולל הרב אסף כולם מונו, הוא לא מונה כי הייתה איזה עננה כלשהי בעברו, וזאת הסיבה שהוא לא מונה. הוא היה שופט מחוזי בתקופה המנדטורית.

שרון דינור:

כן,

ציפי רון:

אחד,

שרון דינור:

היחיד.

ציפי רון:

השופט היהודי הראשון והיחיד שהיה שופט מחוזי, והייתה לפליאה מדוע הוא לא מונה לבית המשפט העליון בקבוצה הראשונה.

יוחנן וייצמן:

מפא"י לא עזבה אותו, עזבי,

ציפי רון:

(לא ברור) זה סיפור היסטורי מרתק. כל סטודנט למשפטים,

יוחנן וייצמן:

מאד מרתק.

ציפי רון:

אי שם בארץ, לומד את הסיפור הזה.

יוחנן וייצמן:

הוא לא (לא ברור) בקליקה הנכונה.

ציפי רון:

עכשיו, הקומות כאן במקום הזה, עכשיו, כל קבוצה שמגיעה לפה לומדת את ההיסטוריה הזאת, כל תייר שמגיע לירושלים וכל תייר. אין, לא מפספסים את הבית הזה. ברגע שאנחנו נותנים פה כל כך הרבה קומות זה דגל וסימן לכל השכונה.

לורה ורטון:

כן.

ציפי רון:

אף אחד לא יעצור. זאת התחלה, התחלת דגאולה של הבנייה לגובה בשכונה.

חיים כהן:

ציפי,

ציפי רון:

אני חושבת שהדיון כאן צריך להיות מאד מעמיק. סליחה,

חיים כהן:

כן, אני אגיד לך,

ציפי רון:

ואני הייתי (לא ברור)

חיים כהן:

(לא ברור) לכן הדגשתי, הדגשתי שבסופו של דבר מי שיכריע על הנושא הזה, על הגובה, זה לא אנחנו. בסופו של דבר,

לורה ורטון:

אפשר להגיד את זה על כל דבר.

ציפי רון:

אנחנו וועדת השימור,

חיים כהן:

רגע, לכן אמרתי,

ציפי רון:

אנחנו נותנים המלצה.

חיים כהן:

אני רוצה להתמקד בוועדת השימור, זה יותר חשוב לי לראות איך אנחנו שומרים על המבנה עצמו. הרי בסופו של דבר האם זה יהיה חצי קומה למעלה או קומה למטה או כל זה, בסופו של דבר וועדה מחוזית תסתכל מה יש ימין, מה יש שמאל, האם זה פוגע ימין שמאל והאם זה תקדים או אין תקדים, משנים מדיניות, לא משנים. אני הרי יושב שם, אני יודע איך מסתכלים על זה. לכן צריך להיות חכם ולא צודק. אני הייתי מתמקד לשמר את המבנה הזה במקסימום,

שרון דינור:

אם אתה רוצה להיות חכם אז אפשר להגיד גם חמש קומות, כאילו,

ציפי רון:

החכם, אני מפרשת את החכם,

חיים כהן:

אז בוא נראה,

ציפי רון:

אני מפרשת את החכם ולא צודק אחרת.

חיים כהן:

לכן אמרתי, לכן אמרתי,

ציפי רון:

אני מפרשת את החכם ולא צודק אחרת.

חיים כהן:

אני רוצה, אני רוצה למקסם,

שרון דינור:

בואו רגע, בוא נשים רגע (לא ברור)

חיים כהן:

למקסם את הבניין הזה בכמה שאפשר,

שרון דינור:

אז בואו רגע,

חיים כהן:

בנושא של השימור. אז בואו,

שרון דינור:

בואו רגע נשים רגע את הקומות בצד,

ציפי רון:

אז אני,

שרון דינור:

רגע, בואו נעבור רגע לסעיפים אחרים,

חיים כהן:

יפה. בסדר, נתחיל.

שרון דינור:

אוקי? תסתכלו רגע, התוספת הזאתי שיש קונצנזוס גם בינינו ובינה שהיא,

חיים כהן:

מורידים,

יוחנן וייצמן:

להריסה.

חיים כהן:

זה מורידים את זה.

שרון דינור:

מורידים. עכשיו השאלה איך לבנות אותה. עכשיו צריך להבין, כל הסיפור הזה על איך שתוכן קאופמן את רחביה וזה הוא לא רלוונטי. יש פה בניין לשימור, מה שנכון לעשות, נכון אדריכלית, חיים, במילותיד. מה שנכון לבניין הזה זה לתת נסיגה קטנה אחורה, ולא קדימה, כדי לא להאפיל על הבניין לשימור. יש להם את המקום לזה בתכנון. הדבר, המשמעות היחידה שלהם זה שהם יצטרכו את הפרגולה שאותה יש להם פה מאחורה, וכשהם דוחפים את הבניין הזה לפה הם יצטרכו להסיט אותה לכל הצדדים. לא נורא, הפרגולה, במילא אנחנו מבקשים בסעיף אחרי זה, צריכה עיצוב מחדש. לא קרה כלום,

לורה ורטון:

זה בסך הכל פרגולה.

שרון דינור:

אפשר לדחוף את זה טיפה אחורה גם.

ציפי רון:

לא כל הפרגולה, חלק ממנה.

יוחנן וייצמן:

יש לי שאלה. אני מוכן אולי ללכת עם הרעיון הזה, אבל הייתי הולך איתו הרבה יותר קיצוני ממה שהצעת. בוא ניקח את כל חלק הבניין הזה איפה שאת רוצה לשים (לא ברור), לשים, הרי אם נשים אותו באמצע המגרש הפרגולה תהיה חצי חצי, הם יעשו חצי בחזית חצי פה. בוא נכתוב כבר כעת שאנחנו מאשרים להם פרגולה בחזית,

שרון דינור:

אין להם פרגולה בחזית,

יוחנן וייצמן:

דקה,

שרון דינור:

יש להם פרגולה רק בחצר.

יוחנן וייצמן:

לדחוף, סליחה, לדחוף את כל חלק הבניין הזה בחצר, בחצר הזאת. אני מציע כזו הצעה, תגידי לי אם זה בא בחשבון.

שרון דינור :

אוקי.

יוחנן וייצמן :

ואז אנחנו נוכל לאכול את העוגה ולהשאיר אותה שלמה. לקחת את כל החלק הזה ולשים אותו פה, וכל, כאילו להסיר את כל,

שרון דינור :

למה? למה זה טוב?

ציפי רון :

זה לא משנה, לא,

שרון דינור :

למה זה טוב?

יוחנן וייצמן :

שיהיה להם את הפרגולה הענקית.

שרון דינור :

יש להם את הפרגולה (לא ברור)

יוחנן וייצמן :

לא, את חותכת לה אותה.

שרון דינור :

לא, אני לא חותכת. כי מה שאני אומרת להם, קחו את הדבר הזה, תשתמשו בכל התוואי, תעשו את הפרגולה, תשבו עם אנשים איפה שאתם רוצים פה מאחורה. רק טיפה, עד לפה, תסגרו.

יוחנן וייצמן :

דרך אגב, השבור בעין הזה הוא יפה.

ציפי רון :

אבל זה מינורי, זה מינורי,

יוחנן וייצמן:

מצד שני גם השבור בעין,

ציפי רון:

זה לוקח כלום, וייצמן, זה לוקח כלום מהפרגולה הזאת. הבליטה היא של מטר, מטר ומשהו, זה שום דבר. אז אתה מוריד מטר וחצי,

שרון דינור:

הנה,

ציפי רון:

וזה כלום לא לעומת השטח.

שרון דינור:

תסתכלו רגע. וייצמן,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

וייצמן,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

תסתכל בבקשה,

ציפי רון:

זה שום דבר לעומת השטח.

שרון דינור:

תסתכל איתי, אני אומרת,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

תגיעו לפה, תעשו נסיגה קלה, כן? נגיד עד לפה. את כל השטח של הפרגולה אפשר להגדיל, בבקשה תסתכלו איתי. אפשר להגדיל אותה גם לפה, גם לפה,

ציפי רון:

נכון.

שרון דינור:

כאילו, גם לכיוונים האלה. אף אחד לא רואה את זה,

לורה ורטון:

כן, זה רעיון טוב.

שרון דינור:

זה לא מפריע לאף אחד.

לורה ורטון:

רעיון טוב.

ציפי רון:

זה לא גורע שום דבר.

שרון דינור:

עכשיו, רק בשביל לתת את הכבוד לבניין ההיסטורי.

ציפי רון:

נכון.

שרון דינור:

ו עוד דבר שאמרנו שהוא גם בנושא האדריכלי, לא לעשות את מה שהם מציעים פה שזה, לא, את חדרי השירותים לא פה. לא, זה הזיה אדריכלית. אתה עושה משהו, צריך לכבד את הרחוב בלי קשר לשימור. לא לעשות חדרי שירותים שם, להפוך את הפונקציות. זה נראה לי,

יוחנן וייצמן:

זה אני,

שרון דינור:

טריוויאלי לחלוטין.

יוחנן וייצמן:

אני זורם איתך.

שרון דינור:

אוקי? זה מה שכתבנו. אז זה לא קשור לקומות. הפתחים האלה שאותם אמרנו, תראו, אני מודה שזה ניסיון שלנו לשפר את הבניין. אין מקלט בקומת הקרקע, אוקי? יש שמה משהו אחר כנראה, אני לא יודעת.

יוחנן וייצמן:

מה הם עושים, מרחב מוגן בכל קומה?

שרון דינור:

אני,

דוד היימן:

בקומות למעלה היא אמרה,

ציפי רון:

יש להם קומת מרתף.

שרון דינור:

מה ש-, זה באמת סיפור שהוא, כאילו, חשבנו שאם הוא כבר מגיע אלינו לפה זה האקסטרים make over שאפשר לעשות כבר בשלב הזה ואחרי זה לא נוכל לעשות אותו, זה לעשות את הגינה בלי קירות שהם קירות קטנים כאלה ומעצבנים. נכון, זה לא הדבר הכי מכוער שהוועדה הזאת ראתה בחיים שלה, אבל אם אפשר לעשות משהו יותר טוב, למה לא? אפשר להגיד,

יוחנן וייצמן:

הגינה היום היא (לא ברור)

שרון דינור:

אגב, אגב, בוא נוריד את זה ונעשה את זה במפלס הגינה, היא, לא אמרתי לסתום שלא יהיה אוורור שם, רק שלא יהיה את הקירות, את הדופן הזאתי. זה מה שרציתי להגיד. איזה עוד הערות קריטיות היו לה פה? היה לנו,

יוחנן וייצמן:

זה פוגע, אם זה לא פוגע להם בקומה התת קרקעית לא אכפת לי.

שרון דינור:

אז בואו (לא ברור)

ציפי רון:

אבל זה לא פוגע להם,

שרון דינור:

רגע,

ציפי רון:

למה זה פוגע להם?

משה גורא:

אפשר לשאול אותה, היא נמצאת פה.

ציפי רון:

למה זה פוגע להם?

יוחנן וייצמן:

מה?

דוד היימן:

אפשר לשאול אותה. אפשר לשאול.

יוחנן וייצמן:

אז בוא נשאל. רגע, אז בוא נכין, יש לנו עוד שאלות.

שרון דינור:

אתם רואים? רגע, זה פה. תסתכלו רגע, אנחנו מדברים על,

חיים כהן:

שרון, אני רוצה שני דברים, שרון.

שרון דינור:

כן.

חיים כהן:

אני רוצה לדעת אם אנחנו בהצעה הזאת שאת מציעה לגבי הפרגולה, כמה זה,

שרון דינור:

(לא ברור)

חיים כהן:

לא, אני שואל, מה זה פוגע כלפי מעלה? זאת אומרת, כלפי הקונטור של המבנה.

ציפי רון:

שום דבר.

שרון דינור:

זה לא פוגע, זה רק בקומת הקרקע.

חיים כהן:

זה רק מקטין את,

ציפי רון:

שום דבר, זה רק מזיז אותו,

חיים כהן:

הפרגולה?

שרון דינור:

זה אפילו לא מקטין,

ציפי רון:

זה רק מזיז אותו, זה רק מזיז אותו,

לורה ורטון:

זה רק מזיז את זה.

שרון דינור:

זה מגדיל את זה (לא ברור)

לורה ורטון:

זה להזיז את זה.

ציפי רון:

זה רק מזיז את המבנה הזה מערבה כדי לשמור על החזית.

שרון דינור:

אני לא חושבת, אני לא חושבת שזה מקטין כי אני חושבת שאפשר לעשות את הפרגולה הזאתי,

ציפי רון:

אותו גדול.

שרון דינור:

בלי שזה יפריע,

חיים כהן:

ומה יש במקור שמה?

יוחנן וייצמן:

יש לי, אני הייתי שואל,

חיים כהן:

למה הם לא הסכימו?

שרון דינור:

למה? הם רוצים, לא יודעת, אני לא יודעת למה.

יוחנן וייצמן:

תראי, אין פה מישהו מאגודת האדריכלים לשאול אותו, אבל אני שואל את עצמי באמת האם התכנון הזה שעשה ברוצקוס והיא מנסה לשחזר אותו, הוא לא יפה יותר מ(לא ברור) שלנו? ביי,

שרון דינור:

לא,

יוחנן וייצמן:

אני הולך רגע לרחביה,

שרון דינור:

לא, לדעתנו לא. כאילו תשמע, זה ה-,

ציפי רון:

רגע, המחלקה,

שרון דינור:

אני אגיד לך משהו,

ציפי רון:

רגע, המחלקה רוצה, רגע, שרון,

שרון דינור:

פעם אחת אתם אומרים לי לא לדבר על הגובה כי זה לא עניין של שימור, תתרכזי בשימור.

יוחנן וייצמן:

לא,

שרון דינור:

אבל אני מגיעה (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

הצורה הזאתי שאני מראה כעת עם המחשב,

ציפי רון:

שניה, שניה. מנסים,

יוחנן וייצמן:

היא חמודה.

ציפי רון:

מה שמנסים להגיד פה, רק שניה, וייצמן. מה שהם מנסים להגיד כאן, שרוצים לשמור על הכבוד של הבניין המקורי.

לורה ורטון:

כן.

ציפי רון:

ולכן, שפונה גם לרחוב רמב"ן וגם לרחוב אבן עזרא. ולכן את התוספת המאוחרת של ברוצקוס,

יוחנן וייצמן:

אבל מי שתכנן את זה,

ציפי רון:

רוצים להזיז,

יוחנן וייצמן:

מי שתכנן את זה גם חשב האם הבניין הזה יהיה יפה או לא יהיה יפה.

ציפי רון:

לא, הוא חשב על דבר אחר.

שרון דינור:

(לא ברור) אני רוצה לשאול אותך,

ציפי רון:

הוא חשב להשאיר את הפרגולה as is,

יוחנן וייצמן:

לא היה אז פרגולה, אנחנו מדברים 50 שנה אחורה.

ציפי רון:

לא, 50 שנה אחורה אז חשבו כמו שחשבו. היום חושבים אחרת.

חיים כהן:

(לא ברור) לגבי הפרגולה, תעני לי שניה. אם אנחנו, שרון,

שרון דינור:

אני מחזירה, מחזירה.

יוחנן וייצמן:

כן.

חיים כהן:

כן, בדיוק. את הפרגולה הזאת, אנחנו מכניסים את זה פנימה ו(לא ברור) את זה בצד.

שרון דינור:

כאילו להגדיל אותה עד לפה, (לא ברור) עד לפה. בסדר, (לא ברור)

ציפי רון:

להזיז את הבניין, כאילו התוספת של ברוצקוס לא לרחוב אבן עזרא אלא להזיז את כל הבנייה החדשה במטר פנימה, לחצר.

חיים כהן:

מה, מה,

ציפי רון:

להזיז את זה במטר פנימה לחצר כדי שתישמר החזית המקורית לכיוון רחוב אבן עזרא,

לורה ורטון:

(לא ברור) את החלק לשימור.

ציפי רון:

להזיז את החלק של ברוצקוס פנימה,

לאה בולק:

(לא ברור) שני דברים, דבר ראשון אנחנו רואים פה ש(לא ברור) הולכת באלכסון, זאת אומרת ששטח הפרגולה הוא כבר יגיע מדי על הגבול של החלקה, הוא יכול לבלוט קצת החוצה, זה לא יהיה אותו איכות של שטח שיש להם כיום. דבר שני,

דוברת לא מזוהה:

אוקי.

לאה בולק:

דבר שני אני אומרת, כמו שאמרנו קודם. התכנית היום, תסתכלו איך היא מציגה את, אנחנו בעצם רוצים לעשות בשביל (לא ברור) את הפינה הזו, הפינה הצפון מזרחית, כן? לחשוף אותה, אני אכנס רגע לתכנון המוצע. תסתכלו בתכנית הקומות, נתנו פה,

שרון דינור:

זה התכנית המתוקנת?

לאה בולק:

כן, כן. יש לנו פה, בעצם נתנו פה 40 ס"מ פנימה כדי שיהיה את הפינה הזו בנצפות מהרחוב של אבן עזרא.

חיים כהן:

כן, אבל מה זה קשור לפרגולה? לא הבנתי.

לאה בולק:

אני אומרת, אנחנו לא חושבים שנכון להסיג את קו הבניין (לא ברור)

חיים כהן:

טוב, אוקי, עזבי, זה לא תירוץ. הלאה, לגבי, לגבי,

שרון דינור:

ופה יש שירותים על החזית, זה גם (לא ברור)

חיים כהן:

עזבי את זה, זה עזבי, זה, בסדר, היית צריכה לענות, ענית, בסדר. עכשיו,

לאה בולק:

אני אומרת, הפרגולה,

חיים כהן:

שמת וי על השאלה. עכשיו לגבי הקומה למטה שזה, (לא ברור)

שרון דינור:

אנחנו חשבנו, תראי, אולי אני טועה אם לא הבנו משהו, או את או אנחנו. אנחנו לא מבקשים שלא יהיה פה חלון לאוויר. אנחנו מבקשים שלא יהיה פה את הקיר, ואז יכול להיות (לא ברור) על ידי שאת מכניסה אור ואוויר, לא צריך,

לאה בולק:

מבחינת המפלס זה יוצא כבר בתוך שטח הקומה. זאת אומרת, אנחנו יורדים בגובה.

שרון דינור:

לא, לא מצליחה להבין.

ציפי רון:

לא הבנתי.

שרון דינור:

יש לך את,

לאה בולק:

יוצא באמצע,

לורה ורטון:

(לא ברור) הגובה?

שרון דינור:

כי הקומה שלהם היום היא כבר, היא על זה. את יכולה להראות לי את זה רגע? הקומה שהם בנו היא הייתה על השטח,

לאה בולק:

דבר ראשון זה אושר, כן, זה אושר בהיתר והכל בצורה,

שרון דינור:

הוא אושר,

לאה בולק:

כן.

שרון דינור:

אושר כשטח אוורור, לא כקומה. בגלל זה אני שואלת. אם יש לך את, היה לך תמונה מקודם, (לא ברור)

לאה בולק:

אני אחזיר, רק שניה.

שרון דינור:

הנה, הנה, הנה, רגע, הנה. מה שאנחנו אמרנו זה להחזיר את זה להיות גינה. את אומרת לי שהקומה ההיא מגיעה עד לכאן?

לאה בולק:

כן.

שרון דינור:

אבל זה לא מה שאושר. (לא ברור) הקומה הייתה עד לפה, הקומה (לא ברור),

לאה בולק:

לא, זה המפלס, זה האפס אפס.

שרון דינור:

לא, לא הבנתי.

לאה בולק:

תסתכלי, את רואה, שרון?

שרון דינור:

זה היה אמור להיות לאורור. אם הקומה היום היא (לא ברור) זה לא מה ש-,

לורה ורטון:

בלי קיר.

לאה בולק:

זה היה אמור להיות יציאת חירום של מקלט, וזה היה התכנון שהציע (לא ברור)

שרון דינור:

ומה יש שם היום?

לאה בולק:

היא חייבת להיות (לא ברור)

שרון דינור:

ומה יש שם היום? יש שם יציאת חירום של מקלט?

לאה בולק:

כן.

שרון דינור:

יש שם חדר.

לאה בולק:

יש שם מבנה של מקלט שמשמש בו כבית כנסת, ויש לו יציאת חירום.

שרון דינור:

אבל פה אין יציאה.

לאה בולק:

אבל אין שם יציאה.

לאה בולק:

יש שם רפפות, זה מה שנדרש לעשות, יש להם (לא ברור)

שרון דינור:

כאן, כאן, יש (לא ברור)

לורה ורטון:

זה קיר, זה לא יציאה.

לאה בולק:

זה הדרך,

שרון דינור:

אם אני מורידה את זה, זה בתוך הקומה שלהם?

לאה בולק:

אז אין להם יציאת חירום לא מוגנת.

לורה ורטון:

אבל אין יציאה בכלל, זה קיר.

שרון דינור:

אבל שני הצדדים זה יציאה?

לאה בולק:

כן,

שרון דינור:

גם בצד הזה וגם בצד הזה?

לאה בולק:

כן, כן, זה היה הדרישה שלהם, זה לא הדרישה שלנו.

ציפי רון:

אין כאן יציאה.

לאה בולק:

הראיתי בתכנון, את רואה שהתכנון של המקלט, יש שם דרישה,

ציפי רון:

אבל אין שמה היום יציאה.

לאה בולק:

יש שמה רפפות, שהן (לא ברור)

ציפי רון:

רפפות, אבל רפפות (לא ברור)

לאה בולק:

תראי, זה בכל מקרה יציאה מאד לא נוחה אבל,

לורה ורטון:

(לא ברור) לפרוץ את הקיר,

ציפי רון:

הרפפות האלה קבועות, זה לא יציאת חירום.

דובר לא מזוהה:

לא, אבל היא אומרת שאפשר לפתוח.

ציפי רון:

אה, אפשר? לא, אי אפשר לפתוח, הן קבועות. זה לא שיש הפצצה ומישהו רוצה לצאת מהרפפות ונפתחת לו דלת.

עו"ד דני ליבמן:

איך את יודעת? אולי יש מנעול? אולי יש מנעול שם?

ציפי רון:

לך תבקר ותנסה לצאת, תנסה לצאת. זה לא, זה כאילו. בסדר, מה זה משנה?

עו"ד דני ליבמן:

ציפי, כשיצטרכו לצאת משם יצאו, (לא ברור)

לורה ורטון:

אפשר להגיד את זה גם,

ציפי רון:

רגע, יש שמה (לא ברור).

לורה ורטון:

(לא ברור) לספור את ה-,

ציפי רון:

שרון, רגע,

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

זה לא הולך להיות מקלט בתכנון העתידי, זאת אומרת שאפשר להוריד את זה. זה באמת קטנצ'יק, זה באמת לא,

חיים כהן:

טוב.

שרון דינור:

אוקי, רגע, הנושא האחרון שעוד לא דיברנו עליו הוא כן נושא שלדעתי נורא חשוב בגלל המיקום של זה. אם זה היה במיקום אחר אני לא הייתי מתעקשת, אבל הבנייה, אם אתם תסתכלו פה בהוראות של התכנית היא, יש לה איזה 7,000 שלבי ביצוע. אוקי? כאילו ההינפים של הבנייה. אבל במקום כזה מרכזי, בבניין כזה זה פשוט לא הגיוני. אז אני כתבתי בצורה גורפת שיהיה בהינף אחד. אם אתם מאוד מאוד רוצים ללכת לקראתם אפשר לנסות להגיד את זה לשני הינפים, אבל,

חיים כהן:

אז אני אגיד לך משהו,

שרון דינור:

באמת לא,

חיים כהן:

אז אני אגיד לך,

שרון דינור:

את הטרלול שקורה שם,

יוחנן וייצמן:

יש לי הצעה, יש לי הצעה שמשפרת (לא ברור)

חיים כהן:

רגע, רגע, רגע,

שרון דינור:

יש להם פה,

חיים כהן:

רגע, רגע,

שרון דינור:

מלא הינפים לכל אחד מהשלבנים של הבינוי.

חיים כהן:

רגע, רגע, שרון, לכן שאלתי,

שרון דינור:

אתר בנייה אינסופי.

ציפי רון:

אי אפשר, אי אפשר.

חיים כהן:

אי אפשר במכה אחת להוציא את כולם החוצה ולעשות בהינף אחד. אבל לעשות את זה בשני הינפים, בהחלט סביר. זאת אומרת, לעשות הינף אחד ובמקביל הם יהיו במקום מסוים, ואחר כך בנגלה השני המקום הזה חוזר למקום הזה, אנחנו עושים את זה בכל מקום.

שרון דינור:

אז,

חיים כהן:

שני הינפים.

שרון דינור:

אלף לא עושים את זה בכל מקום,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

אבל,

חיים כהן:

לא, לא, בכל מקום (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) הינפים,

שרון דינור:

זה מקום מיוחד.

חיים כהן:

אני מדבר בכל מקום שהוא, מתכוון אם זה בית ספר או אם זה גן או אם זה מעון או אם זה בית כנסת לא מפנים את העסק לשנה. מחלקים את זה, מעבירים לפה ואחר כך עושים ככה,

שרון דינור:

בסדר,

חיים כהן:

כמובן לפי הוראות (לא ברור)

שרון דינור:

אז אני אומרת, אפשר להחליט על שניים, עדיין זה יהיה יותר טוב (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

שני הינפים.

חיים כהן:

שני הינפים, לכן אמרתי שניים.

יוחנן וייצמן:

שניים זה בסדר, כן.

שרון דינור:

רגע, שניה, ואז, מה עוד רציתי להגיד לכם? לא, זהו, אני חושבת ש-

חיים כהן:

אז ככה,

שרון דינור:

אה, אני יודעת, על הנושא הזה של ה-, בתכנון העיתידי זה לא הולך להיות מקלט, בגלל זה אפשר,

חיים כהן:

היא עושה, בקומות החדשות היא עושה שמה חדרי,

שרון דינור:

כן,

חיים כהן:

חדרי זה.

שרון דינור:

ולכן את המשהו שנראה, נתפס אצלי בכניסה לבניין לשימור עם חצר היסטורית כמפגע אפשר להוריד אותו, אין שום בעיה. זה up to you. טוב, זהו.

חיים כהן:

עכשיו תשמעי, אני, סליחה, היושב ראש, (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

כן, כן, כן, ראיתי שאתה מונח (לא ברור)

חיים כהן:

אני לא מונח, אני למדתי את זה תוך כדי,

יוחנן וייצמן:

כן.

חיים כהן:

תאמין לי. אם הייתי מונח יכול להיות שלא הייתי שואל.

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

מונח מונח. קדימה.

חיים כהן:

אני חושב שבנושא של הפרגולה אני הולך עם ההמלצה של שרון,

לורה ורטון:

אתה מה?

יוחנן וייצמן:

כן, כן.

לורה ורטון:

לא שמעתי.

יוחנן וייצמן:

הולך עם המחלקה.

חיים כהן:

אני הולך עם המחלקה בנושא של הפרגולה. היא לא ענתה על השאלה ששאלנו.

יוחנן וייצמן:

עד כמה זה מציק לה.

חיים כהן:

בדיוק. בנושא של השירותים, אני חושב שאת צודקת במאה אחוז, גם היושב ראש אמר את זה. (לא ברור) זה לא המקום בשביל לעשות. הנושא של הקומה למטה, אני הייתי רוצה לנקוט באמת האם זה לא פוגע, הנושא הזה, אם זה כן פוגע אז לא הייתי,

שרון דינור:

במה? במה זה פוגע?

חיים כהן:

זה פוגע בקומה לטה.

שרון דינור:

לא, למה אתה מתכוון? כשאתה אומר פגיעה, למה אתה מתכוון?

חיים כהן:

בהצגה הם הציגו למטה שמקימים איזשהו, מה זה, עוד איזשהו, מה יש למטה?

לורה ורטון:

לא, היא אמרה שכבר שם,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) שהיא עושה אחרי זה מקלט.

שרון דינור:

(לא ברור) חלל למידה או משהו כזה.

לורה ורטון:

לא, היא אמרה שגם עכשיו זה חלל למידה,

חיים כהן:

זה חלל למידה, אז (לא ברור)

לורה ורטון:

אבל היא לא הסבירה,

חיים כהן:

צריך לבדוק האם טכנית זה פוגע או לא.

לורה ורטון:

למה צריך את הבליטה הזאת.

חיים כהן:

אם זה פוגע אז אני חושב שזה לא בסדר. אם זה לא פוגע אז אני הולך איתך, את צודקת.

שרון דינור:

רגע, רגע, שניה, אני אתקן את זה איתך,

חיים כהן:

אז לכן אנחנו צריכים להחליט על זה.

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

לא זה. אם מישהו זריז יותר ממני ויכול לעזור לי, איזה סעיף זה היה?

יוחנן וייצמן:

כנראה 11.

שרון דינור:

יש, הנה, הנה, הנה, לא, זה זה, זה זה, זה.

יוחנן וייצמן:

10.

חיים כהן:

הייתי אומר,

שרון דינור:

הנה, כתבנו לבחון.

חיים כהן:

בדיוק.

שרון דינור:

לבחון זה לבחון.

חיים כהן:

לבחון (לא ברור) אבל הייתי מדגיש מה לבחון. זה מה שאני רוצה.

שרון דינור:

יש לבחון אפשרות לפירוק,

חיים כהן:

לא, הייתי אומר, הייתי בוחן,

משה גורא:

אם זה מקטין שטח מה זה (לא ברור) פוגע?

חיים כהן:

לא, הייתי בוחן האם זה פוגע בקומה,

משה גורא:

פוגע אבל זה גם מקטין שטח?

ציפי רון:

זה לא מקטין שטח,

חיים כהן:

לא, לא, האם זה פוגע במה ש-, איך זה נקרא? במה שעכשיו יש למטה.

יוחנן וייצמן:

בקיים.

חיים כהן:

בקיים. זה הייתי מגביל את זה, זה מה שצריך לשאול.

לורה ורטון:

זה לא להקטין, זה להוריד את הקיר הזה.

שרון דינור:

אוקי.

חיים כהן:

בקומה. רגע,

יוחנן וייצמן:

הסעיף האחרון, 14,

ציפי רון:

רגע, רגע, בסעיף 11,

חיים כהן:

רגע, רגע, רגע,

ציפי רון:

רגע, רגע,

חיים כהן:

שניה,

ציפי רון:

בסעיף 11,

חיים כהן:

שניה, שניה,

ציפי רון:

של הנטיעות,

חיים כהן:

ציפי, אני באמצע הסעיף.

ציפי רון:

לא, שלא נחזור, או שנחזור אליו.

יוחנן וייצמן:

לא, לא, לפי הסדר. אני איתך.

ציפי רון:

בסעיף 11, סעיף 11, אני הייתי מבקשת נטיעות חדשות של עצים, של עצים בוגרים.

לורה ורטון:

לא שיחים, כן.

ציפי רון:

זאת אומרת, לא שיחים ולא פרחים ולא כל מיני דברים,

חיים כהן:

בסדר.

ציפי רון:

כמו שהם עשו היום. היו שמה,

חיים כהן:

עד היום דרך אגב, התכנית, הם, להיפך, הם מיוזמתם,

לורה ורטון:

נכון.

חיים כהן:

הם אלה שעשו את כל העצים מסביב,

ציפי רון:

לא, לא, לא, לא,

חיים כהן:

הם לא שיחקו בכאילו,

ציפי רון:

האזור הזה,

חיים כהן:

הם היו בסדר גמור בדבר הזה.

יוחנן וייצמן:

סעיף 12 תכתבי (לא ברור)

ציפי רון:

סליחה, לכיוון רמב"ן היום אין עצים, יש בעיקר שיחים. אז אם כבר עושים את הפיתוח של השטח, אני מבקשת שבסעיף 11 תהיה הגדרה של נטיעת עצים בוגרים.

יוחנן וייצמן:

תסתכלי מה,

שרון דינור:

רגע.

יוחנן וייצמן:

האדריכלית דינור כתבה.

ציפי רון:

מאה אחוז, בסדר גמור. עם דגש,

יוחנן וייצמן:

זה הסיבה שאת לא צריכה להגיד דבר פעמיים. אמרת פעם אחת, היא הכניסה את זה.

ציפי רון:

לא, עם דגש של נטיעות לכיוון רחוב רמב"ן.

חיים כהן:

למה ב-10 לא כתבת לבחון,

שרון דינור:

רק שניה,

חיים כהן:

מה לבחון?

שרון דינור:

רק שניה רק שניה,

ציפי רון:

רק שניה, דגש לרחוב רמב"ן.

חיים כהן:

אני רוצה להדגיש שמה שזה בתנאי שזה לא פוגע במצב הקיים.

ציפי רון:

שרון, בסעיף 11,

שרון דינור:

איפה? סליחה.

חיים כהן:

ב-10.

יוחנן וייצמן:

ב-10, ככל שלא פוגע בשימוש בשטחים,

שרון דינור:

רגע.

חיים כהן:

הדבר הוא טוב, הוא חשוב, אבל שזה לא יהיה על חשבון, שזה פוגע. זה הייתי מדגיש, ככל שלא יפגע ב-,

יוחנן וייצמן:

ייפגע, ייפגע.

חיים כהן:

ייפגע המצב הקיים.

לורה ורטון:

מה זאת אומרת, ייפגע השימוש?

יוחנן וייצמן:

שימוש, כן.

ציפי רון:

שלא ייגרעו,

חיים כהן:

(לא ברור) המצב,

ציפי רון:

שלא ייגרעו.

לורה ורטון:

שפוגע בשימוש.

ציפי רון:

רגע, אתה יכול לכתוב שלא ייגרעו שטחים,

שרון דינור:

הנה, ללא גריעת שטחים.

ציפי רון:

שטחים בשימושים הקיימים.

חיים כהן:

בדיוק. הנה, (לא ברור)

ציפי רון:

שלא ייגרעו שטחים מהשימושים הקיימים.

חיים כהן:

מצוין, הנה. מעולה.

שרון דינור:

אוקי, מה עוד?

יוחנן וייצמן:

14.

ציפי רון:

ב-11 אני מבקשת, בדגש לרחוב רמב"ן. בדגש על נטיעת עצים בוגרים ברחוב רמב"ן.

שרון דינור:

שניה,

חיים כהן:

מה שאפשר, ציפי.

שרון דינור:

אוי, לא, אל תיתקע.

יוחנן וייצמן:

אויש.

שרון דינור:

רגע, רגע, רגע,

מורן בן זיו:

רגע, חכי,

ציפי רון:

הוקוס פוקוס.

מורן בן זיו:

אל תיגע, אל תיגע.

חיים כהן:

ראית, דיברת על העצים ברחוב רמב"ן, זה מה שקרה.

שרון דינור:

מה קרה פה? אולי אני אעשה איקס.

מורו בו זיו:

לא, לא, לא, לא, לא, לא, לא, בוא נחכה שניה. גם לי זה קרה.

שרון דינור:

מה זה כל הרעש הזה בחוץ? מה יש שם?

יוחנן וייצמן:

לא יודע.

דוד היימן:

יש הרמת כוסית או משהו.

עו"ד דני ליבמן:

כבר היה.

דוד היימן:

לא, זה למטה. יש גם למעלה.

שרון דינור:

היה באמת.

לורה ורטון:

לא, אולי זה ההמשך.

שרון דינור:

אה, שלושת התיקים הקרובים לדעתי (לא ברור) הרבה יותר קצרים, אני כבר מרגיעה את חברי הוועדה.

יוחנן וייצמן:

כך. לגבי הגובה אז אני חושב, נאשר את הגובה.

שרון דינור:

אני (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

הורדת, אני חושב נאשר.

שרון דינור:

לא, לא הורדתי.

יוחנן וייצמן:

תכתבי שאנחנו,

שרון דינור:

לא הורדתי, כתבתי משהו,

יוחנן וייצמן:

לא, ראיתי, ראיתי מה שעשית. אני הייתי מציע שאנחנו,

חיים כהן:

רגע, רגע, איפה אנחנו?

יוחנן וייצמן:

היות ומדובר במוסד,

שרון דינור:

רגע, רגע, שניה. למה זה לא מגיב?

יוחנן וייצמן:

להוסיף נימוק כאילו.

חיים כהן:

מה היא כתבה? לא ראיתי.

יוחנן וייצמן:

היא מחקה.

שרון דינור:

לא, כתבתי שכל שניתן לצמצם את המופע של חדרי המדרגות,

לורה ורטון:

ללא פגיעה,

שרון דינור:

זה בעין המקצועית שלי, נראה לי שיש פה יותר מדי חדרי מדרגות, אני לא יודעת למה.

ציפי רון:

היא אמרה שחייבו אותם בגלל (לא ברור)

שרון דינור:

אז בוא נראה, אולי בשלב היתר הבנייה, אולי היא תוכל לשפר את זה. לא,

לורה ורטון:

היא לא אמרה ספציפית חייבו אותם, היא אמרה לפי (לא ברור) 30 אנשים.

ציפי רון:

של הג"א, לפי הדרישות של הג"א. זה מה שהיא אמרה.

שרון דינור:

אבל לא ספציפית, היא אמרה ההוראות של הג"א,

יוחנן וייצמן:

שש קומות מרמב"ן,

חיים כהן:

שש קומות מרמב"ן וזהו, הייתי הולך על זה. עכשיו שישברו את הראש איך הם עושים את זה.

יוחנן וייצמן:

כן, מאשרים קומה מעל המדיניות, (לא ברור) מוסד,

שרון דינור:

רגע, שניה, אני, בואו נבדוק,

יוחנן וייצמן:

כמו התמ"אות שאושרו באזור,

לורה ורטון:

קודם כל תשמור.

שרון דינור:

העצים פה, רגע, זה עוד חושב על הדבר הזה, אני לא רוצה להפריע לו.

חיים כהן:

ציפי, די, תשחררי את המחשב, ציפי. זה נתקע עם העצים שלך.

יוחנן וייצמן:

לא, הוא מפגין נגדך. המחשב אמור לעזור נגד כריתת עצים, משהו פה לא עובד.

(צוחקים)

עו"ד דני ליבמן:

אחת הזכויות של יאיר מעיין, המנכ"ל.

לורה ורטון:

מה?

עו"ד דני ליבמן:

שהפסקנו, הוא אומר, אני לא מסכים לשלוח ניירות, הכל במייל.

מורן בן זיו:

(לא ברור) עושים משהו עם האינטרנט.

עו"ד דני ליבמן:

יוסי חביליו היה כותב מכתב, עשרה עמודים כפול 31 פעמים,

יוחנן וייצמן:

כן.

עו"ד דני ליבמן:

לכי תחלקי לכל חברי המועצה.

יוחנן וייצמן:

מה, כשאני נכנסתי לעירייה את התקציב הביאו לי הביתה.

שרון דינור:

מה זאת אומרת? לא הבנתי.

דוד היימן:

ערמת ניירת.

עו"ד דני ליבמן:

(לא ברור) ניירות,

לורה ורטון:

כבר אפשר היה לעשות,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) תקציב,

עו"ד דני ליבמן:

כל העירייה (לא ברור) מלא ניירות.

ציפי רון:

כמו בכנסת, ששמים את ה-,

יוחנן וייצמן:

קיבלנו עם שליחים.

שרון דינור:

האמת היא, הבת שלי מתגייסת עכשיו, (לא ברור) עוד שנה, אז היא קיבלה את כל רשימת ההעדפות של זה, הכל באפליקציה, איזה.

עו"ד דני ליבמן:

כן.

שרון דינור:

מה זה, אני קיבלתי עם יונת דואר את ה-, ככה זה נראה לי, את הספחים.

חיים כהן:

אבל היום,

לורה ורטון:

לא, וגם מקבלים (לא ברור)

עו"ד דני ליבמן:

את קיבלת, אותנו בכלל לא שאלו.

ציפי רון:

שרון, שרון,

חיים כהן:

אבל היום, אבל היום עם מצב הדואר, שרון,

ציפי רון:

(לא ברור) באותו מצב.

שרון דינור:

מה?

חיים כהן:

היית מקבלת את זה בגיל 22, 23.

דוד היימן:

מה אתה יודע מה היה מגיע עם זה עוד.

שרון דינור:

איזה דברים,

ציפי רון:

שרון,

שרון דינור:

איזה תפקידים מעניינים,

ציפי רון:

שרון, הנכדה שלי באותו מצב, בי"א עכשיו. אבל צריך נורא להקפיד, כי ב-SMS הם יכולים לשלוח משהו נגד המחשב, ואז מזמנים ולא מזמנים וזה. צריך להיות מאד ערניים, בגלל כל הסיפורים האלה.

יוחנן וייצמן:

אנחנו, עדיין המחשב מפגין?

מורן בן זיו:

זה לא נותן.

שרון דינור:

שניה. ודווקא הייתי בשוונג חבל על הזמן. קיבלה זימון לטיס, היא הולכת לגיבוש.

לורה ורטון:

יפה.

ציפי רון:

הבת שלי הקטנה,

לורה ורטון:

יש גם,

ציפי רון:

הבת שלי הקטנה,

לורה ורטון:

עושים גם כאילו וועדת כינוס שכנוע במיוחד לזימונים (לא ברור)

שרון דינור:

לבנות?

לורה ורטון:

(לא ברור) טייסות.

ציפי רון:

הבת שלי הקטנה קיבלה את הזימון לגיבוש של הטיס, הבת שלי הקטנה קיבלה את הזימון לגיבוש של הטיס אבל אז היא כבר נבחרה לחמ"ל שחקים.

שרון דינור:

לא יודעת מה זה, אין לי מושג, אני רק עכשיו (לא ברור)

ציפי רון:

זה חוד החנית של 8200.

דוברת לא מזוהה:

וואו.

ציפי רון:

אז אמרו לנו, 100 מתוך 10,000 נבחרו בזמנו. אז היא לא יודעת איך לצאת מהעניין של הגיבוש.

לורה ורטון:

אבל שתצא, זה,

ציפי רון:

אבל היא הצליחה.

שרון דינור:

אני מאחלת לה הרבה בהצלחה, (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

לא, את הסעיף של הקומות רצינו לנסח יותר,

שרון דינור:

רגע, אני עושה, לחצתי,

דוד היימן:

דבר ראשון תשמרי.

יוחנן וייצמן:

אה, לא, את 14 עוד לא שינינו.

ציפי רון:

אמרתי לבת שלי שתמסגר את הזימון לגיבוש ושתתלה את זה.

שרון דינור:

את בטוחה שזה שמור אבל עכשיו? בואי נסגור, נפתח עוד פעם.

דוד היימן:

תנסי לשמור עוד פעם.

שרון דינור:

אני עושה, אתה רואה? לחצתי על save כדי להתחיל את הדבר הזה. מצטערים, לא מצאנו.

לורה ורטון:

אז תעשי, תשמרי בשם אחר.

שרון דינור:

בוא, בוא נשמור את זה,

לורה ורטון:

בשם אחר.

שרון דינור:

ב(לא ברור) 1 אולי?

מורן בן זיו:

אבל זה על שולחן עבודה. תשמרי את זה כאילו ב-, זה לא נותן להיכנס לתיקיות שלנו של השימור.

שרון דינור:

אבל אם נשמור את זה על השולחן עבודה?

מורן בן זיו:

זה לא המחשב שלי, זה המחשב שלו, של (לא ברור)

שרון דינור:

נשמור את זה (לא ברור)

מורן בן זיו:

בוא ננסה.

שרון דינור:

אוקי, אוקי. היינו ככה, אני רוצה בשני שלבים, כן, בבקשה.

חיים כהן:

כן, שני שלבים. לגבי ה-,

שרון דינור:

איזה? אתה צריך לפרט. שלב אחד האגף החדש ושלב שני (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

לא, לא,

שרון דינור:

מה, איך?

לורה ורטון:

לא, תכתבי,

שרון דינור:

תגידו איזה שני שלבים.

לורה ורטון:

תכתבי בלא יותר משני שלבים.

חיים כהן:

שלא (לא ברור) הם צריכים לבחור באיזה שלב, מה השלב הראשון, מה השלב השני, לפי הצורך של המתפללים במקום. אנחנו לא יכולים,

עו"ד דני ליבמן:

תכתבי לכל היותר.

לורה ורטון:

אפשר לכתוב,

דוד היימן:

לא יותר,

לורה ורטון:

בלא יותר משני שלבים.

חיים כהן:

לא יותר משני שלבים.

דוד היימן:

לא יותר.

לורה ורטון:

כן.

עו"ד דני ליבמן:

לכל היותר.

חיים כהן:

לכל היותר, בדיוק, שהם יחליטו איך הם עושים את זה.

עו"ד דני ליבמן:

יכול להיות שהם יכולים בהיתר אחד במשך שלוש ארבע שנים לבנות את הכל.

יוחנן וייצמן:

שש שנים,

חיים כהן:

נכון.

דוד היימן:

אם יהיה להם,

עו"ד דני ליבמן:

מקסימום שש. אני לא אמרתי שש.

חיים כהן:

בסדר.

דוד היימן:

אם יהיה להם כסף,

עו"ד דני ליבמן:

גם אם כן, לא בטוח שיאריכו להם כל כך הרבה.

חיים כהן:

מה את מתקנת (לא ברור) ?

עו"ד דני ליבמן:

בשש שנים בוודאי, על אחת כמה וכמה שבשש שנים אפשר, (לא ברור) הם לא רוצים לסמוך על ההארכות אז יגישו שני היתרים.

יוחנן וייצמן:

בוא ננמק את זה גם.

חיים כהן:

לא, לא,

יוחנן וייצמן:

כן, (לא ברור)

לורה ורטון:

תנמקי, מדובר במוסד,

יוחנן וייצמן:

מדובר במוסד, ויש תמ"אות,

לורה ורטון:

במקום מרכזי וחשוב, ואי אפשר להשאיר אותו כאתר בנייה במשך.

שרון דינור:

אה, לא, עברתי לסעיף אחר.

יוחנן וייצמן:

לא, למה אנחנו משאירים את הגובה אז.

חיים כהן:

(לא ברור) אנחנו עושים את זה לפי מה שיש. מדובר במוסד.

יוחנן וייצמן:

חריגה מסוימת. בסדר.

דוד היימן:

על מרקם הקיים למגורים.

עו"ד דני ליבמן:

אני לא, זה לא פרשנות שאני,

יוחנן וייצמן:

לא, זה לא פרשנות נכונה.

עו"ד דני ליבמן:

זה לא פרשנות שאני אמרתי, אבל (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

לא, לא, זה גם לא נכון. זה גם לא נכון עובדתית. צריך לנסח את זה בצורה אחרת.

עו"ד דני ליבמן:

לא, בסדר.

ציפי רון:

אני חושבת שזה יותר מדי.

עו"ד דני ליבמן:

יש לנו מוסדות שהם יותר גדולים בהיקף שלהם מהמגורים לידם, בכל מיני שכונות. גם ברחוב יותם שתיכף נגיע אליו.

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

היה עוד משהו שרצינו להגיד (לא ברור)

ציפי רון:

סעיף 11, לכיוון רחוב רמב"ן, סעיף 11.

שרון דינור:

11, יש (לא ברור)

ציפי רון:

בדגש לכיוון רחוב רמב"ן.

עו"ד דני ליבמן:

לא, (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

בסדר. לא?

דוד היימן:

באיחור (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

לא, בואי תשאירי את זה פתוח כי,

ציפי רון:

לא, לא, לא,

יוחנן וייצמן:

אני לא יודע אם ירצו (לא ברור)

ציפי רון:

המופע של השכונה, המופע של השכונה ושל רחוב רמב"ן הוא חשוב מאוד.

שרון דינור:

אני גם חושבת, ציפי, שעדיף להשאיר את זה פתוח כי אנחנו נדאג לזה בשלב ההיתר. אנחנו,

ציפי רון:

לא (לא ברור) אי אפשר,

שרון דינור:

גם באבן עזרא, גם באבן עזרא וגם,

ציפי רון:

לפי דעתי אי אפשר. באבן עזרא יש עצים על המדרכה ובחצר. לכיוון רחוב רמב"ן נעלמו, ולכן חשוב הדגש בחצר על רחוב רמב"ן.

דוד היימן:

לא נעלמו, לא היו.

ציפי רון:

אני פשוט מכירה את המקום באופן אישי.

שרון דינור:

יש עוד משהו שלא אמרנו?

יוחנן וייצמן:

לא, זנו, יותם.

שרון דינור:

אוקי. יותם,

ציפי רון:

לא ראיתי אם הכנסת או לא. הכנסת או לא?

יוחנן וייצמן:

לא.

שרון דינור:

לא, כי אני רוצה לדאוג לעצים בכל המקומות. אני לא רוצה, אם את כותבת לכל הפחות אז יהיה פחות.

יוחנן וייצמן:

שש מהאפס אפס, שיהיה ברור, שש מעל קומת (לא ברור)

חיים כהן:

ברור, אנחנו מדברים על שש מהאפס אפס.

ציפי רון:

(לא ברור) לכל הפחות.

דוד היימן:

לא, אז שיהיה כתוב.

שרון דינור:

אני חושבת שזה ברור אבל אני אכתוב את זה בכל זאת.

יוחנן וייצמן:

שש מעל הקומה התת קרקעית.

שרון דינור:

שש קומות,

יוחנן וייצמן:

מעל הקומה התת קרקעית.

שרון דינור:

מעל קומה תת קרקעית. ככה,

חיים כהן:

תכנית, תיק מספר 3?

יוחנן וייצמן:

כן, 3 ו-4 ביחד, נכון?

שרון דינור:

אני לא יודעת כמה ביחד,

יוחנן וייצמן:

לא?

שרון דינור:

זה שני תיקים,

יוחנן וייצמן:

אה, לא ביחד?

שרון דינור:

אני אסביר לכם.

יוחנן וייצמן:

אה, זה הישיבה,

שרון דינור:

זה שני תיקים, שני תיקים, אחד, הם מוגשים בנפרד, אוקי? אחד מהם היסטורי,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) שלום.

שרון דינור:

לא, אפשר לדבר על שניהם, באמת כי זה אותו מגיש גם. אחד בניין מנדטורי היסטורי, אחד הוא מבנה רגיל ולא, לא מאד יפה או משהו כזה. רגע.

יוחנן וייצמן:

דווקא המבנה הרגיל הוא המבנה החשוב.

שרון דינור:

בכל מקרה הם מציעים במסגרת של תמ"א 38 תוספות,

חיים כהן:

פשוט לא עשית ו'.

שרון דינור:

היה לנו,

חיים כהן:

לא עשית ו'.

שרון דינור:

הנה, עשיתי ו'.

חיים כהן:

לא, שמה למעלה.

שרון דינור:

עשיתי.

חיים כהן:

לכן לא יוצא לי.

שרון דינור:

אה, אוקי, סליחה. יותם. לא, זה הו' שלי.

עו"ד דני ליבמן:

תעשי עוד רווח.

שרון דינור:

לעשות רווח מה?

עו"ד דני ליבמן:

אחרי המילה יותם תעשי (לא ברור)

שרון דינור:

רגע, אולי אני אעשה,

עו"ד דני ליבמן:

תכתבי יותם.

שרון דינור:

טוב, תקשיבי, אני (לא ברור) במצוקה.

מורן בן זיו:

הנה, גם את?

שרון דינור:

גם את במצוקה? זה מעצבן אותי.

מורן בן זיו:

רגע, מה קרה?

שרון דינור:

לא מצליחה ל-, אלף זה מעצבן אותי הדבר (לא ברור) הזה, נסגור את זה.

מורן בן זיו:

בוא נתקין אותו.

שרון דינור:

הנה, נספח הבינוי (לא ברור) איך את זה מעיפים? די, כאילו, אי אפשר איתו. את רואה? עכשיו זה.
למה זה? מה זה?

מורן בן זיו:

זה הטלפון שלי.

(מדברים ביחד)

מורן בן זיו:

אני חושבת שהם עושים שדרוגים של האינטרנט.

שרון דינור:

כן, אין אינטרנט. עכשיו אני רוצה סתם להיכנס לתיקייה, למה הוא לא מראה את התיקייה?

מורן בן זיו:

אי אפשר להיכנס לתיקייה, זה רשם לי גם.

שרון דינור:

כי מה?

מורן בן זיו:

כי יש פה,

שרון דינור:

חברים, אני מצטערת אבל אין לנו אינטרנט ואין גישה לכוננים שלנו.

יוחנן וייצמן:

לי יש כן אינטרנט.

שרון דינור:

תסתכל עכשיו.

מורן בן זיו:

אין רשת.

שרון דינור:

אין רשת.

יוחנן וייצמן:

קומה 6, תנסי לקומה 6, לא ל-city hall אלא ל-flour 6. ל-6.

שרון דינור:

חכה רגע, הוא עוד פעם נתקע לי על משהו.

יוחנן וייצמן:

6 עובד.

(מדברים ביחד)

יוחנן וייצמן:

לא עולה לך? קומה 6 לא עולה לך?

מורן בן זיו:

לא, ניתקו אותנו מהרשת שלנו, כל החומרים של עורכי הבקשה, של,

יוחנן וייצמן:

אה.

שרון דינור:

הצלחנו משהו? אה, אני רואה שכן, (לא ברור) וייצמן אמר שצריך, אה. אבל מקודם זה היה ממש ב
(לא ברור)

מורן בן זיו:

כן, זה עדיין.

שרון דינור:

הוא אמר שצריך להתחבר ל-,

מורן בן זיו:

זה לא משנה. זה לא משנה, (לא ברור)

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

(לא ברור) הוא מתעקש על זה שזה פתוח שמה ושאומרים לו מהמחוז שהכל תקין. תכנית שנגנזה
ושפתחו אותה שוב פעם על אותו מספר, ואצלנו זה לא מופיע, והוא רוצה שנעלה את זה לוועדה
הקרובה, ואני רוצה לעזור לו. החוצב 3 זה צחי כץ. אין רבע שעה שלא כתבתי על זה משהו, כאילו,
יאללה, בוא נבדוק. יאללה, ביי, תודה.

מורן בן זיו:

שלום, אני חייבת אותך דחוף. אנחנו באמצע וועדת שימור, אני מחוברת מרחוק וזה רושם לי שאין
אפשרות לגשת לתיקייה שלנו, של,

מורן בן זיו:

מה? מתי זה יחזור? יש תקלה כללית. מתי נראה לך שזה יחזור? אין לנו שעה. יש לך אפשרות אחרת?
אפשר לעשות משהו אחר?

ציפי רון:

שרון, למה אין תיקי תיעוד של יותם?

שרון דינור:

אין תיקי תיעוד?

ציפי רון:

לא, אין תיקי תיעוד.

שרון דינור:

לא, אחד הוא לא מנדטורי, הוא לא היסטורי. הראשון הוא בניין היסטורי,

ציפי רון:

כן, אבל זה מושבה גרמנית, אני לא יודעת. טוב.

מורן בן זיו:

טוב, יש תקלה כללית.

יוחנן וייצמן:

הכל נגדנו היום?

מורן בן זיו:

וואו, איך ייגמר היום הזה?

לורה ורטון:

כנראה לא מרוצים ממה שהיה עד עכשיו אז סוגרים אותנו.

שרון דינור:

אוי.

עו"ד דני ליבמן:

תקלה כללית במערכת העירונית?

מורן בן זיו:

כן.

עו"ד דני ליבמן:

כי אינטרנט כרגע לי יש.

מורן בן זיו:

ברשת.

שרון דינור:

אין לנו אפשרות לגשת לתיקיות בשביל,

עו"ד דני ליבמן:

כן, הבנתי.

שרון דינור:

לגשת ל-,

עו"ד דני ליבמן:

לגשת.

יוחנן וייצמן:

השאלה אם אנחנו צריכים את זה או נוכל לעבוד עם ה-, אם זה לא תיקים סבוכים,

שרון דינור:

אם אני לא, קודם כל זה יהיה תורה שבעל פה, כי אי אפשר להראות לכם את ה-, אי אפשר להראות לכם את הקבצים לא שהם שלחו ולא שאנחנו הכנו, וגם ראיתם שגם עם (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

נבקש שישלחו לך למייל.

שרון דינור:

אי אפשר, אין לי, יש לי למייל פה?

יוחנן וייצמן:

למייל יש לך, כן.

מורן בן זיו:

אפשר, עובד, כן.

עו"ד דני ליבמן:

המייל עובד. יש.

מורן בן זיו:

יש לי במייל כמה, יש לי במייל,

שרון דינור:

יש לך את יותם?

מורן בן זיו:

את מה שהם שלחו לי. כן.

עו"ד דני ליבמן:

מייל יש.

שרון דינור:

אז בוא ננסה. רגע, ו-,

מורן בן זיו:

החלטות מה נעשה?

שרון דינור:

החלטה אבל זה לא עובד (לא ברור) ?

מורן בן זיו:

אין, (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

שמעון, לא להגיד (לא ברור)

שרון דינור:

המייל לא עובד גם כן.

יוחנן וייצמן:

המייל לא עובד?

שרון דינור:

יש להם איזושהי בעיה.

יוחנן וייצמן:

שלי כן עובד.

מורן בן זיו:

היי אסף, בסדר. כן, לא יודעת, חשבתי שזה, נראה לי פעם שעברה היא הזמינה 12, אז בגלל זה, טוב, בסדר. טוב, בסדר. טוב, אוקי, יאללה, ביי.

יוחנן וייצמן:

אה, זה מפה? תביא מהחדר שלי, יש שמה. אם אתה עושה סיבוב, אל תלך במיוחד.

דובר לא מזוהה:

לא, יש פה, (לא ברור)

דוד היימן:

זה אחר כך בגדר של לא תחסום שור בדישו.

דוד היימן:

לא יודע, כל העיר מגיעה.

יוחנן וייצמן:

מי מגיע? תגיד לי שמות.

דובר לא מזוהה:

מורן, (לא ברור) ההקלטה?

מורן בן זיו:

לא, לא, הנה.

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

טוב, הנה, בואו נקרא לו, ננסה,

יוחנן וייצמן:

ננסה לעבוד עם המייל.

שרון דינור:

זה ה-, אתם תסתכלו רגע. בסדר שאני מסבירה עכשיו או, כי חלק יצאו.

יוחנן וייצמן:

כן, כן.

שרון דינור:

בגדול,

יוחנן וייצמן:

יש (לא ברור) אנחנו בקוורוס.

שרון דינור:

המבנה הזה לא מבנה היסטורי, זה מבנה שעושה תוספות עליו. זה יותר 3. תסתכלו רגע. חיים, לפני שזה יספיק לעבוד.

לורה ורטון:

כן.

חיים כהן:

שרון,

שרון דינור:

לפני שזה יספיק לעבוד. מה?

חיים כהן:

אני צריך לזוז. אז יאללה, אז תעשי (לא ברור)

שרון דינור:

אוקי, אוקי. אז,

לורה ורטון:

איפה זה רחוב יותם?

שרון דינור:

אין פה, יש פה, יותם זה במושבה גרמנית,

לורה ורטון:

לא, אבל איפה,

עו"ד דני ליבמן:

זה קרוב ל-,

שרון דינור:

זה קרוב ל-, בין (לא ברור)

עו"ד דני ליבמן:

קרוב לרחל אמנו,

שרון דינור:

בדיוק, בין רחל אמנו, איפה שהכיכר הזאתי ש-,

יוחנן וייצמן:

מול איפה שהיה הכדורגל, (לא ברור)

לורה ורטון:

כן.

שרון דינור:

עכשיו, הבניין, יש לנו פה שני תיקים, מגיש אותו עורך הבקשה. הבניין הזה הוא לא בניין היסטורי, הוא בניין שמבקש בתמ"א 38 תוספות קומות. כעיקרון ההערה שלנו הייתה לגבי העיצוב של הדבר הזה שהוא מחריד בעינינו, הגוש השחור הזה. אז זה רק תיאום, שיפור עיצובי קראנו לזה, ולפרק

עבירות בנייה שהם כתנאי למתן היתר שיש פה, חוץ מזה אין פה שום דבר. הדבר השני שהיה לנו, איפה השני?

יוחנן וייצמן:

כעת אנחנו עוברים ל-5?

שרון דינור:

בוא נציג, הנה, אנחנו מציגים לכם, זה הבניין המנדטורי. הוא נפגע פגיעה קשה במהלך השנים אבל יש בו כמה אלמנטים בכל זאת ששוים זה. פחות או יותר ההערות שלנו הן אותן הערות, להחזיר את התנאי למתן היתר בנייה או להתחלת עבודות, זה פירוק של עבירות בנייה, להחזיר את הבניין למצב תקין ראוי ומקורי, ולשקם אותו. זהו. חוץ מזה אין לנו הערות לא לקווי בניין, לא לזכויות בנייה, לא למספר הקומות, הכל תקין. האמת היא מפתיע אותי שהוא בכלל הגיע לפה, כאילו,

יוחנן וייצמן:

זה תמ"א.

שרון דינור:

כן. זה אמיר פרבר, אם אתם רוצים לקרוא לו, הוא בטח פה.

עו"ד דני ליבמן:

הוא בחוץ, ראיתי אותו.

שרון דינור:

וואי, איך אני רעבה, הם הביאו בול בזמן.

דוד היימן:

זה מנחמה. נחמה.

יוחנן וייצמן:

לא, אני לא רוצה.

דוד היימן:

מנחמה.

יוחנן וייצמן:

תרחיק את זה ממני, כי אז אני אוכל את זה.

דוד היימן:

מה?

יוחנן וייצמן:

תרחיק את זה ממני, כי אז אני אוכל את זה.

שרון דינור:

הוא ללא פחמימות.

דוד היימן:

אה, זה הבעיה שלך?

שרון דינור:

אמיר, היי, סליחה על העיכוב. רק, לא, היה לנו גם בעיות טכניות פה, באמת זה. אני רק אגיד אולי, אולי אני אייתר דיון ארוך פה, שסך הכל אין לנו הרבה הערות. הבניין, שני הבניינים ביותרם, הבניין הזה, בטח ראית בהמלצה שלנו, הייתה על שיפור עיצובי של השחור הזה.

יוחנן וייצמן:

הפינה הזאתי, תסתכל מה היא מקשקשת.

שרון דינור:

כאילו, פשוט להחליף את זה לאיזשהו, במסגרת הבינוי, חומר אחר. והדבר השני זה,

אמיר פרבר:

עבירות.

יוחנן וייצמן:

של פירוק של עבירות הבנייה.

אמיר פרבר:

(לא ברור) אז לא, תראו, סך הכל (לא ברור) שלום לוועדה הנכבדה, אני אעשה את זה בקצרה, נסיים את זה צייק צ'ק. סעיף 1, יש להציע שיפור עיצובי, בהחלט אנחנו, אני אף פעם בתחילת הדרך לא הולך כבר על העיצוב הסופי, אין שום בעיה לעשות את זה, אנחנו כמובן נשב על הדברים האלו. על סעיף 2 שיש להציע גדרות מחדש, אני לא רוצה לגעת בזה. אנחנו נכנסים פה, יש כאן את הגדרות, יש את הגדר הקל, הישיבה עושה את זה מטעמים של היזק ראייה. אני לא רוצה לגעת להם, אני גם לא

רוצה להכניס אותם לעלויות מיותרות. שרון, זה לא כזה דרמטי ההחלפה של, כאילו, אמרה קארין
אם כבר אין לי מה להגיד אז בואו, כאילו (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

מה אומרת תכנית האב?

שרון דינור:

זה לא היה הערה יפה, כי אנחנו כשאין לנו מה להגיד,

אמיר פרבר:

לא,

שרון דינור:

לא אומרים. כאילו,

אמיר פרבר:

היא אמרה לי ש-, היא אמרה לי את זה שאם כבר אין לי יותר מדי מה להעיר אז בוא נתמקד,

שרון דינור:

בדברים היחידים שיש לנו, שזה מפגעי הבנייה.

אמיר פרבר:

(לא ברור) אני לא רוצה להגיד לישיבה עכשיו בואו תחליפו את זה, לפי תכנית האב יש כאן את ה-,
הם לא רוצים שיראו אותם. כאילו,

יוחנן וייצמן:

יש בזה צדק, במה שהוא אומר. תכנית האב רוצה פתוח והוא אומר,

אמיר פרבר:

נכון.

יוחנן וייצמן:

הוא אומר (לא ברור) ובקול ובגילוי דעת, אני רוצה סגור.

שרון דינור:

זה לא קשור, סליחה שאני אומרת, מבחינת הרמה המקצועית של המחלקה לשימור אני לא עושה את השיקולים האלו. אתם, הוועדה הנכבדה, אתם תעשו את השיקולים האלו. כאילו באמת, אנחנו אומרים את מה שנכון,

אמיר פרבר:

לא, לא, אתם בסדר.

שרון דינור:

עיצובית למרחב הזה.

אמיר פרבר:

לא, היא התייחסה לזה,

שרון דינור:

כאילו,

אמיר פרבר:

היא התייחסה לזה לפי תכנית האב וזה בסדר, אבל,

שרון דינור:

זה מה שאני אומרת. זה לא,

אמיר פרבר:

אבל יש כאן את הקטע של הישיבה. אני אתחיל להגיד להם, מה, תפרקו וכל זה.

שרון דינור:

טוב, בקשר, עוד הערות? רגע, אז היה לך רק טענה,

יוחנן וייצמן:

אמיר, האדריכל פרבר, שאלה. בהנחה שנבקש, הרי זה לא, לא מדובר פה בעשרות מיליונים ההחלפה של הגדר. בהנחה שנבקש משהו, זאת אומרת, אני איתך בנושא הזה של החצר,

שרון דינור:

חומרים (לא ברור)

אמיר פרבר:

אם זה חומרים,

יוחנן וייצמן:

חומרים אחרים ודברים אחרים,

אמיר פרבר:

אין בעיה. אבל אם זה להתאים לתכנית האב,

יוחנן וייצמן:

לא, לא תכנית האב, מקובל עלינו, עזוב, בסדר.

אמיר פרבר:

חומרים אחרים אין בעיה.

שרון דינור:

ואם תעשה גינון כאילו פה? נגיד נעשה גדר מסורגת עם גינון מעליה?

לורה ורטון:

שיחים במקום הגדר.

שרון דינור:

(לא ברור) שיחים, אוקי.

לורה ורטון:

שימו שיחים.

שרון דינור:

אוקי, בואו,

אמיר פרבר:

אין עם זה בעיה, (לא ברור)

שרון דינור:

חוץ מההערה הזאת,

אמיר פרבר:

זה, רגע. הו, סעיף מספר 3, זה אני מבקש, זה ממש לא מקובל. יש לסמן עבירות בנייה בצהוב לפירוק במסגרת תנאי להיתר בנייה, פירוק העבירות. אני לא רוצה להיכנס לזה.

שרון דינור:

תנאי להתחלת עבודות.

יוחנן וייצמן:

איזה עבירות בנייה יש? בוא נדבר עליהם.

שרון דינור:

מה זה לא להיכנס לזה? זה ההערה שאנחנו,

אמיר פרבר:

לא, לא, לא,

שרון דינור:

עושים פה. כאילו,

אמיר פרבר:

אני אומר, לא, תנאי לטופס 4 סבבה.

שרון דינור:

תנאי להתחלת עבודות זה מה שאנחנו קובעים תמיד. וייצמן, אתה יודע את זה.

אמיר פרבר:

אני לא, תשמע,

שרון דינור:

בגלל זה אני אומרת מהתכנון (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

מה העבירות בנייה?

אמיר פרבר:

לא, לא, לא, אני אגיד לך משהו כזה,

יוחנן וייצמן:

אני לא רוצה, אנחנו כולנו רוצים (לא ברור)

אמיר פרבר:

לא, לא, (לא ברור) מחלקת תכנון ואין כאן היתרים. יש פה מספרים רק אין את החומר. אני לא יודע להצביע לך במדויק מה העבירה, מה לא עבירה.

שרון דינור:

אני יודעת, אין בעיה, אני אצביע לך.

יוחנן וייצמן:

בקומה העליונה יש איזה בנייה, כנראה (לא ברור)

שרון דינור:

לא, יש על הקרקע, יש על הקרקע,

אמיר פרבר:

אנחנו מחליפים את זה.

שרון דינור:

תוספות נוראיות.

יוחנן וייצמן:

על הקרקע יש תוספות?

שרון דינור:

כן. בסדר,

אמיר פרבר:

לא, אבל יש, יש (לא ברור)

שרון דינור:

המצגת שלו לא כוללת את זה.

אמיר פרבר:

(לא ברור) מה יש, יש בין שני הבניינים, יש, הם עשו שמה איזושהי פרגולה,

שרון דינור:

סליחה, זה לא יכול להיות, לא, באמת, הבנו את ההערה, בואו נמשיך לזה הבא. נדון על זה בפנים, כאילו,

יוחנן וייצמן:

לא, אם הוא מסביר את הצורך של זה ו-,

דובר לא מזוהה:

לא, הוא לא אמר את זה,

יוחנן וייצמן:

אז למה שלא תכשיר את זה?

שרון דינור:

אי אפשר ל-,

יוחנן וייצמן:

אז למה שלא תכשיר את זה במסגרת של (לא ברור) ?

שרון דינור:

הוא לא יכול, אם הוא היה יכול הוא היה עושה את זה.

אמיר פרבר:

כל מה שאני מכשיר, כל מה שאני מכשיר אני מוציא בניין יפה. אני לא יודע לגעת בדיוק, שרון דיברה שהיא תראה, אני (לא ברור) שזה בין שני הבניינים, יש כאן איזשהו משהו.

שרון דינור:

אם היה פה ה-GIS עובד הייתי מראה.

אמיר פרבר:

אני לא, אני לא,

יוחנן וייצמן:

ה-GIS אמור לעבוד.

מורן בן זיו:

ה-GIS אמור לעבוד.

אמיר פרבר:

יוחנן, מה שאני בא להגיד,

יוחנן וייצמן:

לא, זה ישיבה, אנחנו מבינים את הצרכים שלהם, אני איתך,

אמיר פרבר:

לא, לא, (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

תסביר לי מה הבעיה שאני אגיד לך, על הגדר פתרנו לך את הבעיה?

אמיר פרבר:

כן.

יוחנן וייצמן:

כן. אז אני אומר לך, בוא תציע פה, אולי יש פתרון.

אמיר פרבר:

(לא ברור) את הבניין, אין שום בעיה, אני לא יודע, שרון, את מדברת על איזשהו מבנה,

שרון דינור:

אני,

אמיר פרבר:

שמסומן כן להריסה אולי?

שרון דינור:

אני מנסה, אני מנסה, אני לא מצליחה לא להגיע לקבצים שלי ולא למסמכים.

אמיר פרבר:

וסעיף מספר 4 מקובל, סעיף נטיות.

יוחנן וייצמן:

בסדר.

אמיר פרבר:

אין בעיה.

יוחנן וייצמן:

בפרט אם זה יהיה הגדר.

שרון דינור:

חלק מהעבירות אינן מופיעות בבקשה כגון בינוי בחלק צפוני, אז אני שדברים שגם לא (לא ברור)

אמיר פרבר:

יכול להיות שזה משהו שנעשה כשאני לא יודע? אני אשמח לראות רגע. תודה רבה.

שרון דינור:

אתה יכול בינתיים לעבור על ה-?

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) בוא נראה, אתה לא תקבל היתר בנייה אם יש לך עבירות בנייה. אנחנו, אתה מכיר את החוק, כן?

ציפי רון:

אני רוצה רגע לשאול,

אמיר פרבר:

תנאי לתחילת עבודות.

יוחנן וייצמן:

אם זה לא מוסד שמחלל שבת אין היתרי בנייה.

שרון דינור:

תנאי, תנאי,

יוחנן וייצמן:

יש להם,

עו"ד דני ליבמן:

לא, לא, אני,

יוחנן וייצמן:

דרך אחת אם הם רוצים לקבל היתר עם עבירות בנייה, שיתחילו לחלל שבת.

אמיר פרבר:

תנאי לתחילת עבודות.

יוחנן וייצמן:

זה זורם.

עו"ד דני ליבמן:

לא, אני נגד זה.

ציפי רון:

בעמוד 7,

עו"ד דני ליבמן:

כי לפיקוח קשה לעקוב אחרי זה, ואחר כך באים,

יוחנן וייצמן:

לא, (לא ברור) בתמ"א בכל מקרה.

עו"ד דני ליבמן:

מה?

יוחנן וייצמן:

בתמ"א (לא ברור)

עו"ד דני ליבמן:

תמ"א זה היתר.

יוחנן וייצמן:

כן, אבל בתמ"א גם (לא ברור)

אמיר פרבר:

תנאי לתחילת עבודות זה פתרון,

יוחנן וייצמן:

אין שלב שהפיקוח,

(מדברים ביחד)

אמיר פרבר:

זה על הבניין השני? רגע.

שרון דינור:

תשאל אותו. הנה, עכשיו אנחנו עליו.

אמיר פרבר:

אה, על הבניין השני, אז על הבניין השני, סעיף 1, הנה, פה, פה, פה. אני אשמח לקבל הבהרה, שרון, משהו על מה זה אומר (לא ברור)

שרון דינור:

סעיף, רגע, אנחנו עכשיו ביותם 3, נכון?

אמיר פרבר:

נכון. סך הכל תראו (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

אותו בקשה,

אמיר פרבר:

הכל כמעט מקובל, רק אני אשמח, שרון, רק לדעת הבהרה מה זה אומר, יש שם (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

תגיד לי, אמיר, זה אותו בעלים?

אמיר פרבר:

כן, כן, ברור. זה של הישיבה הכל. בבניין הזה,

יוחנן וייצמן:

סלח לי, אני לא, הגיע משהו מהם?

אמיר פרבר:

לא.

שרון דינור:

רק שתדעו לכם ש-,

יוחנן וייצמן:

למה הם לא הורסים את הבניין הזה ועושים בית כנסת גדול ושלוש?

אמיר פרבר:

כי זה בניין היסטורי.

יוחנן וייצמן:

ואז?

אמיר פרבר:

(לא ברור) אני בעד שימור.

שרון דינור:

להוריד אותו מסדר יום?

ציפי רון:

זה בניין אופייני, זה בניין אופייני.

יוחנן וייצמן:

תראי, זה חסידות, הם גדלים,

אמיר פרבר:

שרון, שרון,

יוחנן וייצמן:

אני יודע מה קורה שם בחגים.

אמיר פרבר:

דרך אגב, שניה אחת,

ציפי רון:

הם בעד שימור,

אמיר פרבר:

בהמשך למה שהוא אומר,

ציפי רון:

הם בעד שימור, (לא ברור)

אמיר פרבר:

שרון, אם זה מקובל, שומעת?

שרון דינור:

כן.

אמיר פרבר:

אם זה מקובל שאני אחבר, כי במושבות אי אפשר לאחד חלקות הרי. אתה מבין? אבל אם,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) להרוס.

אמיר פרבר:

אפשר ליצור פה איזה משהו גדול יותר,

שרון דינור:

איך בתמ"א אתה תעשה,

אמיר פרבר:

אמיר פרבר:

אני אשמח.

יוחנן וייצמן:

בתמ"א אתה לא יכול לאחד.

אמיר פרבר:

אני יודע שלא. הבניין הזה משמש שתי קומות לבית כנסת, שתי קומות מגורים, מגורים לתלמידים. וזה החוסר הנורא.

יוחנן וייצמן:

הם לא רוצים לאחד,

אמיר פרבר:

מה?

יוחנן וייצמן:

הם לא רוצים לאחד את (לא ברור) ?

אמיר פרבר:

אם אתם אומרים שזה רעיון שהיה אפשר לשקול אותו, אני אציע להם. אין שום בעיה.

שרון דינור:

בעיניי לא, אולי בעיני וייצמן כן.

יוחנן וייצמן:

את יודעת מה שקורה שם בחגים? הם משתגעים.

אמיר פרבר:

משתגעים. שרון, בואי רק תסבירי לי (לא ברור) למה התכוון בעיני המשורר, אני אשמח לראות.

שרון דינור:

אז אני רציתי להסביר לך. יש לסמן בצורה (לא ברור) את חלקי החזית, את זה הבנת. (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

אני אומר לך באמת, אנחנו נראה את זה בברכה, אני אנסה לקדם את זה איפה שאני אוכל. אם הם רוצים (לא ברור) את הבניינים, לעשות משהו טוב,

שרון דינור:

בסדר, זה מחוץ להיתר הזה.

יוחנן וייצמן:

אני, ננסה לעזור להם.

שרון דינור:

הנחיות בגוף ההיתר זה אומר איפה, מה משקמים, איזה פרט עושים, נספח פרטים, זה הכוונה. זה לא,

אמיר פרבר:

אה, נספח פרטים? אוקי.

שרון דינור:

לא איזה משהו דרמטי.

אמיר פרבר:

אוקי, אז בואי תחזירי שניה אחת להערות. מספר 2 מקובל,

שרון דינור:

רגע, (לא ברור)

אמיר פרבר:

(לא ברור) את זה, עכשיו רגע,

ציפי רון:

רגע, על מה אתה מדבר? על יותר 5?

אמיר פרבר:

לגבי חוות דעת,

ציפי רון:

רגע, אתה מדבר על יותר 5 או על יותר 1-3?

יוחנן וייצמן:

לא, על 3-1.

ציפי רון:

1 ו-3?

אמיר פרבר:

שניה, שרון, אני רק רוצה לדעת מה זה הקטע הזה. זה משהו חדש? כאילו חוות דעת משמר מומחה, (לא ברור) זה משהו חדש?

שרון דינור:

תלוי במה. יש מקרים שאנחנו צריכים להפעיל שיקול דעת, לא בכל דבר,

אמיר פרבר:

לא, השאלה, פה, פה במקרה הזה, זה יכניס להם עלויות מטורפות. השאלה אם זה (לא ברור)

שרון דינור:

אני אגיד לך מה, ראינו שהחזית עברה פגיעה קשה פה, אז בגלל זה רצינו לשקם אותה. לא אכפת לי להוריד את זה,

אמיר פרבר:

(לא ברור) יפה,

שרון דינור:

לא, לא את הסעיף. את חוות הדעת משמר, זאת אומרת, חלק (לא ברור) מההיתר תשוקם החזית.

אמיר פרבר:

אין בעיה, (לא ברור) 3, יש (לא ברור) מרפסות בחזיתות, זה מקובל רק עוד פעם, תעבירי את זה ל-,

שרון דינור:

תנאי להתחלת עבודות.

אמיר פרבר:

תנאי להתחלת עבודות, יופי. 4, 5, 6 מקובל לחלוטין.

שרון דינור:

טוב, יופי.

אמיר פרבר:

זהו, אין פה,

שרון דינור:

תודה רבה.

ציפי רון:

אני רוצה, אני רוצה לשאול רגע,

אמיר פרבר:

תשאל.

ציפי רון:

אני רוצה לשאול לגבי החזית הראשונה, לגבי יותם 5.

שרון דינור:

אה, רגע, רצית לשאול על העצים,

ציפי רון:

נכון.

שרון דינור:

למרות שהוא אמר מקובל.

ציפי רון:

לא, לא, יותם 5. יש עצים שמסומנים לכריתה מכוח היתר בנייה מאושר, 2020/556. סמוך ל-,
מדרום ליותם 7, זה מחוץ לחלקה. מה קורה עם זה? כל היופי של הסביבה הזאת, זה המכלול, גם
עצים.

אמיר פרבר:

תראו, אנחנו,

ציפי רון:

אז אני לא יודעת מה זה.

אמיר פרבר:

(לא ברור) לא להרוס שום עץ,

ציפי רון:

מה אתה אומר?

אמיר פרבר:

אני אומר, האגרנום (לא ברור) שרון, יש אפשרות להראות את התכנית? אני לא בדיוק זוכר,

ציפי רון:

הנה, אתה רואה? זה מה שכתוב פה. אני לא יודעת מה זה, אני,

לורה ורטון:

אז אני אצטט מהזה,

ציפי רון:

זה חלק מהאופי של השכונה.

אמיר פרבר:

לא, לא, הכל טוב.

לורה ורטון:

אני אצטט לפרוטוקול מה שכתוב פה, עצים הנטועים בגבול החלקה הדרומי שסומנו לשימור בסקר עצים מיועדים לכריתה.

אמיר פרבר:

לכריתה?

לורה ורטון:

כן.

ציפי רון:

כן. הנה, בוא תקרא, בוא תראה.

אמיר פרבר:

לא, לא, הכל טוב, רק תפתחי את התכנית (לא ברור)

שרון דינור :

אני תיכף אבדוק אם יש לי כבר גישה לזה אבל לצערי אני חוששת שלא, אבל בוא נראה.

יוחנן וייצמן :

תשני גם פה לתחילת עבודות. בסעיף 3, סעיף 3.

שרון דינור :

עשיתי.

יוחנן וייצמן :

לא, לא, פה לא.

שרון דינור :

כאן עשיתי, עשיתי.

יוחנן וייצמן :

למעלה עשית, בשני לא.

שרון דינור :

פה עוד רק התחלתי,

יוחנן וייצמן :

אה, מאה אחוז.

שרון דינור :

יש להציע גדרות,

אמיר פרבר :

שרון, אם את יכולה לפתוח את התכנית, שאני אראה על מה ציפי מדברת.

ציפי רון :

זה בתוך יותם 5.

יוחנן וייצמן :

אתה רוצה גדר חיה או שיש לך הצעה אחרת?

אמיר פרבר :

אני לא יודע כרגע להגיד, אני מעדיף שזה יהיה משהו בתיאום עם שרון. בסדר? אני לא יודע להגיד.

יוחנן וייצמן :

אז בוא נרשום תיאום עם המחלקה ואל תכתבי גדר צמחייה. או מעליו תשאירי בתיאום.

שרון דינור :

גדר, צמחייה עשיתי.

יוחנן וייצמן :

אם יהיה לו הצעה אחרת,

לורה ורטון :

(לא ברור) במקום הדבר המכוער הזה.

יוחנן וייצמן :

לא, הדבר, זה,

אמיר פרבר :

זה לא כזה מכוער.

יוחנן וייצמן :

זה לא כזה מכוער.

לורה ורטון :

זה מכוער מאד, אבל יש אלטרנטיבות.

יוחנן וייצמן :

השאלה היא,

עו"ד דני ליבמן :

(לא ברור) סורגים, (לא ברור) עוד חצי מטר סורגים.

יוחנן וייצמן :

לא, לא, זה לא כמו התכנית.

עו"ד דני ליבמן:

לא, לא, אני אומר,

יוחנן וייצמן:

הכוונה באמת לאטום את החצר.

אמיר פרבר:

כן, בדיוק ככה, להיזק ראייה. זה המטרה.

יוחנן וייצמן:

זה לא היזק ראייה, זה תפקוד המוסד. זה היזק ראייה זו צדדי. תחילת עבודות, מעולה.

שרון דינור:

עוד משהו?

אמיר פרבר:

כן, בוא נראה רגע את,

ציפי רון:

רק רגע,

יוחנן וייצמן:

אני מוכן להוסיף סעיף שבמידה ויישקל אנחנו נברך על זה.

ציפי רון:

מה,

יוחנן וייצמן:

זה לא פה.

שרון דינור:

זה לא פה.

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

רגע, מה?

אמיר פרבר:

שרון, תפתחי רגע את החזית שנראה מה,

אמיר פרבר:

אני לא יכולה, זה מה שאני אומרת, תראה מה קורה לי פה.

ציפי רון:

טוב, אז אנחנו יכולים,

לורה ורטון:

אפשר,

ציפי רון:

לכתוב באופן כללי, מאחר שלא היה המידע המבוקש, המלצת הוועדה היא לעשות את הכל כדי לשמר,

אמיר פרבר:

כן, כן, מעולה.

ציפי רון:

את העצים הקיימים.

שרון דינור:

זה היה בתיק של,

אמיר פרבר:

משפט (לא ברור)

שרון דינור:

של 3 או של 5?

ציפי רון:

של 5.

שרון דינור:

של 5?

ציפי רון:

של 5.

שרון דינור:

מה להגיד?

ציפי רון:

אבל גם ב-3, על שתי התכניות,

אמיר פרבר:

לעשות מאמץ לשמר עצים כמה שניתן.

ציפי רון:

המלצת הוועדה היא לעשות את הכל,

שרון דינור:

אבל זה, לא המלצנו (לא ברור) בכל העצים?

ציפי רון:

כדי לשמר את העצים הקיימים, זה הכל.

אמיר פרבר:

זה לא כתוב בהמלצות. כתוב רק להוסיף נטיעות, אמרתי בסדר.

יוחנן וייצמן:

ככל הניתן.

ציפי רון:

אנחנו לא יודעים מה בדיוק קורה שם, עכשיו זה,

אמיר פרבר:

ציפי,

יוחנן וייצמן:

זה מוסיף לבניין.

אמיר פרבר:

ציפי, איזה מינים מקומיים את מעדיפה שיהיה שם?

ציפי רון:

איזה מה?

אמיר פרבר:

איזה מינים מקומיים של עצים.

ציפי רון:

ברושים, הרבה ברושים.

שרון דינור:

ברוש, חרוב, תאנה.

אמיר פרבר:

ברושים, ברוש זה יקר.

יוחנן וייצמן:

לא, עזבי חרוב, תאנה. ברוש זה בסדר.

ציפי רון:

(לא ברור) מה לעשות?

לורה ורטון:

זה לא יקר.

ציפי רון:

יש סוגים שונים של ברושים, אתה יודע.

לורה ורטון:

לא, זה לא יקר.

אמיר פרבר:

הכל בסדר, (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

ואם זה יקר, אז מה?

לורה ורטון:

מה?

יוחנן וייצמן:

ואם זה יקר.

אמיר פרבר:

לא, בסדר, הכל מקובל,

ציפי רון:

תוסיפו.

אמיר פרבר:

זהו, תודה רבה לכם.

ציפי רון:

עצי תות הם (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

זה לא האזרח שמוסיף מרפסת, כן? (לא ברור)

שרון דינור:

זהו, סיימנו.

יוחנן וייצמן:

9 זה לא הוא.

אמיר פרבר:

תודה רבה לכם.

שרון דינור:

לא. יותם אחר. ביי.

אמיר פרבר:

ביי.

שרון דינור:

יותמה.

ציפי רון:

יש הרבה בשכונות האלה, (לא ברור)

שרון דינור:

אתם יודעים שיש רחוב יותם בחיפה, יש בו כל כך תמ"א 38 ששינו את השם שלו ליותמ"א. אח שלי
גר שם.

ציפי רון:

(לא ברור) חלק נשאר פה ושם, אני רוצה לשמר את כל מה שניתן. (לא ברור) זה חלק מההיסטוריה.
זה חלק מההיסטוריה של המרחב.

אמיר פרבר:

נכון. תודה רבה לכם, להתראות.

(מדברים ביחד)

עו"ד דני ליבמן:

הבעיה היא שאני עוד שנה וחצי לא אהיה פה יותר.

יוחנן וייצמן:

כן?

לורה ורטון:

מה? סליחה, לא,

עו"ד דני ליבמן:

לא, אני אומר, אני רוצה שהאדריכלים של השימור שיישארו בעירייה ויתרמו וימשיכו והכל וזה, אבל אני בעצמי עוד שנה וחצי מפרישים אותי לגמלאות אז אני לא אהיה לראות.

יוחנן וייצמן:

מתחיל להריח את החול.

עו"ד דני ליבמן:

כן.

דוד היימן:

בוא הנה,

לורה ורטון:

(לא ברור) אותך.

דוד היימן:

אתה נראה צעיר.

לורה ורטון:

(לא ברור) אותך.

עו"ד דני ליבמן:

קודם כל זה שאני נראה צעיר זה בזכות העירייה.

דובר לא מזוהה:

גם.

(צוחקים)

עו"ד דני ליבמן:

יש שתיים שאחראיות לזה. אחת בבית והשני זה העירייה. כן.

דובר לא מזוהה:

טוב.

עו"ד דני ליבמן:

משתדלים לא להרגיז אותי, משתדלים לא להלחיץ אותי יותר מדי,

ציפי רון:

מלטפים אותך כל הזמן.

שרון דינור:

לבניין הבא,

עו"ד דני ליבמן:

נותנים לי ארוחת צהרים.

שרון דינור:

בוא נראה רגע, אלף נראה אם הם שלחו לנו מצגת, תסתכלי. אני בינתיים,

לורה ורטון:

מצוין שיש לך, יש דור המשך אז,

עו"ד דני ליבמן:

כן, אבל,

שרון דינור:

אפשר להתחיל איתכם את ה-?

יוחנן וייצמן:

כן.

עו"ד דני ליבמן:

הוא ברמה של המדינה, הוא יותר גבוה.

לורה ורטון:

חמוד ממש, (לא ברור) אני לא יודעת עכשיו, אבל הוא למד עם הבת שלי.

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

אני מוכנה, כמה שאני יכולה.

(מדברים ביחד)

ציפי רון:

מה, אנחנו ברחוב יותר עוד פעם?

יוחנן וייצמן:

כן, עדיין ברחוב יותר.

שרון דינור:

הנה, יש לנו פה בעיה קלה.

מורן בן זיו:

מורן, את יכולה לשלוח לי שוב רגע את המצגת?

מורן עמיקם:

מה זה?

מורן בן זיו:

את המצגת רגע לשלוח לי במייל, שאני אקבל את זה. יש לכם מחשב פה?

מורן עמיקם:

לא, כי שלחתם לנו,

מורן בן זיו:

אה.

שרון דינור:

נכון, יש לנו תקלה.

מורן בן זיו:

לא, לא, אין בעיה, אני אאתר את זה. דקה.

עמוס דר:

אתם רוצים למייל אחר?

יוחנן וייצמן:

אנחנו (לא ברור) ביותם.

עמוס דר:

ביותם 10, כן.

יוחנן וייצמן:

הייתי שם שבוע שעבר, (לא ברור)

עמוס דר:

(לא ברור) ולשלוח למייל שלך?

מורן בן זיו:

כן. מקווה שאני אקבל את זה.

עמוס דר:

הייתם צריכים לכתוב בוואטסאפ.

שרון דינור:

מה?

עמוס דר:

להביא מחשב.

שרון דינור:

לא היה לנו את התקלה לפני רבע שעה,

יוחנן וייצמן:

לא, נפל, נפל, לא יכלו לכתוב.

שרון דינור:

בכל העירייה אין אינטרנט כרגע, יש איזה בעיה עם המערכות, לא,

יוחנן וייצמן:

המערכות לא עובדות, היא יכולה לעבוד רק על המייל שלה.

שרון דינור:

הנה, אנשים כותבים לי, כבר שעה אין מחשבים בכלל, יצאנו לסיור, יצאנו לקפה, יצאנו לפה, אין עם מי לדבר.

יוחנן וייצמן:

אז אולי דווקא, אולי נרד להרליי ושם הכל יעבוד?

שרון דינור:

אני לא יודעת אם יעבוד בהרליי,

מורן בן זיו:

לא, זה עדיין לא יעבוד.

שרון דינור:

אם אתה רוצה לבדוק את זה,

(מדברים ביחד)

עמוס דר:

(לא ברור) יש אינטרנט? יש לכם וואטסאפ?

יוחנן וייצמן:

לא, יש לנו אינטרנט, לנו יש.

שרון דינור:

עד עכשיו הצלחנו להעלות מהתיקיות שכבר שלחו לנו, אז אני לא יודעת אם חדשות,

יוחנן וייצמן:

לא, אני מתכוון מיילים. למה, למה הוא,

שרון דינור:

אני לא יודעת למה (לא ברור)

עמוס דר:

לא, אני אומר,

מורן בן זיו:

אינטרנט יש, רשת אין.

יוחנן וייצמן:

כן.

מורן בן זיו:

רשת אין.

עמוס דר:

לא, אני אומר, את יכולה להתחבר במחשב לוואטסאפ שלך,

מורן בן זיו:

כן.

מורן עמיקם:

אז אולי נשלח לך בוואטסאפ.

עמוס דר:

שולח לך את זה בוואטסאפ.

מורן בן זיו:

אוקי.

עמוס דר:

(לא ברור) נגמר ה-,

מורן בן זיו:

בוא נבדוק רגע.

עמוס דר:

זה כמו בצבא, אחד שולח (לא ברור)

שרון דינור:

חיזבאללה (לא ברור)

מורן בן זיו:

רגע, שלחתם לי למייל?

עמוס דר:

למייל כן. אם זה מגיע אז תגידי, אם לא (לא ברור)

מורן עמיקם:

שולח לך גם ל-,

עמוס דר:

אני שולח את זה, (לא ברור) לשלוח בוואטסאפ אבל זה, דרך אגב, הבאתי חצי משרד בגלל שאני רוצה לראות את (לא ברור)

שרון דינור:

(לא ברור)

מורן עמיקם:

כל מי שעבד על המצגת.

שרון דינור:

זהו, תהיתי איך על חמש הערות הבאתם כל כך הרבה אנשים, אמרתי,

עמוס דר:

לא,

שרון דינור:

בן אדם אחד לכל הערה כאילו?

עמוס דר:

הם פשוט רצו (לא ברור) אמרנו, יאללה.

מורן עמיקם:

(לא ברור) שי הוא הנציג של היזם,

עמוס דר:

בקיצור, זה גם בוואטסאפ.

(מדברים ביחד)

דובר לא מזוהה:

מה השם?

עמוס דר:

עמוס דר. אני עמוס דר. דר, ד' ר'.

דוד היימן:

דר, דר, ד' ר'.

עמוס דר:

ד'. ר'.

דוד היימן:

מה נשמע?

עמוס דר:

בסדר, מה שלומך? מורן, אני כאן (לא ברור)

לורה ורטון:

את יכולה לשלוח לי את השם שלך?

דוברת לא מזוהה:

כן, בטח.

יוחנן וייצמן:

לא, יותר 9 עוד לא התחלנו.

דובר לא מזוהה:

הם יציגו,

עמוס דר:

אנחנו (לא ברור) הם נציגים של היזם,

דובר לא מזוהה:

מה השם?

שי בוסליק:

שי בוסליק.

דובר לא מזוהה:

שי?

שי בוסליק:

בוסליק.

לורה ורטון:

אתה, אני מבינה שאתה כבר לא בעירייה.

עמוס דר:

לא, לא, אף פעם לא הייתי בעירייה.

לורה ורטון:

אה, לא? לא, כי היית שותף בתכנית (לא ברור)

עמוס דר:

מה, במרכז זיו? כל מיני דברים עשינו.

לורה ורטון:

כן, כן, כן, זהו, אה, חשבתי ש (לא ברור)

עמוס דר:

עשינו את זה כמשרד, כן. עשינו גם את התחרות, כאילו, עשינו את,

לורה ורטון:

התחרות ל (לא ברור)

עמוס דר:

(לא ברור) אחרי שזרקו עלינו עגבניות ב-,

שרון דינור:

אוקי, יש לנו, קדימה.

עמוס דר:

אוקי.

שרון דינור:

למה עברת לקולה ולא לדיאט קולה?

יוחנן וייצמן:

זה לא אני הבאתי. יש לי בחדר דיאט קולה, אני הולך עוד מעט להביא. אני מת מצמא.

שרון דינור:

(לא ברור) טיפה, סליחה.

עמוס דר:

הכל בסדר.

מורן בן זיו:

(לא ברור) שהוא ייכנס גם.

ציפי רון:

לורה, אנחנו צריכות לזוז.

מורן בן זיו:

טיפה.

עמוס דר:

טוב, זה זה? אוקי. וזה המחשב הזה?

מורן בן זיו:

כן.

עמוס דר:

אוקי, טוב. אז תמדדו לי זמן, חמש דקות אני מקווה. סתם, אולי קצת יותר. אז יותם 9, במושב, המושבה היוונית. זה רחוב יותם, רחוב אמציה, עוזיה, זה הבניין, יש פה שני שיכונים שאחד מהם כבר קיבל היתר שזה יותם 7, הוא קיבל היתר השנה להריסה ובנייה, שש וחצי קומות עם חברת יסודות, זה תמונות של הבניין הקיים, בניין טיח שיכון פשוט, אפשר לראות, לא משהו. וזה נמצא כאן.

שרון דינור:

לא צריך להעליב אותו.

עמוס דר:

מה?

שרון דינור:

לא צריך להעליב אותו.

עמוס דר:

לא, שיכון. שיכון רגיל, כן. שיכון ארוך, שתי כניסות, גם היום שמונה יחידות דיור בקומה. אני חושב, לא אמרתי את זה בהתחלה אבל אני מניח שזה היה לכם בחומר. המבנה הקיים זה 24 יחידות דיור בשלוש קומות, בעצם שמונה דירות בקומה, שני חדרי מדרגות בקומה, זה שני בניינים צמודים.

חיים כהן:

מתי נבנה?

עמוס דר:

לא יודע, (לא ברור)

שרון דינור:

שנות ה-70 כזה.

עמוס דר:

זה 60-70 כזה, לא, 50 שנה.

חיים כהן:

(לא ברור)

שרון דינור:

אה, יש לנו, רגע, יש לנו תשריט בית משותף מ-1950.

עמוס דר:

אה, מ-50?

שרון דינור:

וואו. כאן.

עמוס דר:

אז הוא יותר זקן.

שרון דינור:

הוא על גבול ההיסטורי,, ממש. חכו, תיכף אני מעבירה אתכם קטגוריה.

(צוחקים)

עמוס דר:

בבקשה לא. והבניין החדש זה 45 יחידות דיור בשש וחצי קומות. אז זה אזור של שימור מרקמי, תוספת מתונה, לפי המושבות. אנחנו מציעים פה בעצם מבחינת עצים, ביקשתם, מציעים פה שישה עצים לשימור שזה העצים באזור הזה, יש פה נגיד עוד שני עצים שהם פשוט לא ראויים לשימור אז לא משמרים אותם אבל הם גם באזור שאין שמה, לא קרוב לבינוי ואין שמה חניון. יש פה עץ אחד להעתקה ואתם ביקשתם את העץ הזה שזה זית אז אנחנו יכולים להעתיק אותו, אנחנו לא יכולים לשמר אותו אבל יכולים להעתיק אותו. האגרונום אמר שהוא לא, הערך שלו לא גבוה אבל אפשר, אם אתם רוצים כחלק (לא ברור)

שרון דינור:

אני אגיד לך, בוא, אני אגיד לך כבר עכשיו,

ציפי רון:

עוד לא מצאתי אגרונום שאמר (לא ברור)

שרון דינור:

אני רוצה להגיד כבר שהדבר שהכי הגיוני, הכי נכון, הכי מושלם, שאם כבר עושים התחדשות עירונית של שני מגרשים כאלה צרים וארוכים, עושים רמפה אחת שנכנסת ולא פעמיים. ניסיתם בכלל לייצר קשר?

עמוס דר:

לא, זה לא,

שרון דינור:

עם המגרש השני? הוא עוד לא בנה,

עמוס דר:

זה לא רלוונטי בכלל, סליחה שאני אומר.

יוחנן וייצמן:

אנחנו לא יכולים לחייב אתכם,

עמוס דר:

לא, לא, בסדר, שניה אני אסביר שניה, בסדר, תיכף תראו את זה, אני אסביר.

שרון דינור:

הייתי תולה תמונה שלך, יקיר השימור על הזה.

עמוס דר:

אני, שניה, אני אסביר במצגת, אנחנו לא, בסדר.

חיים כהן:

היא שואלת על העיקרון.

עמוס דר:

בסדר, באופן עקרוני אתם יכולים לראות את זה כאן. זה המרתף של הבניין לשימור, בסדר?

שרון דינור:

לא לשימור.

עמוס דר:

של הבניין, סליחה. המרתף של הבניין הסמוך, הצפוני שקיבל היתר השנה.

יוחנן וייצמן:

כן.

עמוס דר:

המרתפים לא צמודים, זאת אומרת, הוא לא צמוד בכלל למגרש שלנו. עכשיו,

שרון דינור:

לא אמרתי שזה לא יצריך שינוי, אבל אם יש שניים שניגשים,

עמוס דר:

לא, בסדר, אבל הוא, יצא לו, זה ברור שזה יצריך שינוי. יצא לו היתר השנה, בסדר? הוא קיבל היתר, הוא לא אחרי החלטת וועדה, הוא לא בשלב של הגשה, זאת אומרת זה קצת קפיצה, אנחנו מכירים את היזם אבל אני כאילו קשה לי להאמין שהוא ייכנס עכשיו לסיפור של עוד שלוש שנים בשביל לחבר את המרתפים. ובכל מקרה יש לו, נגיד פה איזשהו אזור שזה האזור של העצים שלו לשימור אז גם זה תלוי איך המרתפים מתחברים, זה גם, זה עוד להעמיס תכנון חדש גם על המגרש שלהם, תכנון ורישוי מחדש על המגרש שלהם וגם על המגרש שלנו, שאנחנו יכולים להגיד שהוא בשלב יותר ראשוני שזה נכון, אבל הפרויקט הזה היה ברישוי, אני לא יודע, שלוש ארבע שנים.

שרון דינור:

הוא היה המון זמן.

עמוס דר:

כן.

יוחנן וייצמן:

כן, כנראה,

עמוס דר:

אז אני, שוב, אני חייב להגיד, אנחנו בתור, כאילו, אנחנו מדברים, היזם לא דיבר עם היזם הזה, אנחנו מדברים עם היזם השני, הוא גם לקוח שלנו, אבל אני לא רואה לזה היתכנות. זאת אומרת, הוא קיבל היתר כבר,

שרון דינור:

הבנתי

עמוס דר:

הוא רוצה לבנות.

שרון דינור:

עם איזה יום מדברים?

עמוס דר:

עם היזם של הבניין הצפוני.

מורן עמיקם:

היזם של יותם 7,

עמוס דר:

של יותם 7.

מורן עמיקם:

שקיבל היתר,

שרון דינור:

אמרת אנחנו לא מדברים ואז אמרת אנחנו מדברים.

עמוס דר:

לא, אנחנו מדברים, האדריכלים.

מורן עמיקם:

האדריכלים.

עמוס דר:

היזם אני לא יודע אם הוא דיבר, אבל אנחנו דיברנו, הם רוצים לבנות. אני לא חושב שהם רוצים
עכשיו להתעכב שלוש שנים בשביל,

שי בוסליק:

אני לא חושב שיש לזה היתכנות גם כרונולוגית. יש מחויבות מול הדיירים ללוחות זמנים מסוימים,
זה לא, הוא כבר בתנאים לתחילת עבודות, הוא קיבל את ההיתר.

עמוס דר:

כן, הוא קיבל היתר לפני כמה חודשים.

שרון דינור:

אני חושבת ששינוי היתר זה לא, כאילו, נגיד אם היה,

יוחנן וייצמן:

שניה אחת, האדריכלית דינור. הצטרף אלינו חבר וועדה חדש,

שרון דינור:

אה, שלום.

יוחנן וייצמן:

הרב מועלם.

חיים כהן:

הוא יחליף אותי כי אני יוצא, (לא ברור) אז ביקשתי ש-,

יוחנן וייצמן:

כמו שאומרים, מטאטא חדש מטאטא טוב.

חיים כהן:

לא מטאטא ולא בטיח. הוא חדש, הוא טוב,

יוחנן וייצמן:

הסברתי,

חיים כהן:

מצוין.

יוסף חיים מועלם:

זה היה.

יוחנן וייצמן:

מה?

יוסף חיים מועלם:

(לא ברור)

יוחנן וייצמן:

כן, כן.

עמוס דר:

אני פשוט,

יוחנן וייצמן:

אבל זה אמת.

עמוס דר:

אני רוצה גם להגיד, כאילו, אנחנו במצב כזה, אני אומר לכם מה יקרה להבנתי, כאילו, מניסיון (לא ברור)

חיים כהן:

יוסף חיים מועלם.

עמוס דר:

שני מגרשים ביחד מעל דונם וחצי, צריך להגיש תב"ע, יבואו זה, מתנגדים בשכונה, יתחילו להגיד צריך להגיש תב"ע, יגישו תב"ע, יגידו, אה, שש וחצי קומות, לא, אולי נעשה את זה 12 קומות, 18 קומות, 57 קומות, נלך ליואל אבן.

שרון דינור:

טוב.

עמוס דר:

בקיצור, הבנתם? כאילו זה הסיפור,

שרון דינור:

טוב, הלאה.

עמוס דר:

נראה בעוד 100 שנה.

שרון דינור:

אחרי רעידת האדמה.

עמוס דר:

אחרי רעידת האדמה. אז אנחנו כאילו,

מורן עמיקם:

לא, אם התכנון היה כזה שאנחנו ממילא בצד של המגרש שלנו, היה משהו הרבה יותר סביר לחשוב על זה, בסדר? אבל התכנון שלהם, הרמפה שלהם בצד השני, יש להם חדר טרפו צמוד אלינו, זאת אומרת, יש כאן איזשהו קושי.

עמוס דר:

יש פה קושי בגלל שיצא להם היתר והתכנון שלהם לא תואם לתכנון שלנו. גם דרך אגב זה מתייחס לעצים, אתם תיכף תראו. אז אצלנו, אני מרפרף על זה, קומת קרקע אצלנו שש יחידות דיור, שמונה יחידות דיור בקומה טיפוסית. אנחנו לא תופסים את כל קווי הבניין, אבל טוב, לא קיבלנו על זה הערות. זה הערות של מחלקת השימור. אתם מכירים את ההערות או שאני צריך לעבור על זה?

יוחנן וייצמן:

יש לך הערות?

עמוס דר:

כן, יש לי הערות, אני אעבור עכשיו, יש לי הערות להערות. כן. אני לא אקריא את זה. חיפוי אבן צהבהב, מקבלים, ייכתב בזה, מה שאתם רוצים. בסדר? כניסה משותפת לחניה,

חיים כהן:

שרון, מה היה רמת התיאום?

שרון דינור:

סליחה?

חיים כהן:

מה היה רמת התיאום איתכם.

שרון דינור:

הם עשו תיאום עם קארין לדעתי, נכון?

עמוס דר:

כן, כאילו, תיאום ראשוני.

שרון דינור:

זה לא בניין לשימור,

עמוס דר:

זה לא בניין לשימור,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) את הבניין אתם הורסים.

עמוס דר:

כן.

שרון דינור:

(לא ברור) על המרקם.

עמוס דר:

כניסה משותפת לחניה, התייחסתי שהוא פשוט לא גובל בזה. רואים, הרמפה היא בכלל צפונית בחלק הכי הכי צפוני, היא לא בין, זאת אומרת, זה מאד מאד קשה,

יוחנן וייצמן:

לא ילך, בעברית.

עמוס דר:

אין הרבה סיכוי. נסיגת קו החפירה ונטיעת עצים, אז נסיגת קו החפירה ונטיעת עצים, נסיגת קו החפירה זה רעיון טוב, נגיד אם היה אפשר לחבר את המגרשים. כרגע זה בעייתי. אנחנו בתכנית של 80%, החניון,

שרון דינור:

כמה קומות (לא ברור) ?

יוחנן וייצמן:

אתה יכול להראות לי מה קורה עם העצים?

עמוס דר:

שלוש קומות חניון.

יוחנן וייצמן:

אתה יכול להראות שניה מה, התכנית, מה בסוף, מה הולך לעקירה, מה הולך?

עמוס דר:

אני אגיד. כל העצים שפה חוץ משני אלה שהם צהובים, 20 ו-22, שאם תכריחו אותנו לשמר אותם, אני לא זוכר מה הם, פולשים,

שרון דינור:

הם חולים, הבנו, לא זה.

עמוס דר:

אז כל העצים שפה הם לשימור, בחלק הדרומי.

יוחנן וייצמן:

בחזית ה-,

עמוס דר:

החזית הקדמית הם קרובים מדי לקונטור של הבניין, יש לנו עץ אחד להעתיקה. אנחנו יכולים להעתיק אותו די צמוד לאיפה שהוא היום, ויש פה עוד עץ אחד שזה זית, עץ 33,

שרון דינור:

שגם אותו אפשר להעתיק.

עמוס דר:

שגם אותו אפשר להעתיק.

חיים כהן:

זאת אומרת, אין לכם כמעט (לא ברור).

עמוס דר:

עכשיו, עצים 3, 4, 5, זה התכנית של השכן. יש להם פה חדר טרפו במרחק של, לא יודע מה, 30 ס"מ מהעץ הזה. תיכף אני אראה אותו, זה גם עץ אחד,

יוחנן וייצמן:

הוא לעקירה מהתכנית הקודמת,

עמוס דר:

זה כבר מהתכנית הקודמת, כבר אין להם הרבה סיכויים, סליחה. זה העצים האלה גם, זה לא כאלה עצים. אנחנו הצענו נטיעה של 18 עצים, מה שביקשתם לפי 25 ממה שנשאר, זה אין בעיה. אז העצים האלה, 3, 4, 5, שהערתם לגביהם, זה עצים שאין דרך להציל אותם רק בגלל חדר הטרפו של השכן.

שרון דינור:

רצינו את התות והכליל חורש לראות.

עמוס דר:

אז הכליל חורש זה איזשהו בלבול, זה הכליל חורש, זה, 32, הוא להעתיקה. 33 זה זית, אנחנו יכולים להעתיק אותו גם,

שרון דינור:

אני לא רואה פה 33, (לא ברור) היה תות.

עמוס דר:

תות? תות היה רשום אצלכם 510, לפי דעתנו זה, זה לא קיים. יש 501 שזה איזשהו תות פה.

שרון דינור:

אז יכול להיות שהיה סיכול אותיות פה.

יוחנן וייצמן:

כן.

עמוס דר:

כן, אז הוא פה, הוא ליד החזית.

שרון דינור:

זה קרוב ליעד, זה נראה כאילו שהם,

עמוס דר:

נראה לי שזה התות, ה-501, אנחנו שוב, אנחנו,

שרון דינור:

זה עצים שיש להם השפעה על המרחב הציבורי.

עמוס דר:

כן, אבל אנחנו מציעים פה נטיעה של שלושה עצים על חזית של הרחוב. אנחנו, שוב, אם אפשר להעתיק את התות נציע להעתיק את התות במקום,

ציפי רון:

ומה זה עץ 1? ומה זה עץ 1?

עמוס דר:

מה?

ציפי רון:

עץ 1, מספר 1.

עמוס דר:

אני לא זוכר, אבל לא הייתה הערה עליו, כנראה שהוא חולה או משהו. לא, אבל שוב, שניה, רק רגע,

מורן עמיקם:

אנחנו פשוט עברנו לפי ההערות שקיבלנו, לא היה הערה על 1,

עמוס דר:

כן.

מורן עמיקם:

אז אנחנו לא בדקנו.

ציפי רון:

תחזור רגע לעץ 1, יש לך שם גם כן,

מורן עמיקם:

מה?

ציפי רון:

יש לך בטבלה גם את עץ 1,

עמוס דר:

כן, אבל אין לי פה את הטבלה, הטבלה נמצאת, אם יש לכם (לא ברור)

ציפי רון:

אני לא מבינה למה לכרות, למה לכרות?

עמוס דר:

אני יכול לבדוק, אני יכול לבדוק שניה, אם תמתינו, מורן תבדוק ובינתיים אני אמשיך לנקודות הבאות. בסדר?

ציפי רון:

אוקי.

עמוס דר:

יש פה, כאילו, סליחה שאני אומר, יש פה איזשהו, לא עץ אחד ולא שניים,

ציפי רון:

יש כאן הרבה.

עמוס דר:

כן? זה בניין משנות ה-50, 60, יש פה המון עצים.

יוחנן וייצמן:

המון עצים.

עמוס דר:

מה? יש המון,

יוחנן וייצמן:

זה,

עמוס דר:

יש המון עצים.

יוחנן וייצמן:

הלכתי שמה, זה ממש,

עמוס דר:

יש המון עצים אבל,

יוחנן וייצמן:

זה מקום קסום.

עמוס דר:

נכון, יש המון עצים ואנחנו גם ניטע המון עצים, וגם חלק, מצד אחד זה מקום קסום, מצד שני הוא נראה, כאילו גם הוא לא מתוחזק אז כאילו צריך להבין שיש,

ציפי רון:

אבל זה לא סיבה לכרות אותם אם זה לא מתוחזק. זה חלק מהאופי של המקום,

עמוס דר:

בסדר.

ציפי רון:

ואם לא חייבים לכרות אותם, (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

השאלה היא מה חייבים, מה לא חייבים.

עמוס דר:

השאלה אם,

ציפי רון:

זה נכון, זה נכון שבמחוזותינו נהוג ישן מפני חדש תוציאו,

דובר לא מזוהה:

נכון.

ציפי רון:

אבל זה לא מוצדק (לא ברור)

עמוס דר:

זה לא במחוזותינו, זה בכל מקום.

ציפי רון:

אבל זה לא מוצדק במקום הזה, כי כל העצים שמופיעים לכריתה, גם לא במקומות שאתם בונים עליהם, בחצר הקרובה למתחם השני.

עמוס דר:

לא, אבל העצים, תראי, קודם כל יש שמה מרתף, דבר ראשון, בגלל שצריך חניה. אם אתם רוצים לפטור את הבניין הזה מחניה זה סיפור אחר, אבל יש תקני חניה. אי אפשר לבנות בלי חניה, והבניין צריך לעמוד בתקני,

ציפי רון:

אבל הרמפה של הכניסה היא מכיוון אחר,

עמוס דר:

כן, אבל יש שמה חניון.

ציפי רון:

אבל לא מוכרחים לעשות את החניה על קו אפס,

יוחנן וייצמן:

בחניון אפשר להשאיר אדמה גננית.

עמוס דר:

אדמה גננית אנחנו משאירים,

ציפי רון:

אפשר להשאיר גם חצר,

עמוס דר:

ואנחנו מציעים נטיעה,

ציפי רון:

אבל אפשר,

עמוס דר:
של עצים חדשים.

ציפי רון:
לא, לא, לא, לא,

עמוס דר:
לא קשור.

ציפי רון:
אפשר להשאיר חצר נורמלית גם, עם כל הקרקע. לא צריך לחפור,

עמוס דר:
לא, שניה, רק רגע,

ציפי רון:
על קו אפס.

יוחנן וייצמן:
הוא שולח לך מייל.

עמוס דר:
יש, שניה,

מורן בן זיו:
עץ מספר 1 זה (לא ברור)

עמוס דר:
מה? מה? סליחה.

מורן בן זיו:
עץ מספר 1 זה (לא ברור)

עמוס דר:

ומה הערך שלו?

ציפי רון:

(לא ברור)

מורן בן זיו:

סליחה.

עמוס דר:

מה הערך שלו?

מורן בן זיו:

הערך שלו 2714.

עמוס דר:

יש שמה המון המון עצים, הערך שלו הוא לא גבוה, זה עץ עם ערך נמוך.

ציפי רון:

אני לא יכולה, קשה לי לשמוע אפילו את מה שאתה אומר, שיש שמה המון המון עצים, אבל הערך שלו הוא לא נמוך. בדיוק ככה זה לא מה שאני מצפה ממתכננים. מתכננים אחראיים,

עמוס דר:

תראי,

ציפי רון:

לשמור על האופי של השכונה.

עמוס דר:

בואי לא ניכנס לדיון הזה.

ציפי רון:

בוא נגיד רגע משהו. חלק מהערך של השכונה, ובגלל זה גם אזור לשימור, זה הירק שלה.

עמוס דר:

בסדר.

ציפי רון:

ואי אפשר לזלזל, זה לא נכון להוריד את הערך שלו (לא ברור).

עמוס דר:

ולכן דורשים ואנחנו, לכן דורשים ולכן אנחנו מקבלים את הדרישה לנטיעה של עץ אחד כל 25 מטר.

ציפי רון:

אז זה לא, אבל זה לא,

עמוס דר:

ושניה. בתל אביב, שזה גם עיר גנים, דורשים עץ אחד לכל 50 מטר, ופה דורשים עץ אחד לכל 25 מטר. זה פי שניים עצים, זה עיר גנים וזה עיר גנים. בסדר, זה מקובל, מבין את ההיגיון. יש פה,

ציפי רון:

לא ירדת לסוף דעתי.

עמוס דר:

שישה עצים לשימור ועץ אחד להעתקה ואפשר להוסיף עוד עץ להעתקה, ואפשר להוסיף עוד שני עצים לשימור. זה יוצא סך הכל עשרה עצים. אני חייב להגיד שזה, יחסית לפרויקטים אחרים זה הרבה מאוד עצים שאפשר לשמר אותם. זה נכון שאי אפשר לשמר את כל העצים במתחם. אנחנו ניסינו לרכז אזור שאפשר לשמר בו את העצים, ואנחנו כן ניתן אדמה גננית על כל החצר, ואנחנו לא מגיעים לתכסית המקסימלית לפי קווי הבניין של תמ"א 38. ונכון, אנחנו מודעים לזה שלא כל העצים נשארים זה, כאילו, נשארים במקומם. בשביל שכל העצים יישארו במקומם אז אי אפשר לייצר פרויקטים של התחדשות עירונית ואי אפשר להוסיף יחידות דיור ואי אפשר גם למגן אפילו את,

יוחנן וייצמן:

לא, השאלה,

עמוס דר:

אפילו,

יוחנן וייצמן:

השאלה מה אני יכול לעשות,

עמוס דר:

אפילו למגן, לעשות חיזוק של בניין, עצים,

מורן עמיקם:

אני מסמנת את החניון כדי שיהיה ברור.

עמוס דר:

לא, בסדר, אני,

מורן עמיקם:

יש פה אתגר לא פשוט. מגרש צר, אנחנו רוצים לעשות רמפה קונבנציונלית עם חניה רגילה. ברגע שאנחנו מנסים להכניס את הדבר הזה, אפשר לראות גם את החניון, החניון לא יעיל, הוא לא החניון הכי טוב שאפשר היה לעשות אם רוצים יעילות, הוא חניון שמנסה לתפור את כל הרצונות ביחד. זה המקסימום שאנחנו הצלחנו להגיע אליו.

יוחנן וייצמן:

אם תעשו מעלית, כמה יצא? אני שואל שאלה, שוב,

עמוס דר:

מה?

יוחנן וייצמן:

אם תעשו,

שרון דינור:

אם הייתם עושים (לא ברור)

שמחה אברהמס:

זה לא עומד בתקן, כבר חשבתי על זה.

עמוס דר:

יש פה 50 ומשהו מקומות חניה, זה בניין גדול. אני רוצה להזכיר שזה בניין עם 24 יחידות דיור, זה בניין של פינוי בינוי.

ציפי רון:

(לא ברור) קו אפס.

עמוס דר:

בסדר?

יוחנן וייצמן:

כן, כן, ברור.

עמוס דר:

אנחנו, כאילו שוב, אפשר,

יוחנן וייצמן:

היית יכול ללכת דרך משרד השיכון, אני מבין, הכל בסדר.

עמוס דר:

אפשר דרך משרד השיכון פינוי בינוי, רוצים לעשות פרויקט שהוא יחסית מצומצם והוא צנוע, שש וחצי קומות. דרך אגב, כמו הפרויקט שאושר מצפון עם שבעה עצים לשימור. אנחנו מציעים שיש וואחד להעתקה, אפשר להוסיף עוד אחד להעתקה, אם מתעקשים אפשר להוסיף עוד שניים לשימור, שהם חולים ומתים וימותו אחרי השימור שלהם או בזמן הבנייה, אין שום בעיה, ואז זה יהיה עשרה. בסדר? שזה פי 1.5 ממה שקורה במגרש פה, צפונית אלינו, שכבר קיבל היתר לפני מספר חודשים. אני מבין את הצער על העצים, אני מבין את הצער על כל מיני דברים, אבל צריך לקחת ולהבין את הפרופורציות ביחס לדברים אחרים שעוברים אישור. אנחנו באמת,

שרון דינור:

רגע, עמוס,

עמוס דר:

אני חושב שבאמת,

שרון דינור:

אתה מדבר בלהט, מעריכים את זה, לא צריך,

עמוס דר:

כן.

שרון דינור:

אתה יכול להוריד הילוך אחד, כולנו איתך. אוקי?

עמוס דר:

בסדר.

שרון דינור:

יהיה פה פרויקט, כזה או כזה, יהיה פה פרויקט. אנחנו רואים פה הרבה בקשות, אתה יודע, גם בתכנון וגם בשימור. הרבה פעמים, בדרך כלל אנחנו מבקשים שבקצוות של המגרש איפשהו, כאילו, ימין שמאל פה, אני לא יודעת אם זה מוצפן, כאילו מזרח מערב פה, להשאיר איזשהו סטגר כזה שבו יהיה אפשר לשמור את העצים הוותיקים (לא ברור) אתם פשוט במגבלה מטורפת של חלקה צרה וארוכה, ואתם לא עושים את זה. הדיון צריך להיות עכשיו אם באמת הבנתי משמחה שהוא אמר עכשיו שאי אפשר לעשות פה מעלית רכב כי זה לא עומד בתקן, זה מה שאמרת?

שמחה אברהמס:

אין, אי אפשר, זה צר ולא זה. עכשיו, אני אומר יותר מזה,

שרון דינור:

כי מה? למה? לא, זה מה שיושב ראש הוועדה שאל,

שמחה אברהמס:

הבאנו אישור של מחלקת,

שרון דינור:

ועל זה אני רוצה,

שמחה אברהמס:

הבאנו אישור של מחלקת חניה שהבאנו שמה מלא, כל מיני פתרונות, וזה הפתרון הכי טוב.

שרון דינור:

אבל זה לא מה ששאלו אותך. (לא ברור) אני רוצה שתסביר לי,

שמחה אברהמס:

אני הסברתי.

שרון דינור:

לא, למה זה לא עומד בתקן,

שמחה אברהמס :

כל האופציות,

לורה ורטון :

תני,

שרון דינור :

מאיזה בחינה הוא לא,

לורה ורטון :

תני לו לענות.

שמחה אברהמס :

אני לא יודע מבחינת ה-,

שרון דינור :

בגלל שזה יותר מדי מקומות חניה ,

שמחה אברהמס :

איך אני אסביר את זה?

שרון דינור :

למעלית רכב?

שמחה אברהמס :

אני לא יודע בדיוק מה הסעיף, אני יכול להביא לך את זה,

שרון דינור :

כי אם,

שמחה אברהמס :

למחלקת חניה,

שרון דינור :

זה יותר מדי מקומות חניה,

יוחנן וייצמן:

אז אני אנסה לחזור על השאלה.

שרון דינור:

למעליית רכב, אפשר אולי להפחית, זה אזור שאפשר אולי, אנחנו בתמ"א 38, אפשר להפחית גם. אז אנחנו רוצים לדעת כדי לקבל את ההחלטה הכי טובה. אם הגבול עובר ב-45 חניות אז אולי עדיף לנו כמערכת להחליט על מעלית רכב ולהפחית לכם חמש חניות, זה גם בסדר.

שמחה אברהמס:

לא, קודם כל אנחנו מבחינת החניות, גם אז ישבתי מול אולג ושלומי על הדברים האלה, זה היה האופציה הכי טובה, ושנראית גם הגיונית מבחינת התקנים שלהם. יש שמה, הרחוב הזה, איך שנכנסים, איך שיוצאים עליו, צריך להיות דברים מאוד מסודרים. אם את רוצה בדיוק את הסעיף אני יכול לרדת ועכשיו להביא את זה.

שרון דינור:

אני רוצה להבין איפה זה נופל.

שמחה אברהמס:

אין בעיה, אני אביא לך את זה.

שרון דינור:

האופציה שאמרת היא ברורה לנו למה היא יותר טובה מבחינות מסוימות, אבל כאן להיבט הזה היא פחות טובה לנו.

עמוס דר:

שרון,

שמחה אברהמס:

אוקי, (לא ברור)

עמוס דר:

שרון, יש פה רחוב, תראו, יש פה רחוב צר, צריך לקחת את הדברים, בסדר? באופן כוללני. בסדר, אנחנו אדריכלים, התפקיד שלנו זה לתכלל את הדברים,

שרון דינור:

אוקי.

עמוס דר:

בסדר? לעשות אינטגרציה של הכל, כן? אז אנחנו יכולים להציל עוד שני עצים, ושברחוב הזה מכוניות לא יזוזו בגלל שיהיה פקקים, בגלל שאנשים, נגיד ששני אנשים רוצים להיכנס לחניה, לבניין הזה. בניין עם 45 יחידות דיור, כמעט 60 מקומות חניה, לא זוכר כמה. כן? גם אם תוריד את זה, גם אם תוריד את זה ל-45. אז שני אנשים ירצו לצאת, שני אנשים. אחד ירצה לצאת ואחד ירצה להיכנס. אף אחד לא יוכל לזוז עכשיו חמש דקות,

שרון דינור:

למה?

עמוס דר:

יהיה חסימה.

שרון דינור:

(לא ברור) לעשות שטח המתנה, יש לך כניסה למעלית ולצידה שטח המתנה.

עמוס דר:

ואם שלושה רכבים?

שרון דינור:

אבל זה כבר (לא ברור) שזה פחות ריאלי.

עמוס דר:

אבל זה, שוב, דרך אגב, הפרויקט צפונית אלינו נגיד, אין לו שטח המתנה בכלל ברמפה הזאת. ככה הוא קיבל היתר.

שרון דינור:

רמפה.

עמוס דר:

ברמפה. אין לו שטח המתנה ברמפה.

שרון דינור:

אוקי.

עמוס דר:

בסדר? אז אני רוצה שהוא,

שרון דינור:

לכם אין שטח המתנה?

עמוס דר:

אתם,

מורן עמיקם:

אנחנו הצענו שטח המתנה.

עמוס דר:

אתם רוצים, שוב, אתם כוועדת שימור רוצים בשביל להציל שני עצים,

שרון דינור:

לשמור על הצביון. זה לא שני עצים, לשמור על הצביון של השכונה, לא ספרתי,

עמוס דר:

לא, אז הצביון,

לורה ורטון:

גם התכסית.

עמוס דר:

אז מה שאנחנו אומרים, שניה, סליחה שאני שוב, בשביל לשמור על הצביון של השכונה אנחנו ניטע עצים חדשים, אנחנו שומרים, שוב, אם ההנחה שלכם ששמרתם על הצביון של השכונה בבניין הצפוני שקיבל אישור, קיבל היתר, עבר וועדת שימור, עבר וועדה מקומית עם שבעה עצים, ואנחנו ניתן לכם שמונה עצים,

שרון דינור:

לא, לא חושבת שהוא היה מספיק טוב, אני חושבת שיש (לא ברור)

עמוס דר:

אז אנחנו ניתן לכם שמונה, עשרה עצים, כן? אנחנו נוטעים 18 עצים. אתם רוצים יותר מ-18 עצים?
אנחנו ניטע יותר מ-18 עצים.

שרון דינור:

אגב, שים לב שדווקא הוא נתן פה לפחות בצד אחד, אני רואה, איזשהו מרחב.

לורה ורטון:

בצד השני, כן.

שרון דינור:

אז בסדר,

עמוס דר:

שוב, אתם, אנחנו ביחס לפרופורציות של המגרש שלנו, זה התכנון של החניון שעובד. אנחנו כן
השארנו פה בקצוות ואנחנו ניתן מה שאנחנו יכולים בתוך שטחי,

שרון דינור:

החלק האחורי זה גם (לא ברור) ?

עמוס דר:

החלק האחורי לא, זה לא (לא ברור). בגלל זה אני אומר, ואנחנו נתנו פה שטח שהוא די גדול,

שרון דינור:

יש לכם, השארתם מקום לאדמה גננית?

עמוס דר:

השארנו בחלק מהחניון,

שרון דינור:

אתה יכול להראות לי חתך?

מורן עמיקם:

עמוס, יש לך בשקופית,

עמוס דר:

מה?

מורן עמיקם:

בשקופית הבאה יש לך את,

עמוס דר:

לא, לא, אין לנו את ה-, אין לנו חתכים. אבל זה היה אצלכם, השארנו, שניה,

שרון דינור:

זה גם אצלנו היום,

עמוס דר:

שניה, השארנו שטחים, רק רגע,

שרון דינור:

שלא תחשוב שאנחנו לא מוכנים. המערכת,

עמוס דר:

השארנו שטחים לאדמה גננית בחזית הקדמית, בסדר? למטר וחצי, לא יודע, כמה שאתם לא רוצים, בחזית הקדמית השארנו מטר וחצי לאדמה גננית ובכל מקום שאנחנו יכולים, בכל החזיתות. בחלק מהמקומות זה לא יהיה מטר וחצי, אני חושב שדווקא באזור הזה שמתחילה הרמפה בכניסה כן יהיה שמה מטר וחצי, אבל כן, אנחנו עושים את המקסימום, אני חושב שאתם מכירים אותנו, עושים את המקסימום בשביל להשאיר כמה שיותר אדמה גננית מסביב, וגם כמה שיותר שטחים שאפשר לטעת בהם עצים. ודרך אגב, גם פה אנחנו מתרחקים מהשכנים מדרום וכן הלאה. זאת אומרת, אנחנו כן, אנחנו עושים את המקסימום.

ציפי רון:

אבל זה אדמה גננית מעל החניון.

שרון דינור:

כן, כן.

עמוס דר:

כן.

ציפי רון:

אז מה שאנחנו, (לא ברור)

עמוס דר:

אבל נגיד לצורך העניין האדמה הגננית מעל החניון בחזית הקדמית מתחברת עם האדמה הגננית שהיא לא מעל החניון.

ציפי רון:

כן, אבל מה שאני רוצה להגיד, למה אני כל כך מתלהבת מהעניין הזה? האופי של השכונות האלה שהן שכונות גנים. ברגע שאנחנו נותנים אפשרות לחפור ולעשות את החניון על קו אפס של המגרש, אנחנו לוקחים את הנשמה של השכונה הזאת וזו תהיה שכונה שהיא לא תהיה שכונת גנים. אז יהיו שמה עציצים. אז העצים האלו אף פעם לא יגיעו לגודל ולדמות ולרמה שמאפיינת היום את השכונה. עכשיו, אנחנו מנסים לשמור על הדברים האלה. בתל אביב למשל, אם הבאת כבר לדוגמה את תל אביב, אז היה באחד האזורים הכי יקרים בתל אביב, שדרות רוטשילד, פינת (לא ברור) אני חושבת בניין היסטורי לשימור ואז הכריחו אותם לעשות מעלון וישמרו את כל העצים הקשישים. אז זה עלה מיליארדים אבל זה מה שהעירייה החליטה, אפרופו הדוגמה שהבאת.

עמוס דר:

תראי, אנחנו עובדים בתל אביב,

ציפי רון:

אז אני רוצה להגיד,

עמוס דר:

אני חושב ש-,

ציפי רון:

אז בסדר, אבל יש דוגמאות,

עמוס דר:

אנחנו עובדים בתל אביב, אנחנו מוציאים עשרות היתרים בתל אביב.

ציפי רון:

אבל יש דוגמאות כאלה,

עמוס דר:

אז אנחנו מכירים את ה-,

ציפי רון:

אבל, אתה מכיר וגם אני מכירה,

עמוס דר:

בסדר.

ציפי רון:

ויש דוגמאות כאלה ויש דוגמאות כאלה. במקום שרוצים לשמור על האופי של השכונה, בין השאר ערכי הקרקע של השכונה הזאת, זה גם בגלל הירק, זה גם בגלל הסביבה שלה, בגלל איכות החיים שם. זה לא רק הבטון. אז בואו ננסה לחשוב. ברגע שאתם בונים פה על קו אפס,

עמוס דר:

בסדר, אבל שניה, רק רגע, אנחנו לא בונים את הכל על קו אפס. גם בחזית הקדמית, רואים את זה כאן,

ציפי רון:

זה נחשב הכל, זה נחשב,

עמוס דר:

אנחנו משאירים אדמה גננית, אנחנו משאירים אדמה גננית,

ציפי רון:

אדמה גננית,

עמוס דר:

גם מעל החניון.

ציפי רון:

אדמה גננית מעל החניון זה לא ייתן לנו את העצים ואת האופי של השכונה.

עמוס דר:

אבל,

ציפי רון:

בוא, עזוב,

עמוס דר:

תראי,

ציפי רון:

אני לא,

עמוס דר:

סליחה,

ציפי רון:

זה מבוי סתום הדיון שלנו.

עמוס דר:

חצי, 50% מהחזית הקדמית זה חזית שאין בה מרתף, בסדר? בגלל שיש פה את העיגול הזה. וחוצה מזה מעל הכל תהיה אדמה גננית בעומק של, אני לא זוכר, יש את זה בהיתר. גם אתם יכולים לדרוש מה שאתם רוצים ואנחנו כנראה נעמוד בזה, אני לא רואה בעיה בגלל שזה, הרמפה כבר יורדת למטה.

מורן עמיקם:

הרמפה יורדת למטה.

עמוס דר:

רואים את זה בחזיתות, רואים את זה בחזית, רואים את זה בחזיתות, יש חתכים בחזית ורואים, לפי דעתי יש שמה אדמה גננית של מטר וחצי וזה מצטרף לאדמה הזאת שמגיעה עד סין. אז להגיד שתהיה בעיה לשורשים של עצים, יכול להיות שבאזור של המטר וחצי הם יגיעו לעומק של מטר וחצי, ואז הם ילכו הצידה וילכו מסביב לחניון. אבל אני לא חושב שיש בעיה לנטוע שמה עצים. זה לא שכל המרתף מגיע עד לחזית הקדמית. אנחנו, שוב, באמת, אנחנו עשינו את המקסימום מאמץ שאנחנו יכולים בשביל לאזן את כל הצרכים, בין, שוב, לאזן את כל הצרכים. אני חושב,

שרון דינור:

בסדר,

עמוס דר:

שהמילה הרלוונטית פה,

שרון דינור:

אני חושבת שהבנו. יש עוד משהו שאתם רוצים להעיר או ש-?

עמוס דר:

כן, בטח. שניה רגע, לא סיימתי. פשוט התעכבנו על זה.

שרון דינור:

לא היה לנו עוד הערות, אז מה?

עמוס דר:

לא, היה לכם את ההערה הכי גדולה, שזה הצמדת חצרות, שאתם לא מוכנים להצמדת חצרות, שזה דרישה חדשה שלכם. אז כאן מה שאני רוצה להגיד,

שרון דינור:

חדשה איפה?

עמוס דר:

מה?

שרון דינור:

כאילו, בעליון אולי. לא יודעת אם וועדת שימור ביקשה או לא, הדרישה היא לא חדשה בוועדה הזאת.

עמוס דר:

אנחנו שמענו אותה כבר פעם אחת ואנחנו עדיין מתנגדים לה, בגלל שאין הרבה תקימים כאלה.

שרון דינור:

החצרות הם לא צמודות היום גם, נכון?

עמוס דר:

מה?

שרון דינור:

הם לא צמודות.

עמוס דר:

לא, החצרות היום לא צמודות. אבל אנחנו מציעים, השטח הירוק זה שטח שהוא לא צמוד,

שרון דינור:

כן.

עמוס דר:

והוא מוגדר אצלנו בבקשה כשטח לא צמוד, שזה אומר שזה שטח על החזית הקדמית. כל החזית הקדמית לרחוב היא לא צמודה, וגם כל השטח של הכניסה לבניין וקצת מאחריה. בוא נגיד בערך, הערכה, לא בדקנו את זה בדיוק אבל זה בערך שליש מהחצרות הן לא צמודות ושני שליש הן צמודות. היום יכול להסביר למה זה חשוב שהחצרות יהיו צמודות. יש לזה כמה סיבות,

שרון דינור:

אם הייתם מגיעים לפינוי בינוי (לא ברור) אותן צמודות?

עמוס דר:

מה?

שרון דינור:

אם הייתם מגיעים לפינוי בינוי אתה חושב שהיית מקבל אותן צמודות?

עמוס דר:

אני חושב שהיינו מקבלים חלק מההצמודות,

שרון דינור:

הוועדות היום נוטות לא להצמיד.

עמוס דר:

לא, הן נוטות לדרוש גני ילדים וכל מיני דברים כאלה עם חצרות צמודות לגני ילדים,

מורן עמיקם:

נכון, ואם נשאר לנו משהו (לא ברור)

עמוס דר:

ואם נשאר משהו אז זה יכול להיות צמוד.

שרון דינור:

זה בגלל ההסכמים עם הדיירים, אני מניחה.

עמוס דר:

מה?

שרון דינור:

ההצמדות האלה.

שי בוסליק:

לא, גם,

שרון דינור:

זה דירות יזם או שזה?

שי בוסליק:

אז יש חלק דירות יזם ויש חלק דירות זה. אני לא זוכר את התמהיל בדיוק, יש שני דברים חשובים לנו. אחד זה קהל היעד של הלקוחות שרוצה את האפשרות להקים סוכה,

שרון דינור:

אפשר להקים סוכה גם בשטח משותף. טכנולוגיה קיימת.

שי בוסליק:

כן, כן, טכנולוגיה קיימת.

עמוס דר:

איך, זה מאד מסובך. זה מורכב אבל, שרון.

שי בוסליק:

וגם נושא של התחזוקה, אנחנו (לא ברור) באמת הנושא של חצרות (לא ברור) גם ברמת הגנים והירק.

עמוס דר:

מה שאני רוצה להגיד זה, שניה, שגם באופן היסטורי גם במושבה הגרמנית וגם במושבה היוונית זה לא שהחצרות לא היו צמודות, לרוב זה היה בתים פרטיים. במקרה יש פה בניין של שיכון שהחצרות

לא הוצמדו, אבל בכל הבתים הפרטיים במושבות החצרות הן צמודות, אז אם להגיד שיש תקדים היסטורי למשהו אז זה כבר תקדים היסטורי לחצרות צמודות.

שרון דינור:

אז להוריד אתכם ליחידה אחת?

עמוס דר:

מה?

שרון דינור:

להוריד אתכם ליחידה אחת?

יוחנן וייצמן:

תגיד לי,

עמוס דר:

אפשר להוריד אותנו ליחידה אחת, כן.

דובר לא מזוהה:

(לא ברור) תביאי שמאי (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

אולי ננסה לפשר. אני חושב שהמחלקה צודקת בדרישה הזאתי רוחבית. אולי ננסה, אני מבין שיש לכם צורך, אולי את החצרות האחוריות תצמידו,

עמוס דר:

כן,

יוחנן וייצמן:

נחלק את הבניין לשניים.

עמוס דר:

לא, בסדר, אז שניה. מה שאנחנו, מה שאנחנו מציעים זה, כל מה שירוק פה זה חצרות לא צמודות. בסדר?

יוחנן וייצמן:

אז בוא תיקח,

שרון דינור:

אבל תגיד,

יוחנן וייצמן:

את המעגל השני גם, (לא ברור) מהרמפה,

שרון דינור:

אז תגיד רגע, אבל גם בדוגמה שאתה מראה, אני הולכת,

עמוס דר:

כן.

שרון דינור:

למה שווייצמן אומר. פה, החלק הזה שהוא כן מוצמד,

יוחנן וייצמן:

אני הצעתי, לא אמרתי.

עמוס דר:

כן.

שרון דינור:

הצעתי. מה ש-, החלק הזה שהוא חלק שלא ירוק, זה חלק שהוא באמת פוגע בחזית הרחוב. אולי את זה אתה יכול להעביר לצד אחר?

עמוס דר:

לא, בסדר, אז בואו תגדירו מה, בואו תגדירו כמה אתם רוצים להצמיד וכמה אפשר להשאיר. פשוט,

שרון דינור:

אני אומרת, ההיגיון שלך היה היגיון שאומר שכלפי ה-, כמה שיותר שפונה כלפי הרחוב,

עמוס דר:

כן, בסדר, השאלה אם יש פה, שוב, אתם, כאילו,

שרון דינור:

אני זורמת עם ההיגיון הזה.

עמוס דר:

בעצם אנחנו הצענו פה חצר משותפת,

שרון דינור:

תגידו רגע, הרמפה זה מפה או,

עמוס דר:

מלמטה. הרמפה היא מלמטה.

יוחנן וייצמן:

הנה הרמפה.

שרון דינור:

ואיפה היא מתחילה להיות מקורה, פה?

עמוס דר:

פה, כן.

שרון דינור:

אז זה אומר שאת זה צריך לבטל, גם אם אני הולכת לפי ההיגיון שלך.

יוחנן וייצמן:

זה כל מה שהצעתי.

עמוס דר:

שוב, זה מאוד מאוד יקשה על היזם פה בהיבט של הדירה הזאת, אבל בסדר, אתם תדרשו את הדרישות שלכם ואם זה,

שרון דינור:

כאילו נראה לי,

עמוס דר:

אם אפשר להתפשר על איזשהו,

שרון דינור:

נראה לי שזה יותר קריטי מאשר החלק הפנימי הזה שכבר אף אחד לא חווה. טוב, יאללה. עוד משהו?

עמוס דר:

שניה,

שרון דינור:

בואו נתקדם,

עמוס דר:

רק רגע, עוד לא סיימנו.

שרון דינור:

יש לנו עוד יום ארוך.

עמוס דר:

מה? אה, והדבר האחרון, לא, אין לנו יותר שום דבר, רק להגיד לכם שזה אנחנו וזה פרויקטים שאושרו עם חצרות צמודות בסביבה,

שרון דינור:

מה שהיה,

עמוס דר:

תמ"א, מה ש-,

שרון דינור:

תשכח מזה.

עמוס דר:

לא,

שרון דינור:

אנחנו לא, סתם, אנחנו מנסים להשתפר. יש הליך של השתפרות גם אצלנו. חוץ מזה,

עמוס דר:

לא, מה שאני רוצה להגיד זה גם, שרון, ושוב, סליחה שאני משווה שוב לתל אביב. גם בתל אביב, חצרות צמודות מאחור ובצדדים,

מורן עמיקם:

נכון, נכון, מקדימה.

עמוס דר:

זה מקובל. מקדימה,

שרון דינור:

אבל אתה מציע מקדימה. בסדר, אז אימצתי את ההחלטה שלך.

עמוס דר:

אני לא רוצה להגיד,

מורן עמיקם:

שרון אימצה את (לא ברור)

עמוס דר:

כאילו, רק שלא נהיה תל אביב וזה הכל, (לא ברור) צריכים להיות לבנים ואז נצטרך לוותר על האבן הצהבהבה, אבל בסדר. טוב.

שרון דינור:

יאללה.

ציפי רון:

מאד מקפידים על גובה (לא ברור)

שרון דינור:

תודה רבה.

עמוס דר:

מה?

יוחנן וייצמן:

סיימנו?

שרון דינור:

כן, אני,

יוחנן וייצמן:

חברים, בסדר.

עמוס דר:

אנחנו גם (לא ברור)

מורן עמיקם:

אנחנו בעד.

ציפי רון:

(לא ברור) שנכנסים לגור,

עמוס דר:

אז בגלל זה, דרך אגב, בגלל זה חשוב שחצר קדמית תהיה לא צמודה, בגלל זה גם עשינו את הרצועה,

מורן עמיקם:

בגלל זה השארנו רצועה.

עמוס דר:

בגלל זה השארנו רצועה, בגלל שברגע שנכנסים אנשים לגור אז הם שמים את הגדרות הגבוהות וכן הלאה ולא רוצים את זה, בגלל זה השארנו.

מורן עמיקם:

נכון.

עמוס דר:

זה. אבל שוב, אנחנו, ברור שהיזם ואנחנו מעדיפים שזה יהיה חלק חלק, אבל אתם תתנו את ה-,

יוחנן וייצמן:

בסדר, טוב, ניכנס לדיון פנימי. תודה רבה לכם.

עמוס דר:

תודה רבה, בהצלחה.

מורן עמיקם:

תודה.

עמוס דר:

ושנה טובה.

מורן בן זיו:

שנה טובה. שרון, חזר אז אני,

ציפי רון:

בשורות טובות.

שרון דינור:

אה, יש, חזר.

יוחנן וייצמן:

חזר?

עמוס דר:

תודה.

יוחנן וייצמן:

זה רע מאוד אם כעת אנחנו (לא ברור) את יודעת מה עבר מאז?

דוברת לא מזוהה:

תודה.

דובר לא מזוהה:

שנה טובה.

עמוס דר:

שנה טובה.

שרון דינור :

ביי.

יוחנן וייצמן :

טוב, ננסה לסכם. בואו, חברים, בואו נעשה את הדבר הכי חשוב בעולם, נראה את הכישרונות שלי בתור מלצר. אתה רוצה לאכול משהו?

שרון דינור :

בתור מה?

דובר לא מזוהה :

לא, יש מלא אוכל.

ציפי רון :

רגע, אני יש לי בקשה,

יוחנן וייצמן :

כן.

ציפי רון :

להעיר משהו כאן.

יוחנן וייצמן :

רד אלינו, אווירון. מקליט, בוא אלינו רגע? אה, הנה הוא, בחוץ.

דוברת לא מזוהה :

הנה, הוא פה.

יוחנן וייצמן :

לא, אל תעצור. אנחנו, אפשר,

ציפי רון :

אנחנו נדון,

יוחנן וייצמן:

אנחנו, אולי (לא ברור)

ציפי רון:

אנחנו נדון על זה אחרי האוכל?

שרון דינור:

תוך כדי האוכל, מה זאת אומרת?

ציפי רון:

לא, אי אפשר תוך כדי.

שרון דינור:

למה (לא ברור)?

יוחנן וייצמן:

אי אפשר תוך כדי? בואו, עוד עשר דקות. 12 דקות.

מורן בן זיו:

תודה.

ציפי רון:

אז רגע,

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

יורד גשם, אתם מבינים מה הולך פה?

דובר לא מזוהה:

יורד גשם, יורד גשם.

ציפי רון:

יופי.

יוחנן וייצמן:

גשם? וואו.

ציפי רון:

איזה כיף.

יוחנן וייצמן:

אנחנו בהפסקת צהרים קצרה.

מורן בן זיו:

אה, למה?

יוחנן וייצמן:

בואו ננסה לסכם את התיק הזה רק. רגע, אני לא חושב ש (לא ברור)

מורן בן זיו:

אתה אוכל צמחוני?

דוד היימן:

אני לא אוכל בשרי.

יוחנן וייצמן:

את הנושא של החניה אנחנו כנראה ניאלץ להוריד, נכון? את הנושא של האבן משאירים. אני עם העץ הייתי משאיר.

שרון דינור:

את סיימת פה? אני יכולה לעבוד על זה?

יוחנן וייצמן:

1, 2, עכשיו, 1 בואי, תציעי איזה פשרה.

שרון דינור:

רגע, שניה, שניה, שניה.

יוחנן וייצמן:

ואני חושב לא כמוהו, אני חושב שאנחנו כן צריכים להיות עקביים בנושא הזה.

שרון דינור:

אוקי, אני,

יוחנן וייצמן:

אבל חזית אחורית הרבה פחות אכפת לי.

שרון דינור:

אני הסכמתי איתו כבר.

עו"ד דני ליבמן:

בסדר, (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

מה? כי בא בן אדם (לא ברור)

ציפי רון:

יש לי הערה אחת, יש לי שתי הערות שאני הייתי רוצה להגיד אותם, בזכותכם.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) את הקדמית באגף אחורי? לא, אומר, עו"ד ליבמן אומר שמה שכתבת יכול להתאים ל-,

עו"ד דני ליבמן:

קדמית וצידיות כתבת.

שרון דינור:

אה, נכון.

יוחנן וייצמן:

אז לא לכל אורך,

שרון דינור:

רגע, רגע,

יוחנן וייצמן:

לא, לא, לא, לא לכל אורך.

עו"ד דני ליבמן:

במקום אין לאשר הצמדה של, אין לאשר הצמדה של כל החצרות.

יוחנן וייצמן:

לא, הגינון מעל הרמפה אין לנו רווח שהוא יהיה משותף. באמת אין לנו רווח.

שרון דינור:

לאורך השביל המשותף, זה מה שהוא הציע,

יוחנן וייצמן:

כן, כן,

שרון דינור:

הכל בסדר,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

אפשר להשאיר את זה כמו שזה. יש לבחון,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) זה בסדר.

שרון דינור:

אפשרות נסיגה של זה.

יוחנן וייצמן:

תראי, אני לא יודע מה הוא ירוויח. אני ניסיתי להציע לו מעלית, אני באמת לא יודע מה הוא מרוויח
כן מעלית לא מעלית, אין לי מושג. אבל הם כל כך התעקשו, אין לי מה לענות להם.

יוסף חיים מועלם:

מה זה מעלית?

יוחנן וייצמן:

מעלית רכב זה אומר שאתה לא נכנס עם רמפה, ירידה,

יוסף חיים מועלם:

כן?

יוחנן וייצמן:

אלא אתה נכנס, הם עושים שני מקומות המתנה,

ציפי רון:

יש מעלית שמורידה את המכונית.

יוחנן וייצמן:

יש שמה מעלית שמורידה אותך למטה ואז,

יוסף חיים מועלם:

את כל האוטו?

יוחנן וייצמן:

את כל האוטו.

ציפי רון:

כן.

יוחנן וייצמן:

יש מעלית שמורידה את האוטו עם הנהג, יש מעלית,

ציפי רון:

ואז זה מוליד,

יוסף חיים מועלם:

יש בקריית יובל נראה לי ראיתי.

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

ואז זה מוליך את המכוניות למקומות.

יוחנן וייצמן:

לא, זה רובוטי. אני מדבר לא שמולך.

ציפי רון:

יש מעלית ויש רובוטי.

יוחנן וייצמן:

את מדברת הרובוטי,

ציפי רון:

יש מעלית ויש רובוטי.

עו"ד דני ליבמן:

(לא ברור) זה מתאים לכל כך הרבה דירות?

יוחנן וייצמן:

יכול להיות שהוא צדק. לא, עושים את זה גם למאות דירות, עושים את זה במקומות של 200, רכבים עשינו ליותר מ-100 דירות. אם זה יעבוד או לא אני לא אמרתי.

עו"ד דני ליבמן:

יעבוד, יתחזק.

ציפי רון:

וייצמן,

יוחנן וייצמן:

כן?

ציפי רון:

יש לי הערות, שתי הערות כלליות, אז תגיד לי מתי להגיד אותן.

יוחנן וייצמן:

אני הייתי רוצה כעת, בזמן שאנחנו אוכלים עם פה מלא, לקבל את הנושא, רצית להעלות על סדר היום (לא ברור)

ציפי רון:

כן,

שרון דינור:

רגע,

ציפי רון:

לא, רגע, לא, בקשר לתכנית הזאת, בקשר לתכנית הזאת.

יוחנן וייצמן:

התכנית הזאת?

ציפי רון:

יש לי הערה. יש לי שתי הערות שהייתי רוצה שתתנו עליהם את הדעת.

יוחנן וייצמן:

לכאורה הוא צודק, האדריכל.

שרון דינור:

על מה אתה מדבר?

יוחנן וייצמן:

לא, מה שאת כותבת כעת.

שרון דינור:

אה, זה כליל החורש, להציע נטיעה (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

לצערנו לא הכל הולך. של מי הקבלת פנים בחוץ? של מי החגיגה בחוץ?

דוד היימן:

היה איזה הרמת כוסית.

דובר לא מזוהה:

תברואה, תברואה, תברואה.

משה גורא:

(לא ברור) זה מנחמה.

יוחנן וייצמן:

מה?

דוד היימן:

העוגות נחמה.

יוחנן וייצמן:

אני הולך להביא קולה דיאט אחד אצלי מהחדר, בסדר? אנחנו סיימנו? אני יכול?

ציפי רון:

לא, לא, לא, לא, לא,

יוחנן וייצמן:

אה.

ציפי רון:

יש לי שתי הערות שאני חושבת שכדאי לתת עליהן את הדעת. אני לא אומרת אם הן חשובות או לא.

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

בגלל שנתקלנו כאן,

שרון דינור:

את זה הורדתי, כן?

ציפי רון:

בגלל שנתקלנו כאן במקרה של שני מגרשים, של שני בתי שיכון גדולים שהולכים כל אחד לגופו,

יוחנן וייצמן:

כן?

ציפי רון:

אני הייתי מבקשת שבמחלקת מהנדס העיר יחשבו לעשות ראייה כוללת על האזורים האלה, על השכונות האלה של בתי שיכון, ולנסות בראייה כוללת לראות איך בתים ביחד ומתכננים או לפחות נותנים קווים שאחד ישלים את השני. זאת אומרת, שלא כל אחד יהיה בניגוד לשני. לתת איזשהם קווים מנחים,

שרון דינור:

אם היינו מכניסים הערה,

ציפי רון:

שלא יקרה,

שרון דינור:

ככל ותוגש תכנית בטרם התחילה הבנייה,

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

שלא יקרה מה שקורה,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) אותו, אז היה בא האדריכל השני ובוכה לנו,

ציפי רון:

לא, לא, לא,

יוחנן וייצמן:

אני עם חוזים עם דיירים, אני לפני פקיעת,

ציפי רון:

שניה, שניה,

יוחנן וייצמן:

השש שנים שלי.

שרון דינור:

אבל,

עו"ד דני ליבמן:

הערה כללית (לא ברור)

ציפי רון:

לא, רק רגע,

יוחנן וייצמן:

לא, ההערה הזאתי לא תעבוד.

ציפי רון:

שניה, אבל תנו לגמור משפט, רגע, וייצמן.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) אתה נשאר (לא ברור)?

ציפי רון:

אני לא אגמור להגיד. תנו לגמור משפט. וייצמן,

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

הרי התכניות האלה מגיעות אלינו,

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

כי יש תכניות שימור על השכונה. המושבות וכולי.

יוחנן וייצמן:

ברור.

ציפי רון:

עכשיו, אנחנו צריכים לעשות עוד איזשהו צעד אחד קדימה ולעשות איזה ראייה כוללת,

יוחנן וייצמן:

אמרת את זה, נו, שמעתי מה שאמרת.

ציפי רון:

רגע. כולם ירצו תוספות בנייה וכולם ירצו תמ"א. לנסות לאחד את זה, לנסות לראות איפה אנחנו ממליצים חניונים משותפים ודברים אחרים, איפה אנחנו מאד רוצים לשמור את הירוק. אחרת אנחנו מאבדים את זה לגמרי. זה דבר אחד. הרי יש לנו כבר את התכניות של המושבות, אז להוסיף לזה עוד את הנדבכים של התמ"א שזה יהיה בראייה כוללת, איזושהי תכנית כללית. אחרת אנחנו באמת מאבדים את העיר. עכשיו, ונותנים לאולג ושלומי מהתחבורה,

יוחנן וייצמן:

כן, כן,

ציפי רון:

לסתום לנו את ה-,

יוחנן וייצמן:

זה היה מצחיק איך שהוא אמר את זה אפילו.

ציפי רון:

לסגור את האופי של השכונה שמאבדת את כל האופי והייחוד שלה.

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

דבר שני שאני הייתי רוצה להגיד, העניין של החצרות הצמודות. אני חושבת שהחצרות הצמודות, שזה רווח אדריכלי וכלכלי גדול מאד, אנשים רוצים גינה סגורה וכולי וכולי, אנחנו גם כאן פוגעים לא מעט באופי של השכונות.

יוחנן וייצמן:

כולנו איתך.

ציפי רון:

אז אני הייתי מבקשת שתהיה איזושהי החלטה, איזושהי ראייה כוללת תכנונית, איפה עושים את זה, כמה עושים את זה,

יוחנן וייצמן:

אנחנו לא מוכנים לזה אף פעם.

ציפי רון:

אחרת הולכים ברחובות שיש עליהם גדרות וגם אין עצים.

יוחנן וייצמן:

לא מוכנים.

ציפי רון:

מה?

יוחנן וייצמן:

לא רוצים, לא רוצים חצרות צמודות.

ציפי רון:

אוקי, אז בבקשה, בואו נכניס את הדברים,

יוחנן וייצמן:

אנחנו כל פעם,

ציפי רון:

כשבאים לקבל את ההנחיות,

יוחנן וייצמן:

אני חושב שזה די רחבי.

ציפי רון:

רגע, כשבאים לקבל את ההנחיות אצל מהנדס העיר, באינפורמציה, שמראש יהיו הדברים ידועים,

לורה ורטון:

שיעלו את הדברים.

יוחנן וייצמן:

אני חושב שזה די רחבי.

ציפי רון:

ושתהיה תכנית כזאת.

יוחנן וייצמן:

אני, מישוה עוד, את רוצה לבקש מהמחלקה אם הם רוצים כמה מנות?

דוברת לא מזוהה:

אני אשאל אותם.

עו"ד דני ליבמן:

השאלה אם אפשר לאכוף (לא ברור)

לורה ורטון:

סליחה, אבל ראיתי, לא היו מנות צמחוניות הפעם?

יוחנן וייצמן:

בתמ"א אנחנו (לא ברור)

דובר לא מזוהה:

הרב וייצמן, אפשר לעצור את ההקלטה או שעדיין?

יוחנן וייצמן:

כן, תעצור.

דובר לא מזוהה:

רפאל,

שרון דינור:

(לא ברור) מה רצית להגיד לי על הבקשה לפני זה?

ציפי רון:

שרון, זה חריף?

יוחנן וייצמן:

על הבקשה הזאת? לא, זה מה שרציתי,

ציפי רון:

זה סלט חצילים.

יוחנן וייצמן:

בסדר גמור.

ציפי רון:

חצילים? אז לקחתי אחד.

עו"ד דני ליבמן:

מה שכן, אפשר להגיד על היזם הזה,

לורה ורטון:

שמה?

עו"ד דני ליבמן:

(לא ברור)

לורה ורטון:

שמה אפשר להגיד עליו?

עו"ד דני ליבמן:

שהוא עשה דבר טוב, הוא זה שבנה את הפרויקט עם (לא ברור) ירושלים.

לורה ורטון:

אה, באמת? זה באמת דבר יפה מאד.

עו"ד דני ליבמן:

(לא ברור) ירושלים קיבלה השבוע, ראיתי קומפלימנטים משאול אמסטרדמסקי,

דובר לא מזוהה:

ישראל, תעצור את ההקלטה.

לורה ורטון:

באמת?

עו"ד דני ליבמן:

שמעביר,

שרון דינור:

שאול אמסטרדמסקי שאל אותי אם אני רוצה (לא ברור)

מורן בן זיו:

אפשר מפה לעצור את ההקלטה.

(מדברים ביחד)

עו"ד דני ליבמן:

אז הם עשו,

לורה ורטון:

לא, ממש יפה שם. אני הבנתי שלא הגיעו צמחוניים, מנות צמחוניות?

שרון דינור:

תקשיבו, היא עשתה טעות צפי עם הזה, באמת.

מורן בן זיו:

רגע, ההקלטה עדיין,

לורה ורטון:

מה, להגיד מה שהיא אמרה?

שרון דינור:

למה היא צריכה לשים אצבע בעין? אני מבינה שזה כאילו חרה (לא ברור)

מורן בן זיו:

יש עדיין הקלטה.

ציפי רון:

עוד אין לה מספיק ניסיון.

מורן בן זיו:

אתה יכול לעצור את ההקלטה? תודה.

(הפסקת ההקלטה)

שרון דינור:

עוד פעם, אני לא רואה את ה-, משהו לא,

מורן בן זיו:

תביאי לי רגע.

שרון דינור:

אם אני מורידה את זה, איפה כל המערכות העירוניות?

מורן בן זיו:

הנה. מה, איזה מערכת?

שרון דינור:

ה-GIS והתיקיות שלנו.

מורן בן זיו:

ביבאס מי זו הייתה?

שרון דינור:

זה שחר, שחר בוני.

יוחנן וייצמן:

ביבאס יש מוקשים?

שרון דינור:

אני חושבת שלא, כי תכלס יש פה בניין שהוא בניין שמוצע להריסה עם שימור חזיתות, היה פה דילמה אחת שאנחנו התגברנו עליה לבד, זאת אומרת, הם הציעו יותר, במסגרת תמ"א 38 הציעו קצת יותר מאשר התב"ע, אבל מאחר שבניין סמוך כבר קיבל את הגובה הזה ומדובר במרקם פנימי שחשבנו שאין לזה משמעות לא ל-, כאילו, הנה, תסתכלו איתי רגע. בוא נסתכל, תראו. אנחנו נמצאים בשכונת נחלאות, בחלק הכי הכי מערבי שלה, שכונה של, שכונה וותיקה אבל היא לא שכונת החצרות כמו שאנחנו מכירים. כן, מוצע פה הריסה של מבנה חד קומתי של יחידה אחת עם שימור חזית אחת, והקמת מבנה בן שלוש קומות, קומת מרתף. הוא ממש פיצץ, אתם מבינים שהשטח הכולל שלו הוא 158 מטר כולל העיקרי ושירות? זה באמת נורא קטן. בגלל שהתב"ע בתוקף היא קבעה רק שש קומות, כולל קומת הקרקע, התלבטנו לגבי ההגבהה של גג הרעפים אבל היתר סמוך שכבר ניתן ראינו ש(לא ברור) ההגבהה הזאתי, שאפשר להיצמד אליו בצורה שהוא, כאילו באמת היה מדובר בסנטימטרים, אני רגע אפתח את, אז בעצם נשארנו רק עם הערות שהן טכניות, לסמן את החזית הדרומית שהם מציעים כבר עכשיו לשימור, לסמן אותה. ותנאים לקבלת היתר בנייה, הם באמת טכניים לחלוטין. בוא נראה רגע את הבקשה ו-,

לורה ורטון:

מה זה החדרון על הגג?

שרון דינור:

איזה סעיף את? רק,

לורה ורטון:

איפה סימנתי,

שרון דינור:

אה, הנה, אני רואה, במצב הקיים,

לורה ורטון:

כן.

שרון דינור:

יש מבנה חד קומתי בן שני חדרים פלוס חדרון על הגג.

לורה ורטון:

כן, מה זה?

שרון דינור:

יש לו איזה, בוא נסתכל בתיק תיעוד, אולי נצליח לראות. את רואה שיש כאילו כל מיני תוספות פרוביזוריות שאנשים מוסיפים,

לורה ורטון:

כן.

שרון דינור:

במהלך השנים, זה לא חלק היסטורי. החלק ההיסטורי זה חלק האבן עם הכיחול ההיסטורי והריצוף ההיסטורי שהוא מאד מאד,

לורה ורטון:

כן.

שרון דינור:

יפה ו-, רגע, בוא נקרא לה, חבל להכביר במילים. שלום.

מרים ליפשיץ:

שלום.

שרון דינור:

את תצטרכי לבוא לידי. כעיקרון הסברתי את הבקשה ואין לנו פה איזה משהו משמעותי, אז אם את רוצה להעיר הערות משהו.

מרים ליפשיץ:

תראי, ההמלצה הייתה כן לשמר את החלק של החזית, כמו שאתם רואים בתמונות, ואני לא יודעת, כי המצב שם,

דובר לא מזוהה:

שם.

מרים ליפשיץ:

מה?

דובר לא מזוהה:

שם.

מרים ליפשיץ:

שלי? מרים ליפשיץ.

שרון דינור:

רגע, שניה, אני אראה לך מה,

לורה ורטון:

כן.

שרון דינור:

חזית ה-,

יוחנן וייצמן:

איזה חזית?

שרון דינור:

האבן ההיסטורית, זה מה שאנחנו רוצים רק.

יוחנן וייצמן:

לא לשמר, כאילו שימוש חוזר באבן?

מרים ליפשיץ:

כן, זה מה שהוא כתב, לשמר את ה-,

שרון דינור:

אנחנו אמרנו לשמר את החזית אבל,

לורה ורטון:

כן.

מרים ליפשיץ:

הוא כתב לשמר.

יוחנן וייצמן:

אפשר שימוש חוזר. יש לנו בעיה?

שרון דינור:

אני פשוט לא רוצה לאבד את האופי הזה,

מרים ליפשיץ:

כן.

שרון דינור:

זה הכל.

ציפי רון:

גם הריצוף,

לורה ורטון:

כתוב שהחזית הדרומית,

שרון דינור:

גם הריצוף,

ציפי רון:

גם הריצוף.

לורה ורטון:

כולה לשימור.

שרון דינור:

אני,

יוחנן וייצמן:

היא לשימור על פי תב"ע?

שרון דינור:

לא.

יוחנן וייצמן:

אז בוא ניתן להם פירוק והרכבה.

שרון דינור:

אבל למה? אם הם יכולים, אין סיבה כאילו באמת.

יוחנן וייצמן:

תראי איך זה נראה, מה,

שרון דינור:

רק לנקות (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

השאלה מה יהיה להם להגן על זה?

שרון דינור:

כי להחזיר את זה זה, אני יכולה להראות לך דוגמאות,

ציפי רון:

זה לא יהיה (לא ברור)

שרון דינור:

נורא.

יוחנן וייצמן:

סוג האבן הזה (לא ברור) ייראה ככה, ייראה ככה, מה,

שרון דינור:

לא,

יוחנן וייצמן:

חומת שנלר, מה כבר יכול לקרות?

שרון דינור:

תראה, חומת שנלר זה בטח לא דוגמה טובה ל-,

יוחנן וייצמן:

נכון.

שרון דינור :

אז אני אומרת, תראו, עם הכיחול ההיסטורי וזה, זה דברים שאנחנו רוצים, עכשיו זה לא מפריע לה, לא לזכויות בנייה,

מרים ליפשיץ :

כן.

שרון דינור :

לא לקומות, לא לכלום. אז למה את מתנגדת?

מרים ליפשיץ :

לא, לא מתנגדת.

שרון דינור :

לא מתנגדת.

ציפי רון :

זאת אבן (לא ברור)

שרון דינור :

מה עוד?

ציפי רון :

זאת אבן כמעט פראית, כמעט כמו,

שרון דינור :

לא, אני אומרת גם שהדברים האלה הם מפורקים ואז הם מתחברים חזרה עם כיחול, ואגב, הרבה פעמים גם האבנים האלה לא חוזרות כי יש סחר באבנים לפרויקטים (לא ברור) אז אנחנו פשוט לא רוצים להכניס ראש בריא למיטה חולה. ואין פה איזה קונפליקט מול הזכויות שלך או מול,

מרים ליפשיץ :

נכון. לא, לא, גם מבחינת חלונות ודלתות וזה,

שרון דינור :

סך הכל,

מרים ליפשיץ:

זה נשאר.

שרון דינור:

סך הכל זה נראה הגיוני, כאילו, זהו. רק שלא,

ציפי רון:

זה לא מפריע גם.

יוחנן וייצמן:

בסדר.

שרון דינור:

נו, אז מה עוד?

מרים ליפשיץ:

לא, זהו. בפנים אין פה זה. (לא ברור) למה הריצוף של החצר,

ציפי רון:

רק תוסיפי את הריצוף.

שרון דינור:

לא, הריצוף הזה הוא,

ציפי רון:

שרון, תוסיפי את הריצוף.

מרים ליפשיץ:

אה, הריצוף של החצר הקדמית, בסדר, זה מחוץ למגרש שלי בכלל.

ציפי רון:

שרון, תוסיפי את שימור הריצוף.

שרון דינור:

אז זה מה שהיא אומרת,

מרים ליפשיץ:

כן,

שרון דינור:

זה לא (לא ברור)

מרים ליפשיץ:

אני אומרת, זה מחוץ למגרש בכלל, אנחנו לא,

ציפי רון:

זה ברחוב,

מרים ליפשיץ:

ברחוב, ולא לפגוע.

ציפי רון:

אבל לא לפגוע, לשמור עליו, להגן עליו,

מרים ליפשיץ:

בסדר.

ציפי רון:

כי הוא נורא פגיע והוא נורא חשוב.

שרון דינור:

הנה, תראי,

ציפי רון:

הכל חשוב.

שרון דינור:

הבניין הוא על 100%,

מרים ליפשיץ:

כן, 100%, בדיוק.

שרון דינור:

כאילו אין לו,

ציפי רון:

הוא על קו אפס. הבניין.

מרים ליפשיץ:

קו אפס.

שרון דינור:

כן.

ציפי רון:

בכל זאת לשמור, להגן על זה.

שרון דינור:

טוב, תודה, אז תודה רבה שהגעת.

מרים ליפשיץ:

מצוין, יופי, תודה. אז רגע, שולחים לי אחרי זה במייל את ה-,

שרון דינור:

ברור, נשלח הכל, הכל.

מרים ליפשיץ:

מצוין. יופי, תודה לכם.

שרון דינור:

ביי, להתראות.

ציפי רון:

בהצלחה.

יוחנן וייצמן:

זהו? סיימנו עם התיק הזה?

שרון דינור:

כן,

יוחנן וייצמן:

לא שינינו שום דבר?

שרון דינור:

שנייה, רק רציתי, שינינו משהו אחד, יש לאגד.

לורה ורטון:

מה לגבי מיקום המערכות?

שרון דינור:

זה נכתב, הכול נשאר. מה? אנחנו מוכנים לתיק הבא.

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

אוקי, התיק הבא, אני רוצה לעשות לכם (לא ברור) לדיון,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

קודם כל זה תיק יש פה משרד אדריכלים שאני מאוד מעריכה, ועשינו איתם עבודה כמו שחיים תמיד שואל אותי, לגבי עבודה, עשינו איתם עבודה באמת, היו מאוד מאוד ממושמעים, הם פשוט, אנחנו נמצאים באזור של מחנה יהודה, זה שכונה היסטורית.

יוחנן וייצמן:

האשכול זה רחוב בתוך השוק, אחד מהרחובות, לא?

שרון דינור:

נכון, הבנייה שהם מציעים עוד פעם, אין לנו טענות לגבי הזכויות, קומות וזה, רק שמציעים חיפוי שהוא לא מעבר. והחיפוי הזה הוא מאוד יפה, אבל אם כל אחד, כאדריכלים, אבל אם כל אחד מחנה יהודה עכשיו עושה את זה, אנחנו מאבדים את האבן מהרחובות האלה,

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

רק ביקשנו מהם לעשות אבן אחרת, הבנתי שיש להם,

יוחנן וייצמן:

ירוק כזה?

יוסף חיים מועלם:

בכללית כל ירושלים, זה אבן ירושלמי, נכון?

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

בכללי בעיר ההיסטורית אנחנו מנסים להקפיד על זה,

יוסף חיים מועלם:

כן,

שרון דינור:

אני חייבת להגיד שגם בוועדה פה ראינו מקומות, היה איזה מקום של איזה אדריכל,

יוסף חיים מועלם:

שאישרו בלי אבן ירושלמי?

שרון דינור:

מאוד מוכשר, שרציתי לאשר, וגם את זה הוועדה לא, עצרה אותי כאילו, כי באמת יש פה,

יוסף חיים מועלם:

כשאת אומרת הוועדה, הכוונה ל - ,

שרון דינור :

היה יוצא מן הכלל, הוועדת שימור,

יוחנן וייצמן :

החברים,

עו"ד דני ליבמן :

החוק הוא (לא ברור).

שרון דינור :

אז הכלל עוד לוקחת לי כוס קפה.

יוחנן וייצמן :

בשביל זה הבאתי את זה,

שרון דינור :

אז הכלל הוא שאנחנו, אם אין איזה הצדקה סופר סופר מיוחדת לדבר הזה,

יוסף חיים מועלם :

אפילו שזה יפה מאוד.

שרון דינור :

כי אין, זה יפה, ברור שזה יפה, אבל אנחנו לא בהר חומה.

יוסף חיים מועלם :

אבל עושים בשילוב, לא?

שרון דינור :

אז אני אומרת אנחנו לא בהר חומה, אנחנו כאילו, אנחנו מסכימים לשמור על הצביון שלהם. עכשיו הוא זה עכשיו נורא יפה, מחר מגיע אדריכל פחות מוכשר, הוא חושב שהוא עושה נורא יפה. מה? איך נגיד לו לא, שזה לא זה.

יוסף חיים מועלם :

כן,

שרון דינור:

אי-אפשר, המילה יפה לא יכולה להיות פה.

יוסף חיים מועלם:

אז, הבנתי.

שרון דינור:

אז אנחנו מנסים לשמור על הנושא הזה, של האבן, כי אם זה היה מגדל, אנחנו לא היינו מדברים על זה, כן? כי אנחנו כבר, אבל במרקמים כשהעין קולטת, רואה, אז זה, זה המקומות שאנחנו (לא ברור).

ציפי רון:

אני רוצה להוסיף משהו להסבר, זה הייחוד של ירושלים, זאת העיר היחידה שיש בחוק, עכשיו האנגלית בראשית תקופת המנדט קבעו חוק שהבנייה תהיה באבן, זה חוק מנדטורי. זה נשמר רוב השנים, חוץ מסטייה אחת אחרי קום המדינה מלחמת השחרור, בשנים הראשונות שלא הייתה אבן, כי כל המחצבות היו מעבר לזה, אז יש כמה בתים שהם מאבן (לא ברור), אני יכולה להראות לך אותם אחד אחד בעיר.

יוחנן וייצמן:

מזויף.

ציפי רון:

מזויף, כי לא הייתה אבן, וגם זה לשימור, כי זה יחיד במינו.

שרון דינור:

הם עשו לו,

יוסף חיים מועלם:

לראות את החשיבות כאילו,

ציפי רון:

כל השאר, זה הרוח,

שרון דינור:

וייצמן,

ציפי רון:

רגע, אני רוצה להוסיף עוד משפט שהוא ידע, זה הרוח של המקום, זה נקרא רוח המקום, וזה גם האמנות של אונסקו, נקבע באמנות השימור הבינלאומיות, מה שנקרא רוח המקום.

יוסף חיים מועלם:

יש רוח המפקד.

ציפי רון:

רוח המקום וחלק מירושלים הוגדר באונסקו כאתרי מורשת, כמו העיר העתיקה וסביבתה, וכן הלאה, אז יש לזה משמעות הרבה יותר גדולה, ממה שזה נשמר. לכן אנחנו מאוד משתדלים.

יוסף חיים מועלם:

להיצמד.

ציפי רון:

היום אנחנו בבעיה, כי יש יותר זכויות, ויש יותר חומרים אחרים,

יוסף חיים מועלם:

נכון,

ציפי רון:

זה יותר זול, זה יותר נגיש, וכן הלאה. אז אנחנו משתדלים לפחות בעיר ההיסטורית,

יוסף חיים מועלם:

ככל שהבריטים עושים לנו בעיות עכשיו. זה לא קשור.

ציפי רון:

נחזיר את הבנים.

יוסף חיים מועלם:

זה לא קשור, בסדר.

יוחנן וייצמן:

אנחנו טיפה בעיכוב, התיק שלפניכם הצלחנו להריץ, תגידו תודה. בישלנו אתכם בחוץ לחינם. מה שכן, ראיתם ששלחתם מצגת ארוכה, אני מבין שהסוגיה המרכזית שלכם זה שאתם רוצים לשכנע למה לתת יותר זכויות פחות אבן.

ינון מגזימוף:

לא,

יוחנן וייצמן:

לא?

ינון מגזימוף:

לא,

יוחנן וייצמן:

טוב, בוא תתחילו.

שרון דינור:

אנחנו נראה,

יוחנן וייצמן:

וקראתם את ההמלצות של המחלקה?

ינון מגזימוף:

כן,

יוחנן וייצמן:

יש הסתייגויות?

ינון מגזימוף:

כן,

יוחנן וייצמן:

בסדר, אז תגיד,

ינון מגזימוף:

חלקית,

יוחנן וייצמן:

מה?

ינון מגזימוף:

חלקית.

שרון דינור:

מי שמציג את המצגת, שילך, ופליז 66 שקפים זה יותר מידי, אנחנו מכירים את האזור, בסדר? אז תגיעו לעניין.

יוחנן וייצמן:

הייתי מציע שתתמקדי בסוגיות ששנויות במחלוקת.

שרון דינור:

אוקי.

ציפי רון:

וייצמן, הסתכלת בהרצוג על הבתים שמול הגן הבוטני? ממול ה -

יוחנן וייצמן:

בהרצוג?

ציפי רון:

הסתכלת?

יוחנן וייצמן:

החדשים, התמ"אות?

שרון דינור:

יש פה חמישה סעיפים,

יוחנן וייצמן:

אני אספר לך.

ציפי רון:

רחוב מנדל.

שרון דינור:

כתוב בחוות דעת.

יוסף חיים מועלם :

מה קרה שם?

ציפי רון :

בנו, לפי התב"ע.

שרון דינור :

כל הקומות (לא ברור).

ציפי רון :

וזה כבר לא אבן, ולא,

שרון דינור :

אין כלום,

ציפי רון :

זה (לא ברור).

יוסף חיים מועלם :

את רואה שאישרו אבל.

שרון דינור :

תקשיבו רגע,

יוחנן וייצמן :

כן,

שרון דינור :

אומרת פה האדריכלית נוי.

יוחנן וייצמן :

כן.

שרון דינור :

ש - , רק את סעיף א' הוא הסעיף שמטריד אותה, כל שאר ההערות מקובלות.

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

בבקשה בואי תראי לנו את ה - , באמת, פרויקט נורא יפה לא ראו אותו, שהוא קיבל מענה.

נוי לזרוביץ:

אז אני ארוץ עליו ככה מהר ונגיע לנושא. הפרויקט נמצא במחנה יהודה, אפשר (לא ברור), בירושלים, אני לא אלאה אתכם בכל הדברים הידועים, בעצם מיקום אסטרטגי, נושק לשוק, מפה.

שרון דינור:

מכירים.

נוי לזרוביץ:

מכירים. אני עוברת הלאה, יש פה איזה שהוא בינוי של מבנה חצר ששומרים גם ברמת הבלוק, גם ברמת הבניין, זה משהו שהיה לנו חשוב בשימור של ה - , הפרויקט לשמור על הפטיו המקסים, זה מתוך התיק תיעוד, שאגב שלחנו לכם, כי היה רשום בהמלצה שיש, אז נשלח. אנחנו בחרנו לשמר, באופן מחמיר את הקומות הקיימות, אני רק אחזור לאחורה ואגיד שיש פה גם דרך, הבניין הזה הוא בניין של המשפחה, של היזם, של הסבא רבא, אז גם ככה שאנחנו מתייחסים לזה לא רק איזה שהוא פרויקט יזמי, אלא כבאמת משהו שהוא חשוב לנו, ואנחנו רוצים שיצא הכי טוב שיש. בחנו את כל האלמנטים בתיק התיעוד מה יש לשמר, מה, בסך הכול מדובר על שטח של 230 מטר, ככה זה נראה היום. זה היום, יש פה דברים מקסימים בבניין, כמו באמת הגרם המדרגות עם החלונות והריצופים והפטיו, אני אעבור הלאה. טוב, תיק מידע, בעצם זה מתחיל להיות הזה, והאלמנטים לשימור שאנחנו בעצם ככה סיווגנו זה ריצוף הריצופים המקוריים שאנחנו רוצים לשמר לשבץ ולהשתמש בהם בחצר, הפטיו גם להפנות לשם חלונות, פרטי מרפסות אופייניים, מסגרות וכולה. בעצם כל האלמנטים שמאפיינים את הישן. אוקי, יש פה כמה סוגי סיטוט של אבן בבניין הקיים, תלטיש, גם טובזה, ואנחנו בעצם בתוספת חשבנו לתת משהו שמתכתב עם הגוון, משהו בגוון חול, אבל נותן מראה חלק, נקי, לא, לא מתחרה, לא מכביד, אלא משהו כמעט מרחף.

יוסף חיים מועלם:

מה זה, זה חיצוני?

נוי לזרוביץ:

זה התוספת.

יוחנן וייצמן:

השמאלי.

נוי לזרוביץ:

תוספת שימור, אוקי, זה בשימור, זה מה שקיים, יש פה פלדה לבנה ואבן, ברובה בשיטוט גז, ובתוספת חשבנו דווקא לתת משהו ש - , בגוון מזכיר את האבן, אבל יש לו נראות חלקה, נקייה, לא מתחרה לתת את המקום, ואת הכבוד לבניין הקיים, בן ה - 100 שנה, ולכן, וכן להמשיך את הפלדה הלבנה, ולכן בעצם אנחנו מייצרים כמו מסגרות מפלדה לבנה שמתכתבות עם המסגרות במילואה של, אנחנו בחנו בדקטון מסוג מסוים, זה ממש צילום של החומר. שזה מאוד מאוד קרוב בגוון, אבל זה פרוסות גבולות של רצפה,

שרון דינור:

את זה בהדמיה.

נוי לזרוביץ:

כן בטח,

יוחנן וייצמן:

בוא נראה איך זה, איך התוצאה הוספית.

נוי לזרוביץ:

מגיעה לתוצאה הסופית, בעצם זאת ההעמדה, הכניסה נשאר, הפטיו נשמר. זכויות בנייה לא רלוונטי, זה כבר מתוך הבקשה להיתר, כאן אתם יכולים לראות איפה יש פה אחסנה, ואז עולים לחנויות, בצהוב אתם רואים את המבנה הקיים ברקע, אוקי, ואז אנחנו בעצם עולים למעלה, יש 4 דירות בקומה, זה הקיים, וזה החדש. זה התוספת החדשה. יש פה דירות, אותו דבר, דירות קטנות המבואה צופה לפטיו שפתוח לשמיים. ובקומה העליונה יש לנו פנטהאוס אחד, גדול, שיש לו גם בגג בריכה. אוקי, זה בעצם החזית, מתוך המודל רבלי, אתה זוכר (לא ברור) זה החלק של השימור, מה שבלבן זה החלק של התוספת, שמרנו על הקווים בעצם של ה - , הפתחים הכתומים היה לנו מאוד מאוד חשוב הכול, כאילו לעשות את זה מדויק, המרפסות האלה הם בעצם כמו כפולה של המרפסות הקיימות, כנ"ל בפנטהאוס, בלמעלה בגג זה מעקה שקוף, פול - גלאס, בשביל כאילו ממש להעלים את זה, אני מראה את זה מכל הכיוונים, זה בעצם הכניסה הקיימת, זה הפתחים שהיו,

שרון דינור:

זה מכיוון החצר האחורית,

נוי לזרוביץ:

הסמטה כן, בעצם,

יוחנן וייצמן:

לא אשכול,

נוי לזרוביץ:

לא,

יוסף חיים מועלם:

זה מאחורי אגריפס.

נוי לזרוביץ:

אשכול זה פה, פה זה השוק, פה הייתה (לא ברור), אוקי, אז מפה נשמרת הכניסה, ופה בחרנו להמשיך ברוחב הפתחים הקיימים במדרגות, לעשות איזה שהוא חלון כזה, שמכניס אור לדירות. שומר על הקשר עם החוץ. קצת כזה חתכים מתוך ה - ,

לורה ורטון:

סליחה, אפשר לעבור אחורה? כן, מה זה הורוד?

נוי לזרוביץ:

הרוד זה לשימור,

לורה ורטון:

לא, הריבועים הורודים שם.

נוי לזרוביץ:

המה?

לורה ורטון:

האטום?

נוי לזרוביץ:

זה?

לורה ורטון:

זה מה?

ציפי רון:

הפתחים שאתם סוגרים?

ינון מגזימוף:

לא, פתחים לשימור,

נוי לזרוביץ:

לא, לא, פתחים לשימור,

יוחנן וייצמן:

דלת שנשארת כפי שהיא,

נוי לזרוביץ:

כן,

עו"ד דני ליבמן:

לא הורסים אותה.

לורה ורטון:

מה זה?

ינון מגזימוף:

יש שמה היום חלון ראוה למסחר, אז משאירים אותה,

נוי לזרוביץ:

זה יישאר,

לורה ורטון:

אוקי,

ציפי רון:

זאת אומרת כל הפתחים בקומת קרקע,

נוי לזרוביץ:

כל הפתחים,

ציפי רון:

נשאים,

נוי לזרוביץ:

נכון,

עו"ד דני ליבמן:

לא, אבל בצד שמאל, יש הריסה קצת,

יוחנן וייצמן:

משהו חייבים,

נוי לזרוביץ:

קצת שינוי, כי בעצם כרגע אין גישה לפתח הזה בכלל, אז בכדי להנגיש את זה, אנחנו שומרים תמיד על הקו, אבל מתחברים ל - , לסמטה, אבל חוץ מזה, כן, המיקום,

יוחנן וייצמן:

שאלה לא שימורית לרגע, כמה הדיירים שמה, זה אתם או בדמי מפתח?

נוי לזרוביץ:

16 דיירים.

יוחנן וייצמן:

אתם הדיירים.

שרון דינור:

בנכנס לא,

נוי לזרוביץ:

לא, ביוצא, זה בניין קטן, בעצם ככה זה נראה, בהצעה שלנו, זה החלק הקיים, של השימור, וזאת התוספת. אז בעצם המחשבה הייתה שהתוספת תהיה, תדבר עם השימור בפלדה הלבנה, בקווים, בניקיון, אבל לא,

שרון דינור:

למה היא לא יכולה לעשות את זה גם באבן? בעיבוי?

לורה ורטון:

כן,

נוי לזרוביץ:

אז אפשר לעשות את זה באבן תעשייתי, בפלטות גדולות, כי לא רצינו שזה יהיה את החלוקה, רצינו על ה - , כן, רצפת תקרה.

אמיר פרבר:

אנחנו רוצים לנסות לעבור עם זה עם הדקטות.

שרון דינור:

כי קבעתם כבר, החומרים הוזמנו, מה זה החתונה הקתולית עם החומר כאילו,

ציפי רון:

גם המרפסות, אבל גם המרפסות,

ינון מגזימוף:

נראה לי הפוך נראה לי אתם סגרתם,

שרון דינור:

לא, העיר סגרה עם, עם אבן, זה כבר ממוזמן,

יוחנן וייצמן:

מה שאמרת זה משפט נכון,

נוי לזרוביץ:

אבל זה,

אמיר פרבר:

כן, דקטון זה אבן, זה אבן לכל דבר ועניין, זה אבן,

יוחנן וייצמן:

כן, אני מדבר על המופע כלפי הרחוב,

נוי לזרוביץ:

כן, זה,

אמיר פרבר:

זה גם אבן, זה סוג של אבן, אפשר לתת לכם דוגמאות, אני אביא לכם דוגמאות,

יוחנן וייצמן:

אפשר על הכול להתווכח, זה נושא אולי פילוסופי, אבל בסוף אם אנחנו עובדים על זה להישאר כמה שיותר אבן או דמוי אבן, אז.

ינון מגזימוף:

אני אגיד לך משהו, בסדר? זה בעצם מה שהוביל אותנו דווקא כן לנסות, אנחנו עושים פה שימור מאוד מאוד מחמיר, בסדר? בחזיתות והכול נראה בעצם, בסוף יש לנו פה פנטהאוס הוא צריך להימכר,

יוחנן וייצמן:

במחיר טוב.

ינון מגזימוף:

במחיר מאוד מאוד גבוה.

שרון דינור:

אנחנו מכירים פנטהאוסים בעיר שגם, בנויים מחומרים של אבן,

ינון מגזימוף:

לא, אבל אנחנו רוצים שיהיה פה איזה שהוא, שהקונה הזה של הפנטהאוס הוא מן הסתם יבין ב - ,

שרון דינור:

הוא הידוע של החומר.

ינון מגזימוף:

אני רוצה שהוא יראה הבניין היחיד בעיר, זה שנמצא עם דקטון, אני מבטיח לכם שזה יהיה הפרויקט,

שרון דינור:

אמרת עכשיו,

לורה ורטון:

זה בדיוק העניין, זה בדיוק העניין, אתה רוצה שזה יהיה ייחודי, אנחנו דווקא לא רוצים שיהיה,

ינון מגזימוף:

זה לא מדויק.

לורה ורטון:

אנחנו רוצים שזה ישתלב במרקם של השכונה, אז בדיוק הפוך ממה שאנחנו רוצים.

אמיר פרבר:

הפרויקט היחיד שפותח את שוק מחנה יהודה להתחדשות עירונית זה הפרויקט הזה,

ינון מגזימוף:

אין עוד התחדשות.

אמיר פרבר:

אין עוד התחדשות.

לורה ורטון:

בסדר, הרעיון הוא לשמור.

אמיר פרבר:

תבינו את האומץ של היזם הזה.

לורה ורטון:

בדיוק הסיבה שאנחנו, אני לפחות לא, (לא ברור).

ציפי רון:

מה זה קשור לאומץ?

אמיר פרבר:

זה קשור לאומץ, כיוון שאתה עושה התחדשות עירונית, בשוק מחנה יהודה, ואתה (לא ברור) מחדש את המרחב הזה, ולא,

לורה ורטון:

אנחנו לא רוצים חידוש, אנחנו וועדת שימור, אנחנו רוצים לשמור על מרקם,

אמיר פרבר:

זה שימור,

לורה ורטון:

על האופי על החומרים, ובדיון בשביל זה אנחנו פה.

ציפי רון:

התוספת של הקומות,

יוחנן וייצמן:

יכול להיות שהשימור למעלה יותר חשוב לנו מהשימור למטה.

ציפי רון:

זה כבר אומר, זה כבר שימור,

אמיר פרבר:

זה משהו אחר,

ציפי רון:

איזה מהתוספת זה אומץ?

יוחנן וייצמן:

אנחנו,

ינון מגזימוף:

אבל צריך להיות גם איזה שהוא קונספט של ישן חדש, אתה לא יכול,

יוחנן וייצמן:

השאלה עד כמה הניגודיות צריכה להיות, שוב, אני לא,

עו"ד דני ליבמן:

תוכל להגיד לו שהוא הבניין היחיד בשוק שיש לו בריכה על הגג.

ציפי רון:

זה לא בריכה בחנויות דגים,

שרון דינור :

תלוי מי יקנה את ה - ,

עו"ד דני ליבמן :

זה לא בריכה של הדגים.

שרון דינור :

תלוי מי יקנה את הפנטהאוס, אתה יודע יש פה בריכה שאושרה בנביאים,

עו"ד דני ליבמן :

תראי,

שרון דינור :

קנה את זה מישוהו חרדי, ועכשיו הם סגרו את הבריכה.

עו"ד דני ליבמן :

שיעשה מקווה,

ציפי רון :

יש חנות דגים, שגדל איתנו בשכונה עם (לא ברור), הייתי קונה אצלו דגים.

נוי לזרוביץ :

המחשבה הייתה שגם פה בעצם, כל הריצוף ימשיך להיות,

ינון מגזימוף :

אנחנו לא נתקטן על זה, בסדר, אבל, אני חושב שכאילו זה נכון, שאתם גם תנסו לפתוח,

שרון דינור :

אני הייתי, אני אמרתי גם לפני שנכנסתם לפה, אתם יכולים לשמוע אחרי זה בהקלטות, שאני חושבת שהעיצוב נראה על הכיפק, יש לי בעיה ברמה הרוחבית פה, מחר מגיע מישוהו, הרבה פחות מוצנע,

יוחנן וייצמן :

יותר פחות טוב, כן,

שרון דינור:

ויהיה מאוד קשה להסביר למה לכם נתנו משהו אחד, ולו משהו אחר, אבל כשיש לי הנחייה עירונית, יש הנחייה עירונית של בנייה, אני לא צריכה להתאמץ בשביל לשמור עליה, אז השאלה אם אתם יכולים להגיע לתוצאה שאתם תרגישו מחוברים אליה, גם אל אבן שאלה פה נוי, אבן בלוחות גדולים, רק שיתחבא כאבן, שזה יהיה,

יוסף חיים מועלם:

הוא לא צריך, הוא צריך את כל הפרויקט מחדש, באבן? או הוא יכול לשלב?

יוחנן וייצמן:

60%. 80% יש לו את ההוראות כן,

יוסף חיים מועלם:

הוא יכול לשלב.

שרון דינור:

פתחים, הפתחים עמדו.

יוחנן וייצמן:

בכל מקרה כן.

שרון דינור:

בכל מקרה יש לו.

אמיר פרבר:

איזה טקסטורה, השאלה אם דיקטון או אבן מתועשת, זה השאלה, אנחנו, אנחנו חושבים ש - ,

ינון מגזימוף:

זה פירמה.

ינון מגזימוף:

שדקטון הוא אחלה חומר, היינו כן רוצים לשמור. זה נראה אבן, אתה לא מזהה את ההבדל.

ציפי רון:

וצריך לקשור אותם.

ינון מגזימוף:

זה הרבה יותר קל, זה יותר יקר לי, אבן מתועשת.

יוחנן וייצמן:

אני מבין זה חומר יקר וטוב.

ינון מגזימוף:

אבן מתועשת עולה הרבה יותר, אני אגיד לך את האמת, שרון, אני רוצה, אני רוצה, אני כן רוצה, בסדר? אני מדבר על זה פתוח לפרוטוקול, אני כן רוצה שיהיה לכם פתיחות עד אז לגבי דקטון, אוקי, באופן כללי כי אני כן רוצה את זה, כי בסוף רוב הפרויקטים שלנו,

שרון דינור:

אבל אתה לא בונה בהר חומה. או שכן אני לא יודעת, אנחנו מדברים פה על לב העיר ההיסטורית, זה מה שאנחנו, בגלל זה אנחנו יותר מחמירים פה.

ינון מגזימוף:

סתם דוגמא, נגיד בקריית מנחם, את זורמת על זה,

שרון דינור:

מה אתה עושה מה שבא לך.

ינון מגזימוף:

לא, כי יש את חבר'ה של מנור שם, פחות אוהבים את זה גם.

שרון דינור:

לא באחריותי.

ינון מגזימוף:

סתם שאלה להבנה, אם עכשיו נגיד וועדת שימור אומרת אני אגישה, תעשו דקטון, תעשו אבן מתועשת, אחר כך אנחנו צריכים לעבור אצלם?

יוחנן וייצמן:

לא,

שרון דינור:

לא,

ינון מגזימוף:

זה סופי, הבנתי.

ציפי רון:

בוא אני אגיד לך עוד משהו, לפעמים אנחנו אפילו מתייחסים בעניין של המעקות האלה, מהזכוכית, שגם את זה אנחנו לא כל כך אוהבים בירושלים בשכונות ההיסטוריות, כן, ברחביה, במקומות אחרים, כי יזמים באים, זה נורא באופנה היום, זה לא כל כך מתאים לירושלים.

שרון דינור:

תראי, יש פה סורגים, תראי זה אין פה את ה - ,

ינון מגזימוף:

אפשר,

נוי לזרוביץ:

פה עשינו מסגרות פלדה, זה הכול, ממשיך, החלק הזה של המטלה של זה, זה בעצם כמה שיותר יהיה להם מבחינת ההולך רגל.

אמיר פרבר:

נוכל לקבל החלטה שבה, אנחנו מביאים דוגמאות לפני ההיתר, ואתם מאשרים לנו? ונביא 3, 4 סוגים של אבן מתועשת, ואתם תגידו אם זה בסדר, או לא.

שרון דינור:

בסדר.

יוחנן וייצמן:

כאילו בעצם אנחנו שולחים את זה אליך.

שרון דינור:

כן, בסדר.

יוסף חיים מועלם:

בטח הכנתם.

ינון מגזימוף:

מה?

יוסף חיים מועלם:

בטח יש לכם כבר.

שרון דינור:

במקרה,

ינון מגזימוף:

במקרה.

ציפי רון:

במקרה.

ינון מגזימוף:

האמת שרצינו אבל אמרנו שזה קצת יותר מידי,

שרון דינור:

טוב, יללה תודה רבה, עבודה.

יוחנן וייצמן:

בהצלחה חברים.

נוי לזרוביץ:

תודה.

ציפי רון:

בכל מקרה שתהיה לכם בהצלחה, הצלחה גדולה בפרויקט.

ינון מגזימוף:

תודה רבה.

יוסף חיים מועלם:

בפרט במכרז של הפנטהאוס עם הברכה.

ציפי רון:

אפשר לקבל הזמנה לברכה, ככה לשכשוך?

ינון מגזימוף:

צריך מציל, (לא ברור) משלמת.

אמיר פרבר:

לא, היה דיון אם לפתוח את זה לכל הבניין או רק לפנטהאוס.

דובר לא מזוהה:

שנה טובה.

ציפי רון:

שכשוכית.

יוחנן וייצמן:

טוב, אני הייתי מנסה לקצר את זה, נושא החיפוי זה יתואם בשלב ההיתר.

ציפי רון:

בשום אופן לא, מי יחליט על זה בזמן ההיתר?

יוחנן וייצמן:

שהמחלקה תחליט,

עו"ד דני ליבמן:

לא, אבל זה חשוב.

ציפי רון:

זה לא כל כך בעיה,

יוחנן וייצמן:

אני אגיד לך את האמת, זה מהסוג דיונים שאני באמת לפעמים אני חושב, מה טוב ומה לא, וסיפורתי, דיברתי על 5 שעות כשהלכתי ברחביה, ראיתי בניינים שהתוספת, ככל רעה,

לורה ורטון:

אז? בוא נעשה,

יוחנן וייצמן:

לא, אני באמת לא יכול להחליט, וזה דברים,

לורה ורטון:

אני חושבת שזה באמת קו אדום, אנחנו מדברים על עיר היסטורית, מרכז, זאת אומרת מחנה יהודה, איך אפשר לתת, לתת (לא ברור).

יוחנן וייצמן:

את רוצה שזה יחזור לוועדה בשלב ההיתר?

ציפי רון:

לא,

לורה ורטון:

לא, אני רוצה שנחליט רק אבן ירושלמית, כמו שהחוק אומר, כבר עשרות שנים, ודי, כמה אפשר להתגמש. באמת זה א', ב' מה?

ציפי רון:

תראו, אני,

משה גורא:

אני,

ציפי רון:

תראו, אני רוצה להציע,

לורה ורטון:

אם לא שמה, אז איפה כן? איפה כן?

יוסף חיים מועלם:

אם זה מקובל עליה, וזה מקובל עליו, אז מה הבעיה?

שרון דינור:

מה עם המשפט הזה שכתבתי?

ציפי רון:

יש לי בקשה להגיד משהו, אם אפשר.

יוחנן וייצמן:

תנסה להסתכל על הקיר אם הנוסח הזה מקובל עליך, ד"ר ורטון.

שרון דינור:

השארתי את כל הרישא של הסעיף, כי באמת, הוא מסביר למה, היא ההתעקשות, ויחד עם זאת לבקשת היזם התקיים דיון בנושא החומר עם מחלקת שימור, ככל וישכנע, כי האבן המתועשת דומה לאבן המקורית, אינה פוגעת באופן השכונה ההיסטורית, ניתן יהיה לאשרה.

לורה ורטון:

הוא אמר את זה מאוד ברור, סליחה, ציפי, הוא אמר את זה מאוד ברור.

שרון דינור:

כן,

לורה ורטון:

הוא רוצה משהו ייחודי, בולט שזה יהיה מיוחד.

יוחנן וייצמן:

זה יכול למכור יותר יקר.

לורה ורטון:

אז אם זה ייחודי, ובולט, אז לא, אנחנו לא,

יוסף חיים מועלם:

עכשיו יש פה עבודה לשכנע אותה למה זה לא פוגע.

לורה ורטון:

אבל למה?

יוסף חיים מועלם:

מה?

שרון דינור:

אני מודה שזה סתם גם עלי כאילו,

לורה ורטון:

אני חושבת שזה לא נכון, אנחנו צריכים לגבות את המדיניות, את החקיקה, את האכיפה, את ה - , את הכלל הבסיסי הזה. אם זה כל כך דומה, אז מה אכפת להם? אלא אם כן הוא לא יודעת, יש לו עסקה טובה עם ה - , עם היבואן, אני יודעת. באמת שזה בכלל לא מעניין אותי.

ציפי רון:

אני רוצה להגיד משהו ברשותכם, אני רוצה להגיד משהו ברשותכם,

יוחנן וייצמן:

כן,

ציפי רון:

תראו, אנחנו היום נמצאים בירושלים בנקודת מנפה, אנחנו,

לורה ורטון:

מקווה שלא.

ציפי רון:

קורים דברים, לא, לא, אני מדברת על העניין הזה של הבנייה, אני לא מדברת על דברים אחרים כרגע, רק על העניין,

יוחנן וייצמן:

בנייה, מגדלים הכול.

ציפי רון:

אני מדברת על בנייה. עכשיו רק לאחרונה, כל העיתונות בארץ, מופצצת במגדל מהזכוכית בהר הרצל, על ההשפעות שלו. אני לא זוכרת, שבתקופה האחרונה התקיים איזה שהוא דיון רציני, עם עיון לציבור, על שינוי המדיניות של הבנייה בירושלים. אז יש את המגדל מהזכוכית, שמול השקיעה של ה - 60 קומות, שמול השקיעה הוא יראה כמו המגדל (לא ברור) בנגב, ושמה מה שעושים את הגז,

לורה ורטון:

כן, כן,

ציפי רון:

שמכל מקום בנגב, אתה חוטף סנוור. אני לא יודעת אם מישוהו מתל – אביב הסתכל על זה, הוא יחטוף מכה.

יוחנן וייצמן:

תדעי לך, אני מטייל הרבה בנגב, זה תמרור אדיר,

ציפי רון:

נכון,

יוחנן וייצמן:

הבנייה אדירה.

ציפי רון:

נעשה את זה בהר הרצל, בהר הרצל, סבבה. עכשיו מה ש - , זה בדיוק מה שיקרה, עכשיו כי יראו אותו מתל – אביב, יראו אותו מכל מקום,

לורה ורטון:

בושה.

ציפי רון:

עכשיו שלא נדבר על הר הרצל בית הקברות וכל השאר, אני חושבת שאנחנו בבעיה, אני רואה יותר ויותר בנייה בירושלים, לא דברים שמגיעים לשימור, של שינוי במדיניות, אני רואה מגדלים, שיש בהם הרבה יותר זכוכית מאשר דברים אחרים. אני רואה שימוש בכל מיני חומרים, גם האדריכלית.

יוסף חיים מועלם:

אני גם מבין שבגלל הגובה, מעמיס עליו את זה, זה נכון?

ציפי רון:

יש כל,

יוסף חיים מועלם:

הוא פחות יכול להשתלב, באבן.

ציפי רון:

א', א', אף אחד לא דן,

יוסף חיים מועלם:

ככל שהוא יותר גבוה,

ציפי רון:

אף אחד,

יוסף חיים מועלם:

האבן לא טובה לו.

ציפי רון:

זה נכון,

יוחנן וייצמן:

כן, נכון,

יוסף חיים מועלם:

הוא צריך להיות יותר קל,

ציפי רון:

אף אחד לא עמד בירושלים, על הבנייה לגובה, אין לירושלים תוכנית מתאר מאושרת היום, שקובעת את הנושא של מדיניות בנייה לגובה, תוכנית 2000 לא מאושרת, אנחנו עדיין עם התוכנית מ – 62 שהיא העתק של התוכנית המנדטורית.

יוחנן וייצמן:

59.

ציפי רון:

אין,

לורה ורטון:

59.

ציפי רון:

אף לא התקיים דיון רציני, עמוק, עם שיתוף ציבור, וגם של אנשי המקצוע מה עושים בירושלים, אנחנו היום נגררים, אנחנו נגררים לאורך הרכבת הקלה, צירי, אנחנו נגררים בכל מיני שכונות, אני

בתור אזרחית ובתור מי שאכפת לה מהעיר הזאת, אני לא אומרת שאני נגד הכול, אבל אני אומרת
בוא נקיים דיון, בואו שתהיה מדיניות, בואו נקדיש מחשבה, ולא כל פרויקט הוא נקודתי לגופו.

יוסף חיים מועלם:

כללי.

ציפי רון:

כן,

לורה ורטון:

לא,

ציפי רון:

ולא כל יום,

לורה ורטון:

היא אומרת,

ציפי רון:

או אדריכל בא עם פרויקט משלו, כמו אלה, עכשיו אנחנו רוצים לבנות מין,

יוחנן וייצמן:

יש התיק הבא.

ציפי רון:

מה פתאום,

יוחנן וייצמן:

את רוצה להציג?

לורה ורטון:

היא אומרת כל עוד שאין איזה מדיניות אחרת, זאת המדיניות היחידה, וממנה אנחנו חורגים מזה,
אז מה יש שם?

שרון דינור:

אבל לורה, אני בעצמי מאוד מאוד התלבטתי לגבי זה, ואני חושבת שאם אנחנו אומרים שהתוספת היא לא תהיה משוגעת, אוקי, היא תהיה דומה לאבן המקורית, לאופי שלה, זאת אומרת בטח לא ב - , לא בחומר שהוא מטאל, סתם, אני אומרת ולא בצבעים וזה, אז סך הכול אתם חושבים שזה לא, שזה לא הגיוני,

ציפי רון:

לגבי הבניין הספציפי הזה,

לורה ורטון:

אבל מישוהו אחר יגיד שזה דומה, וזה דומה, וזה לבן, וזה גם אבן, אמנם לא אבן ירושלמית, זה גם אבן, אני חושבת שאנחנו בשלב,

ציפי רון:

שנייה, שנייה,

שרון דינור:

(לא ברור) מאוד. זה בטוח יצא מהמם.

לורה ורטון:

בסדר.

ציפי רון:

שרון, שרון, לגבי הבניין,

לורה ורטון:

אבל מדרון חלקלק. איך תגיבי? תגידי, זה גם דומה, וזה פחות דומה, והשכן שלו יגיד, יש לנו גם קשר עם יבואן שייתן לנו בזיל הזול משהו שהוא גם דומה?

שרון דינור:

זה וייצמן,

ציפי רון:

אבל אני רוצה להגיד להעיר הערה משהו לגבי הבניין עצמו, הם הציגו לנו את הבניין ההיסטורי, אז הם אמרו שיש שם, וייצמן,

יוחנן וייצמן:

הם קיבלו את העמדה שלך.

ציפי רון:

תלמד משהו, שיש שם שני סוגי שיטוט, זה לא מקרה, לכיוון הרחוב, לכיוון הצד יש את האבן הטובה, שהיא האבן עם הבטן,

לורה ורטון:

נכון,

ציפי רון:

לכיוון החזית יש את האבן שהיא בסגנון של שיטוט תלטיש, של אבן הדקה והעדינה, שהיא הרבה יותר יקרה בשיטוט שלה. אז כשבנו את הבניין בשנות ה – 30, כבר חשבו על הנראות שלו במקום ראשי, ועשו את החזית מלוקקת כאילו אופנתית,

שרון דינור:

זה הבית של המשפחה של היזם,

ציפי רון:

ואת אבן הצדדים עם טובה, אז למה להוסיף, רגע, שרו, אז אנחנו מוסיפים כאן עוד חומר, ועוד חומר, עוד חומר למעקה, עוד חומר לבניין, וכן הלאה, וכן הלאה, לפי דעתי זה לא כל כך פשוט, זה נראה לי יותר מורכב, אני הייתי מאוד נזהרת בעניין הזה.

יוחנן וייצמן:

החלטה, תראי, אני זה העמדה של החברים, זה החברים, אני.

ציפי רון:

מי שבנו את הבניין השקיעו שם, אבן איזי – אחמאר,

שרון דינור:

הבניין שלהם היזם,

ציפי רון:

כן, כן, האבן איזי – אחמאר ייעודי שזאת האבן הכי יקרה מאבנים בירושלים, האבן עם העורקים האדומים.

מורן בן זיו:

בהחלטה את לא שינית כלום? השארת?

שרון דינור:

לא שינתי, השארתי כמו שהוא.

יוסף חיים מועלם:

שהם יחזרו ל - , בעזרת השם.

ציפי רון:

ראיתי שיש לכם משהו על זכוכית איזה שהוא, יום עיון הזה.

שרון דינור:

כן, יש לנו יום עיון, תבואי.

לורה ורטון:

מתי זה?

שרון דינור:

ביום שני הקרוב.

לורה ורטון:

כאילו מחר?

מורן בן זיו:

שבוע.

ציפי רון:

מה זה מחר?

שרון דינור:

כן, וביום שישי יש לנו סיור לגבעת רם, אבל אני מקווה שזה נמצא. הם אומרים, (לא ברור) היא לא עושה (לא ברור) כי זה פחות טוב.

דוד היימן:

גברת רון, איפה מחר?

שרון דינור:

מחר פה בבית המודל. וביום שישי בגבעת רם סיור. אבל אנחנו עושים דווקא ניסינו באמת ללכת על המקומות (לא ברור), לא נדבר עכשיו על האבן היסטורית, אלא נדבר על השפה החדשה של אבן, נגיד גם בשימוש חוזר באבן, וגם ב - , באבן נסורה למשל, מתאר 62 אוסרת עליה, ויש מקומות שנבנו בגבעת רם שזה אדריכלות יוצאת דופן,

ציפי רון:

ראית מה קרה (לא ברור) בגבעת רם, הפכו אותו לבית ספר למפונים, לילדי מפונים, עם המטרז'ים. עם קיר הזכוכית.

שרון דינור:

אני הייתי שמה אבל,

ציפי רון:

קיר הזכוכית הענק, והמדרגות וזה, זה פשוט לא נורמאלי.

שרון דינור:

בסדר, הוא היה ריק, זה היה נראה כמו אחרי.

ציפי רון:

כן, אבל הוא מונומנט.

שרון דינור:

טוב, אנחנו,

יוחנן וייצמן:

עוברים לזיכרון טוביה.

שרון דינור:

זיכרון טוביה.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) שלוש.

ציפי רון:

אז מה החלטנו לגבי הבניין הזה?

יוחנן וייצמן:

מה שביקשת. אנחנו כתבנו אחרת, כתבנו שיקול דעת, לדרישתכם הסעיף ירד,

ציפי רון:

כן,

יוחנן וייצמן:

וחזרנו להמלצה המקורית.

שרון דינור:

טוב, זיכרון טוביה 21,

יוחנן וייצמן:

אני חשבתי אחרת, הוא הביא (לא ברור).

שרון דינור:

בניין, אנחנו נמצאים בתמ"א/38 בבניין שבו יש, מבחינה מרפסת חזית אחת לשימור, יש לנו תיק תיעוד, הבניין נבנה בסוף המאה, נבנה בסוף המאה ה-19, הם מהוותיקים יותר. יש לנו מדיניות של נחלאת שאנחנו מנסים להיצמד אליה, כמו שאתם מכירים ולכן אנחנו מבקשים להנמיך את מדלפות הגג, בהתאם להנחיות, זהו, זה בעצם, לתת להנמיך אותם לכל אחד מהצדדים, זה כל הסיפור.

לורה ורטון:

כן, סליחה, אני צריכה. אתם רוצים לקרוא להם?

יוחנן וייצמן:

כן, תבקש מהם.

ציפי רון:

שיהיה דיון, וייצמן, שיהיה דיון.

יוחנן וייצמן:

בסדר.

ציפי רון:

אתה יודע שרון, כשספדי בנה את ממילא, אז אורי שטרית, החליט שאין מספיק אבן בארץ, את כל החלונות בבנייה החדשה, נשקפים מבטון,

אירנה בדליאן:
אני עורכת הבקשה.

ציפי רון:
ובנייה,

שרון דינור:
ואיך זה נראה היום חלק ממנו?

ציפי רון:
עכשיו זה נראה,

שרון דינור:
חלק מהזהות.

ציפי רון:
בלי שום דיון, ובלי כלום,

מורן בן זיו:
בואי תשבי פה, שתראי לנו את ה - ,

ציפי רון:
הרבה כסף לאקירוב.

שרון דינור:
למה? אתם רוצים לצאת שאנחנו נעשה דברים אחרים בינתיים?

גבריאל לביא:
לא, לא,

יוחנן וייצמן:
אחד וחצי.

ציפי רון:

היא לא אשמה.

עו"ד דני ליבמן:

רחוב טוביה זה בשבוע הבא?

יוחנן וייצמן:

אחד.

גבריאל לביא:

שלום, שלום.

שרון דינור:

שלום, שלום. בוא נראה רגע,

אירנה בדליאן:

לא משנה מה תעשי זה לא עוזר.

שרון דינור:

זה הבניין נכון? מה שאנחנו מסתכלים עליו. אני פתחתי בינתיים את ה - , איפה שהוא זה פתוח רגע, אני צריכה לבדוק את זה. זה לא של, רגע. הנה זה שלכם, נכון זה מה שהעברתם לנו.

גבריאל לביא:

כן,

שרון דינור:

כן, דברו איתנו.

גבריאל לביא:

נגיד ככה, הגשנו בקשה, הויכוח הוא בעצם אם גג שלוש שיפועים, או שתי שיפועים, כל הרחוב, וכל האזור שמה, כל נבנים בצורה כזאתי של גג, של שני שיפועים, של שיפועים, הבנו גם תמונות, בהרבה מקומות,

שרון דינור:

הבניין הוא פה, סליחה, תסתכלו.

גבריאל לביא:

זה לא זה, זה זה.

שרון דינור:

אני טעיתי, זה?

גבריאל לביא:

כן,

שרון דינור:

סליחה אני מתנצלת, זה?

גבריאל לביא:

כן,

שרון דינור:

שהיום הוא שלושה שיפועים, אתה אומר,

גבריאל לביא:

בסדר, זה עשו את החדש.

עו"ד דני ליבמן:

חלקה לא תואם,

גבריאל לביא:

זה חדש, השכן הצמוד אלינו, יש מעבר, הנה אתם רואים יש מעבר בין הבניין הזה לבניין הזה יש מעבר.

ציפי רון:

איפה? תראה בדיוק.

שרון דינור:

פה, פה,

גבריאל לביא:

כאן יש מעבר.

יוחנן וייצמן:

סמטה.

גבריאל לביא:

סמטה.

אירנה בדליאן:

וזה שער בעצם.

גבריאל לביא:

סמטה.

ציפי רון:

כן, כן, נכון,

גבריאל לביא:

מתי שכבר פתחנו את ההיתר, הוא הגיש השכן אצלנו הגיש בקשה לשתי שיפועים, ואז שחר פוני שאל אותו, למה הוא מקבל שני שיפועים, כאילו אנחנו, אבל אתה דור שמאיתנו שלוש שיפועים. לפני חודשיים שלוש אישרו לו שתי שיפועים, ועבר את הוועדה והכול, אנחנו שאלנו אותו - למה איתנו? הוא אומר לי - אנחנו, לא, טעות עשינו, אנחנו לא חוזרים עליה, אנחנו עכשיו,

שרון דינור:

רגע, אבל אתה עשית שני שיפועים, לאיזה כיוון?

גבריאל לביא:

לצד הזה מהצד הזה, כמו שכולם עושים, לצד הזה, לזיכרון טוביה רגיל,

שרון דינור:

לא כמו שעכשיו מופיע?

גבריאל לביא:

מה זה כמו שעכשיו מופיע, תראו את התוכנית, אז הוא דרש שלושה שיפועים, שבעצם זה מקטין את כל הקומה למעלה לגמרי.

אירנה בדליאן:

אם סיימת, אני אמשיך, אפשר?

שרון דינור:

אתה רוצה שאני אני אקריא לך.

אירנה בדליאן:

אתה ממשיך?

שרון דינור:

לא, את תמשיכי,

אירנה בדליאן:

אני ממשיכה? אז בואי תעלי את ה - ,

שרון דינור:

מה שאת רוצה.

אירנה בדליאן:

פה תעלי למעלה חזית, תסתכלו, זה בניינים מאושרים בהיתר, זה וזה, כאילו המפלס האבסולוטי שלו, גבוה ממפלס אבסולוטי שלו, והוא עומד,

שרון דינור:

אנחנו בדקנו,

אירנה בדליאן:

אני מדברת על 1.20 מטר האלה, שהוא עומד מעל (לא ברור) אפס, זה יהיה יפה, אם כאילו, ככה אני אתחיל, וזה יהיה פתאום 1.20 מטר גם הוא, זה יפה, לא יהיה יפה. חוץ מזה, חוץ מזה ברישוי יש הערות, יש הוראות לגג רעפים, זה 1.20 מטר גבוה מרצפה, זה הערות מרחביות של הרישוי. עכשיו אני רוצה לדבר על ה - , על השיפועים, אם אפשר תראי לי למטה את החתכים, תסתכלו פה, לא, לא, זה בסדר, החזית הזה בסדר. הבניין הזה מאושר בהיתר, מאושר. הוא ארוך מאוד, והסמטה היא צרה, הוא מסתכל על הבניין הזה, עם פנים ישרים ככה שני שיפועים בצדדים. עכשיו שחר אומר לי - לא, תעשו פה שיפוע 30 כאילו אתה לא צודק, זה טעות, אנחנו צודקים, ככה, ותאמינו שאחדות אולי אפשר (לא ברור), אבל באדריכלות זה נורא, צריך הרמוניה ואחדות, הבניינים צריכים להסתכל, אם אחד מאושר, השני באותם פעמים הוא פה, וזה אדריכלות, זה הכול, תודה.

שרון דינור:

תודה.

ציפי רון:

אבל זה יש לו שניים, פה על השמאלי.

משה גורא:

זה וזה.

ציפי רון:

כן, כן, זה שלכם, וזה שלי.

אירנה בדליאן:

כן.

שרון דינור:

זה המעבר שעליו אנחנו מדברים?

גבריאל לביא:

כן, זה המעבר.

שרון דינור:

כמו פה.

גבריאל לביא:

כל המעברים גם הבאתי תמונות, לפחות איזה 8 מסביב, כולם כאלה, אין אחד שיש לו.

עו"ד דני ליבמן:

כן, אבל,

ציפי רון:

איזה דופן? זה השיפועים האלו זה מאוד יוצא דופן יחסית לסביבה.

אירנה בדליאן:

כל הבניינים מאושרים שני שיפועים, אין עכשיו בניין שמאושר שלוש שיפועים.

שרון דינור:

תראי, אני רק כן להגיד שאנחנו,

גבריאאל לביא:

אני יכול להסתכל, אני יכול להראות לכם אם אתם רוצים להסתכל,

שרון דינור:

שיפוע כשיש, זה פוגש מעבר ציבורי,

ציפי רון:

מה זה משנה?

גבריאאל לביא:

לא, הנה גם מעבר ציבורי, פה, בהמשך של הרחוב כאן, תסתכלי.

שרון דינור:

הנה תראו,

גבריאאל לביא:

לא זה, לא זה,

שרון דינור:

זה תוצאה כאילו שהיו רוצים,

גבריאאל לביא:

הנה זה, הבניין הזה, זה שתי שיפועים, את רואה, הפינתי,

שרון דינור:

זה הדוגמא למה אנחנו לא רוצים לחזור, בנחלאות, כי אנחנו רוצים לעבור ברחוב.

אירנה בדליאן:

זה דוגמא רוצים מצד שני דוגמא שכן רוצים, אז צריך,

שרון דינור:

זה אנחנו רוצים את הגג, אתם רואים זה גג מקורי, אנחנו רוצים להחזיר כאלה דברים.

אירנה בדליאן:

אבל אצלנו הסמטה הרבה יותר,

גבריאל לביא:

לא ייתכן אבל שאנחנו בשעה שאנחנו מדברים,

אירנה בדליאן:

כן,

גבריאל לביא:

מאשרים למישהו, למשל כבר פתחנו את התיק, אנחנו מדברים על מישהו, הוא אמר, למה, הוא מגיש ככה וככה, ואומרים לנו - אז אנחנו לא נאשר לו את זה, ובסוף מאשרים לו את זה, וזה צמוד אלינו, ולא מאשרים.

ציפי רון:

לא אישרנו את זה.

גבריאל לביא:

הנה, בואי תראי,

ציפי רון:

זה לא אושר פה.

גבריאל לביא:

אושר, אושר.

ציפי רון:

לא כאן, לא כאן,

אירנה בדליאן:

אושר בשימור, הוא קיבל,

יוסף חיים מועלם:

איך הוא עבר את שימור?

גבריאל לביא:

הנה הוא אושר, זה. הוא אושר עכשיו, אני מדבר איתך עכשיו. תראי,

ציפי רון:

אתה רוצה להגיד לי שאישרו את זה עם הפחים?

גבריאל לביא:

מה? לא, השיפועים,

שרון דינור:

לא, התוספת.

גבריאל לביא:

אישרו כאילו להיתר,

שרון דינור:

תוספת,

גבריאל לביא:

תוספת. הורסים את הפחים, אבל זה שתי שיפועים הכוונה היא, והוא מעבר לגדר, שתי שיפועים ככה כן.

לורה ורטון:

אנחנו לה היה לנו פה.

גבריאל לביא:

עכשיו אישרו בדיוק. מתי שאנחנו מדברים זה לא ייתכן, כאילו צמוד אלינו אנחנו מדברים ואומרים לנו, פתאום אתם לא, אבל כן.

ציפי רון:

ואז אתה מרוויח על הגג.

גבריאל לביא:

אני מרוויח לפחות מה שנותר לי,

ציפי רון:

שיש לכניסה,

גבריאל לביא:

כן, לא מספיק,

עו"ד דני ליבמן:

אין בינוי לתוכנית,

ציפי רון:

אתה מתכוון ככה.

גבריאל לביא:

כן, אבל לא מספיק שרחוב הכרמל, וכל האזורים הישנים משאירים שמה, 4 ו – 5 קומות, כאן מאשרים בסך הכול, מאוד שתי קומות וזה, אז לפחות בחלל רעפים איזה שהוא שימוש נורמאלי.

שרון דינור:

תודה.

גבריאל לביא:

טוב.

עו"ד דני ליבמן:

תנסי בנספח.

יוחנן וייצמן:

יש לו נספח גגות לתב"ע?

עו"ד דני ליבמן:

יש נספח בינוי, ואני רוצה, אני לא זוכר, אני זוכר היו מקומות בנחלאות ששמה,

אירנה בדליאן:

אפשר להוסיף משהו?

עו"ד דני ליבמן:

הרבה עם השיפועים, אבל אני לא יודע מה היה,

אירנה בדליאן:

משהו קטן, אפשר להוסיף? בתקנון התב"ע, אין שום מילה של מדלפות גג צריכים להיות באפס, אין, והגבהים שהם נותנים מאפשרים לעשות מדלפות גג גבוהים יותר. חוץ מזה הנספח הזה יש טעויות, כי פה מרים מרצפה, על רצפת גובה תקרה ובתקנון כתוב מרצפה תקרה גובה, 2.70 וזה ברור שזה בא בכפוף לתקנון, ולא תקנון לנספח הבינוי.

גבריאלי לביא:

גם עכשיו יש לי עוד, ממש ברחוב שילה, ממש עכשיו לפני חודש זה היה בוועדה, היה בוועדה, זה גם פינתי, רחוב שילה 38, עכשיו גם אישרו שתי שיפועים, צמוד לזה, זה רחוב מקביל ב – 38, אישרו שמה שתי שיפועים, הוא היה בוועדה, ואישרו לו שתי שיפועים, אז כאילו פתאום הפרויקט הזה, אני אתן לכם מספר 50/2023 על 24.

לורה ורטון:

אוקי, אם זה היה והיינו צריכים לאשר, (לא ברור).

גבריאלי לביא:

כאילו אבל זה לא,

לורה ורטון:

לא, אני באמת לא יודעת, נבדוק, נשאל בהמשך, בדיון הפנימי, אבל, הכלל הוא, מה שנאמר. המדיניות היא לא, לא שיפועים,

גבריאלי לביא:

לא ייתכן שפתאום יש מדיניות,

לורה ורטון:

כן, נכון.

אירנה בדליאן:

הנספח הזה, זה,

גבריאלי לביא:

שילה 38, תסתכלי רואים, עכשיו, עכשיו לפני חודש. מה?

לורה ורטון:

לא אישרנו פה.

עו"ד דני ליבמן:

אני לא מכיר.

דוברת לא מזוהה:

זה תיק של (לא ברור) עכשיו.

יוחנן וייצמן:

בוא תראה כמה. צריך לקבל החלטה, מה כתוב שמה, תסתכלי.

שרון דינור:

לא, אני מסתכלת כי כתוב כאן, כשיש קיר משותף אז, הם מדברים על חיפוי, אבל הקירות הפונים לחצרות פנימיות בהוראות התוכנית, כן,

יוחנן וייצמן:

זה לא חצר פנימית, זה סוג של דרך, צרה.

שרון דינור:

להקיש מה זה, לא, אין לי משהו יותר זה. זה מתקנים על הגג. לא, טוב, תודה. אין לי, אנחנו מתכנסים לדיון פנימי, תודה רבה.

גבריאל לביא:

תודה לכם.

עו"ד דני ליבמן:

גבריאל, אני (לא ברור), אני מקווה שישתפר.

יוחנן וייצמן:

מה אתם אומרים?

שרון דינור:

אני אגיד לכם, אנחנו לא נחרוג מתוכנית (לא ברור), מצטערת.

לורה ורטון:

לא מה?

שרון דינור:

לא אוהבים בנחלאות, זה לא אזור שאני (לא ברור) סטטוטורית, באמת אני אומרת, יש מעט מאוד אזורים בעיר, שאנחנו אומרים פה אנחנו לא מתמרצים, לתמרץ זה להוסיף עוד מטרים, ברגע שאתה מוסיף עוד מטרים, עכשיו תסתכלו רגע, מה הוא עושה פה? הוא עושה,

לורה ורטון:

אפשר רק להבין אבל, מה זה שילה 33? אישרנו כזה דבר.

שרון דינור:

מה זה מה?

עו"ד דני ליבמן:

שילה 38.

יוחנן וייצמן:

הוא נתן כתובת שאישרנו ככה.

לורה ורטון:

הוא אמר כתוב שאישרנו כזה, שילה 33, היה כזה דבר?

שרון דינור:

בוא נבדוק.

עו"ד דני ליבמן:

אפשר לראות, אפשר לראות במערכת.

יוחנן וייצמן:

גם הקריא מספר היתר,

שרון דינור:

אני רק רוצה להגיד כזה דבר, מה המשמעות של להנמיך את ה - , גם להנמיך, וגם לייצר את השיפוע הזה? שהדירות 6 ו - 7 הם לא עצמאיות, אלא, או שהוא עושה דירה אחת במרכז, כאילו, אתה יכול לעשות דירה אחת, ואז אין בעיה, ואז פספסת דירה אחת, סך הכול אני חושבת שהגיעו למצב של יחידה אחת ל - 6 דירות, זה גם לא רע. כן? או שאתה מייצר דירות דופלקס שהן גם יותר יוקרתיות, זאת אומרת זה לא, בואו, בואו נודה על האמת, שפה לא יהיה דיור בהישג, כן, זה שכונת נחלאות זה לא זה. אז אני חושבת הסיבה, כאילו שחר, אני מספרת לכם מתוך החדר הסודות, הוא אמר לי - תראי, מכל הפרויקטים שיש היום, הדבר שהכי חשוב לי, כאילו כאדריכל שמלווה את השכונה

הזאתי זה הסיפור הזה של הגג רעפים, כי כשאתה הולך, ברחוב בשכונה היסטורית אתה רוצה לפגוש, לראות את הגג רעפים, אוקי, כאילו זה היסטורי לקבל את הדבר האלה שחתוכים באופן זה פחות טוב, פשוט פחות טוב, זהו, כאילו,

יוחנן וייצמן:

חתוכים אנחנו נותנים בואו,

שרון דינור:

לא, נכון, א' גם וגם,

יוחנן וייצמן:

אתה רואה איך הגגות נראים,

שרון דינור:

ואני לא מתרגשת שהוא אמר שילה, כי באמת נתנו. אבל אנחנו עכשיו מנסים להגיד, אוקי, יש עכשיו פרויקטים, בפרויקטים האלה אנחנו לא, אנחנו רוצים שהגגות יפגשו את הרחוב, שיראו את ה - , כאילו יהיה להם זווית שיהיה את ההרגשה הזאתי, אם היינו בקומה חמישית, אנהי להגיד לכם, יש לו, הייתי אומרת.

ציפי רון:

רואים כאן מהרחוב.

שרון דינור:

זה בדיוק הסיבה, שאנחנו רוצים את השיפוע הנוסף, זה ה - , זה הסיבה. זהו.

יוחנן וייצמן:

טוב.

שרון דינור:

טוב, תודה. ואני עוברת הלאה. איפה היינו? טוב, אוקי, זה תוכנית מה זה חשובה, חבל על הזמן, זהרי חמה. כולם מכירים, נכון?

עו"ד דני ליבמן:

כן,

ציפי רון:

זהרי חמה, ברור.

עו"ד דני ליבמן:

כן, על זה באמת אפשר להגיד,

שרון דינור:

מונומנט.

עו"ד דני ליבמן:

מונומנט.

שרון דינור:

באמת מונומנט, הבניין עם השעון שמול השוק,

ציפי רון:

השעון שמש מול השוק,

שרון דינור:

אוקי,

ציפי רון:

שיש בו תפילות,

לורה ורטון:

אוקי, בסדר,

ציפי רון:

בניינים כל היום מסביב לשעון,

שרון דינור:

אוקי, אני אכניס אותנו לשמה, שתוכלו. רגע,

ציפי רון:

זה הקדש, לא?

שרון דינור:

זה הקדש, כן,

ציפי רון:

אז מה הם רוצים?

שרון דינור:

גם הקדשים רוצים, לא הבנתי,

ציפי רון:

מה הם רוצים אבל?

עו"ד דני ליבמן:

שעון אלקטרוני במקום שעון שמש.

שרון דינור:

אגב אני גיליתי בעקבות הבדיקה של התיק הזה,

דובר לא מזוהה:

היום הוא כן אלקטרוני,

שרון דינור:

אתם לא מאמינים, אבל גיליתי שיש פה, טוב, ציפי בטוח ידעה את זה, אבל אני לא ידעתי שיש פה, לא רק שעון אחד, אלא כמה.

דוד היימן:

כמה.

עו"ד דני ליבמן:

כן.

שרון דינור:

מה שהם רוצים זה גם,

עו"ד דני ליבמן:

תיק תיעוד,

שרון דינור:

זה תיכף אני אראה לכם,

ציפי רון:

הבניין הזה הוא מונומנט.

עו"ד דני ליבמן:

זה מה שאמרתי.

ציפי רון:

כל הטיילות, כל התיירות וכל המבקשים בירושלים לא מפספסים אותו.

יוחנן וייצמן:

ברור,

ציפי רון:

זה על יד זה יש את הבית,

יוחנן וייצמן:

זה לא, לא, לא, אז אני אתקן, הבניין הזה הוא לא מונומנט, השעון,

עו"ד דני ליבמן:

השעון,

יוחנן וייצמן:

שמש הוא מונומנט.

עו"ד דני ליבמן:

השעון כן,

יוחנן וייצמן:

ודרך אגב כבר הרסו אותו בבניין מצפון לו, בעצם,

ציפי רון:

כמו כל דבר מעניין בירושלים יש מישהו,

יוחנן וייצמן:

אין שעון, אם אין שמש, אין שמה שמש.

שרון דינור:

חשבותי שאתה,

יוחנן וייצמן:

השעון יכולים,

דוד היימן:

השעון קיים,

עו"ד דני ליבמן:

אבל הוא לא מקבל שמש.

דוד היימן:

השעון עומד.

ציפי רון:

ברור, בנו שם, כן, מתפקד, מתפעל את זה,

עו"ד דני ליבמן:

השעון לא מקבל שמש.

יוחנן וייצמן:

אז זה היה שאישרו את הבנייה, שהרסה.

ציפי רון:

השמש, השמש בגבעון דום. למה? הבנייה הגבוה מסביב, ממול הרסה אותו שם.

שרון דינור:

תקשיבי רגע, אני לא רואה פה את התיקיה.

דוד היימן:

אולי נגביה את הבניין ואז ייתנו להם את השמש מהרחוב?

ציפי רון:

אבל לא נראה את זה מהרחוב.

שרון דינור:

רגע להרים טלפון.

ציפי רון:

זה כמו הבניין של גורמאן (לא ברור), ברחוב הנביאים מסתירים יותר ויותר, יש שם שמש בחצר, שיש שמש בחצר, זה נורא.

דוד היימן:

מה עשו בבית הרב קוק, לא אותו דבר?

ציפי רון:

כן, אבל יש המשך. הייתי בסיור של הוועדה פה, (לא ברור), שלנו בפריז, של הוועד, של הסוכנות בפריז, יש לו שם דירה בצמוד לבית הרב קוק. אני אומרת מה פתאום הם נופלים עלינו, היא באה לביקור בארץ, לצרכים משפטיים, ופתאום מוצאת שהולכים לבנות לדירה שלה כל מיני דברים.

שרון דינור:

טוב, קודם כל עושים פה כמה דברים מעניינים, אני לא רוצה להרחיב יותר מידי, כי בטח יסבירו, תראו איזה חיוך זה נראה, נכון? עם עיניים ואף וחיוך. מחזירים מגדל תצפית מנדטורי, שהיה פה, הם מחזירים אותו אולי כאתר תיירות או משהו כזה, יש פה חפירה מתחת ל - , מתחת לבניין, לכל מיני,

ציפי רון:

לאיזה צורך? לאיזה צורך?

שרון דינור:

לצרכים שלהם, של הישיבה שלה, וכל מיני. הם משלימים את הבינוי, אתם רואים, הם נותנים לו תוספת כלפי האחור, וגם מוסיפים מעלית,

לורה ורטון:

רגע, איפה הרחוב? סליחה,

שרון דינור:

הרחוב,

יוחנן וייצמן:

זה יפו.

ציפי רון:

רחוב יפו.

שרון דינור:

יפו זה איפה שהסגול.

ציפי רון:

זה רחוב יפו.

שרון דינור:

והחלק האחורי, לא זוכרת איך קוראים לזה? זה סמטה נורא נורא קטנה. עכשיו אתם צריכים להבין, אנחנו ראינו בתיק תיעוד שיש פה שני חללים מאוד ייחודיים של מערכות מים, כמו של בורות המים, בורות אגירה. אחד מסומן פה בצהוב, פשוט דורסים אותו לחלוטין. והשני הוא באמת, הם משתמשים בו, שזה אני באמת מודה להם על זה בתת-הקרקע בחלק הזה. אז אני אגיד לכם בגדול ההמלצה שלנו, גם סוג הפרויקטים שהתלבטנו אם לאשר או לא לאשר. למה? כי קודם כל, אנחנו ביד אחת מנסים כאילו כן להשתמש בחללים נורא ייחודיים של בורות מים, זה בנייה שהיא מסוף המאה ה-19, באמת נורא ייחודית, וכיף שיעשו שם משהו, וגם יש להם שם, גם מציגי החל ממרתף יינות וכאלה, וחדר לימוד, או מקווה, כאילו,

ציפי רון:

אפשר לבקר, היית שם?

שרון דינור:

כרגע לא, ראיתי את התיק תיעוד, אז אני, לא נכנסתי,

ציפי רון:

אולי תסדרי שניכנס לשם,

שרון דינור:

אבל תסתכלי,

עו"ד דני ליבמן:

אולי יוחנן נכנס.

שרון דינור:

תסתכלי איזה מהמם, אי-אפשר, יש, לדעתי,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) שמה כמה שנים.

ציפי רון:

בטח יש מדרגות,

שרון דינור:

הדבר השני, שאני רוצה להגיד זה נכון שבמע"ר צפון היא עולה בצורה ניכרת הגובה שלה. כשאנחנו עשינו את המדיניות של מע"ר צפון שיוחנן מעריץ אותה, היה לנו, הוצאנו, אני חושבת שהוצאנו את האזור הזה.

יוחנן וייצמן:

זה לא במע"ר צפון.

שרון דינור:

הוצאנו את זה עכשיו, הוצאנו את זה, כי דווקא הערכים הכי גבוהים שימורית של מע"ר צפון, מבחינת המרקמים בוודאות, נמצאים באזורים האלה, שיש בהם רחובות, של, אין מכוניות כאן, רק הולכי רגל, עכשיו לקחת הולכי רגל, במקרה הם שמו פה, לקחת כזה דבר ולהעלות אותו פה ל – 5 קומות הם חדר יציאה לגג כאילו, זה פשוט הורג את המרחב האחורי פה, עכשיו אם אתם מסתובבים שמה, זה סוג של, נראה לי כשמצלמים את הסדרות על ירושלים, לוקחים את הצלמים איפה שם (לא ברור), יש שתי, זה מקומות הכי, הכי מיוחדים שלנו, ואני חושבת שלא צריך לעלות, ובגלל זה, אבל, אל תגיד שלא,

דוד היימן:

זה לא שם, זה איפה שהרכס,

שרון דינור:

לא, לא חשוב, אמרתי שם קוד (לא ברור), כאילו שהם מצלמים את הווייב הייחודי, של ירושלים,

דוד היימן:

שערי חסד,

שרון דינור:

לוקחים, לוקחים למקומות האלה, כי באמת מקומות מאוד מיוחדים, גם הם נמצאים מילימטר מיפו, מה שבכל זאת,

ציפי רון:

אזור קסום, זה אזור קסום,

שרון דינור:

רצינו, רצינו כן לאשר משהו, אז זה כן אישרנו את ה - , גם המגדל תצפית וכו' אבל אמרנו שהתוספת מאחורה, היא, היא צריכים להיות עד 3 קומות, כדי לא להיות יותר מידי מוגזמת, וגם מבחינת חומר הבנייה שהוא לא יעמיס ברמה כזאתי שעכשיו אנחנו נצטרך לבטל את הבור מים, כי הבור מים, קיווינו שאפשר יהיה לשמור עליו. אז ההמלצה שלנו היא, היא קצת קשוחה, מצד שני, זה לא סתם מבנה, זה מקום ייחודי, מבנה ייחודי. זהו, בוא ניכנס ונשמע אותם, נכניס אותם, נשמע.

ציפי רון:

אם אתם רוצים סיפור על בורות מים, משהו שאתם לא יודעים, אז בואו אני אספר,

שרון דינור:

בבקשה. שהם ייהנו. בואי תשבי לידי, זה המקום שלך.

דובר לא מזוהה:

רק מה השם?

דוד היימן:

יוחנן יצא רגע,

שרון דינור:

נחכה לו, נחכה לו.

דובר לא מזוהה:

סליחה, גברתי רק מה השם?

תמר הלר:

אני תמר הלר.

דובר לא מזוהה:

תמר מה?

תמר הלר:

תמר הלר, מהמשרד של משה שפירא.

דובר לא מזוהה:

שנלר?

תמר הלר:

משרד של משה שפירא.

דובר לא מזוהה:

שפירא.

שרון דינור:

לא, בוא נעשה ליושב ראש, גם כי אין לנו קוורום. מה קורה מישהו יכול לעדכן אותי, בחיים של (לא ברור) יש מלחמה?

עו"ד דני ליבמן:

יש, יש,

שרון דינור:

חיפה עוד שמה?

עו"ד דני ליבמן:

חיפה כן, אבל קריית ביאליק, מחיפה.

שרון דינור:

מה זה? אני מודאגת.

יוחנן וייצמן:

סליחה.

עו"ד דני ליבמן:

לא, היא שואלת, היא לא הייתה.

שרון דינור:

רגע, אבל יש משהו שנפגע בנכס?

עו"ד דני ליבמן:

יש פצועים. אבל יש שמה הרס בשכונה.

ציפי רון:

אני הייתי ביום שלישי במגידל אל – שמס, עם משלחת, הלכנו לנחם אותם, וכן הלאה, בשבוע הבא שלוש וכמה דקות, היה איתנו פרופסור מיכאל בר זוהר, וזה (לא ברור), ועוד כל מיני אנשים, אמרו לנו, תתחפפו מהר. ראש העירייה שמה, בחור צעיר, כבר קדנציה רביעית, היינו אצל השייח של הדרוזים בגולן, ואז אמרו לנו חבר'ה.

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

טוב.

צביקה אסולין:

שלום לכולם.

שרון דינור:

תמר תתחיל להציג.

צביקה אסולין:

אף אחד לא עונה, אף אחד.

ציפי רון:

שלום כבודו.

שרון דינור:

שלום.

צביקה אסולין:

שלום, רק שלום.

שרון דינור:

שלום וביטחון.

ציפי רון:

שלום.

צביקה אסולין:

ביחד ננצח. לורה, שלום.

לורה ורטון:

שלום וברכה, מה נשמע?

צביקה אסולין:

מזמן לא ראיתי אותך, מהבוקר.

לורה ורטון:

כן, מהבוקר.

צביקה אסולין:

כן,

ציפי רון:

יחד ננצח.

צביקה אסולין:

בדיוק.

לורה ורטון:

אם היינו יחד, היינו מנצחים.

צביקה אסולין:

תן חיוך, תן חיוך.

לורה ורטון:

קשה (לא ברור).

צביקה אסולין:

לא, לא, אין לו כלום, שום דבר,

יוחנן וייצמן:

לפרוטוקול הצטרף אלינו הרב אסולין.

עו"ד דני ליבמן:

מה קורה בצפון.

יוחנן וייצמן:

קרה משהו?

עו"ד דני ליבמן:

רקטות.

צביקה אסולין:

זה מעניין, זה מעניין.

שרון דינור:

הגעת לתוכנית המעניינת.

צביקה אסולין:

באמת מעניין.

תמר הלר:

שלום לכולם, אנחנו מציעים הרחבה של שיפוץ של בית הכנסת זהרי חמה ברחוב יפו. מבנה היסטורי שהמצב שלו, ביצענו בו שיפוץ בשנים האחרונות, שאני אראה את זה בהמשך המצגת. באמת חשפנו שם את כל הפנים ההיסטורי, הקמרונות, הגופים עשו שם עבודה מאוד יפה, של מה שהיה זהרי, זה בקומות, באזורים של השימור. מה שקורה מאחורה, שיש שמה, גרמי מדרגות, המצב היום לא, לא כל כך טוב, ורואים פה בחדר, הכול פה תוספות מאוחרות ש - , גם סתם, המצב לא בטיחותי, ומאוד קשה להתנהל, יש שמה, זה מקום עמוס מאוד. יש שם הרבה מניינים כל יום. ואנחנו מציעים פה הרחבה של כל החלק האחורי, אז אם אנחנו נתחיל ממש מהתחלה, רוב התוכניות שחלות שם בטח, אתם כבר יודעים, אנחנו מראים פה את המצב ההיסטורי שלו, בעצם היה קיים בגג המבנה איזה שהוא מגדל תצפית, שהמטרה, אז בגלל שזה המבנה הכי גבוה ביפו, אז המטרה הייתה לעלות שם

לראות את הזריחה, והשעון שמש בא כהמשך, זאת אומרת המבנה ההיסטורי, השעון השמש הוא לא,

שרון דינור:

הוא לא מקורי,

תמר הלר:

הוא לא מקורי, נבנה בהמשך, והוא בעצם המונומנט לשימור, זה מה שנקבע. אבל אתם רוצים בתור תוסף, כאילו לזה מטרת התוכנית התצפית, אבל אנחנו הצענו לשחזר אותה. מראים פה של שלביות הבנייה, (לא ברור).

צביקה אסולין:

מי זה? סליחה מי זה אנחנו? מי את?

תמר הלר:

אני מהמשרד של משה שפירא, תמר.

צביקה אסולין:

כאילו את מאלה,

יוחנן וייצמן:

היא אדריכלית,

צביקה אסולין:

אדריכלית,

עו"ד דני ליבמן:

אדריכלית,

צביקה אסולין:

עכשיו אתם רוצים לחדש את זה?

תמר הלר:

כן,

צביקה אסולין:

לחדש את כל השעון?

יוחנן וייצמן:

לא,

תמר הלר:

אנחנו משמרים, אנחנו,

צביקה אסולין:

כן,

תמר הלר:

מוסיפים על המבנה.

צביקה אסולין:

אתם רוצים, מה אתם רוצים?

ציפי רון:

היוזמה,

תמר הלר:

תב"ע חדשה.

יוחנן וייצמן:

את המבנה בתוכו שהוא יוכל לתפקד נורמאלי יותר.

צביקה אסולין:

מצוין, כן, כן,

ציפי רון:

רגע, היוזמה זה על גבי,

תמר הלר:

החיצוני אנחנו את השימור,

ציפי רון:

מה זה 6?

תמר הדר:

ולחסיף בחלק האחורי,

ציפי רון:

רגע, אז,

יוחנן וייצמן:

כל החזית פה סגולה,

לורה ורטון:

רגע בוא נשמע.

צביקה אסולין:

לעשות משהו בחזית,

לורה ורטון:

לא,

יוחנן וייצמן:

לא, למעלה בצ'ופצ'יק.

תמר הדר:

רק למעלה,

צביקה אסולין:

כן,

יוחנן וייצמן:

עושים פיטל,

לורה ורטון:

עושים,

צביקה אסולין:

יפה, יפה.

תמר הלר:

רוצים לשחזר את התצפית שהייתה קיימת.

צביקה אסולין:

יפה מאוד.

תמר הלר:

בעבר.

צביקה אסולין:

יפה מאוד.

תמר הלר:

זה המצב,

צביקה אסולין:

יוכלו לעלות לשמה אנשים להסתכל,

תמר הלר:

יוכלו לעלות ולהסתכל, כן.

צביקה אסולין:

סוג של מרכז מבקרים קטן.

תמר הלר:

הם מעוניינים שכן, גם היום נכנסים שם כל מי שרוצה, זה ממש ציבורי, כאילו,

שרון דינור:

זה השני בורות מים,

תמר הלר:

זה שני הבורות מים, כן,

ציפי רון:

גם היום זה מרכז מבקרים,

תמר הלר:

כן,

ציפי רון:

גם היום מרכז מבקרים,

לורה ורטון:

מרכז לסיורים.

ציפי רון:

אפשר,

צביקה אסולין:

זה מרכז עולמי לתורה ותפילה, משהו משהו, חבל, היית שם?

שרון דינור:

שמעתי מציפי,

לורה ורטון:

מה?

תמר הלר:

הבורות חסומים.

ציפי רון:

אי-אפשר להיכנס לבורות,

תמר הלר:

הבורות חסומים לגמרי, המודד נכנס, שלשלו אותו בחבל בשביל להיכנס לשם.

ציפי רון:

אבל,

שרון דינור:

מודד מאוד רזה.

יוחנן וייצמן:

יש תמונות?

לורה ורטון:

יש תמונות,

יוחנן וייצמן:

בתיק תיעוד, יש תמונות.

תמר הלר:

מהבורות.

שרון דינור:

בחבל?

עו"ד דני ליבמן:

תוכלי להכניס דלי ולשאוב מים.

יוחנן וייצמן:

זה הכול.

תמר הלר:

זה המצב, זה תוכניות של מצב קיים, וזה התמונות של השיפוץ לפני ואחרי. באים להראות פה, זה הריצוף שחשפנו והקמרונות, זה הקומת קרקע, הבית כנסת הראשית, יש פה תמונות שלה לפי ואחרי,

ציפי רון:

רק רגע, הרסו של הקמרונות בשיפוץ?

תמר הלר:

השיפוץ אנחנו פתחנו את הקמרונות, גילינו אותם.

ציפי רון:

אבל כאן?

תמר הלר :

זה לפני, זה לפי השיבוץ.

יוחנן וייצמן :

השמאלי הוא אחרי השיפוץ.

תמר הלר :

השמאלי הוא אחרי השיפוץ.

צביקה אסולין :

אבל הם כן הראו את ה - ,

תמר הלר :

כן. לפני זה, לא היה, לא היה ריצוף מקורי, לא היה קמרונות,

לורה ורטון :

אז חשפתם את ה - ,

תמר הלר :

חשפנו את המעיין המקורי, והריצוף היה ממש 40 ס"מ מתחת למפלס היום, עד שחפרו ומצאו אותו, זה הקומה למעלה יותר. עשינו שחזור של הריצוף המקורי, ו - , עבודות ממש יפות של השימור, דברים שלא היו לפני. אתם רוצים להמשיך את זה הלאה, ולעשות, לשפר את המבנה.

צביקה אסולין :

דבר מבורך.

תמר הלר :

פה אנחנו מראים את המצב המוצע, בעצם כל הסגול הזה לשימור, ראיתי דרישה שאתם רוצים שנהפוך את כל הקירות לשימור, אין לי בעיה זה, אותו,

יוחנן וייצמן :

אין סיבה.

תמר הלר :

כן, התכנון פנים נשאר כמו שהוא, אנחנו לא נוגעים באזורים של השימור, הרעיון התב"ע שלנו מציעה את התוספת האחורית, שזה בעיקר סיפור של מדרגות תקניות, סוף סוף שיש שם מעלית, מדרגות תקניות, יש שמה אנשים נכים שמגיעים שם, אין שם גישה היום נורמאלית לקומות העליונות,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

מה יש בקומות האלה היום, איזה שימושים?

תמר הלר:

בתי מדרש, בית כנסת, זה השימושים. ושירותים, שירותים למקום שהיום יש להם ממש בקומה שירותים, שתיים במצב ממש לא טוב. הרעיון לעשות קומת שירותים נפרדת, שבשביל זה יש את הקומת מרתף. עכשיו אנחנו רוצים להשמיש את הבורות מים בצורה יפה. זאת אומרת אנחנו משמרים את הקמרונות, קמרון אחד במלוא של הבור הדרומי, והבור הצפוני בלית ברירה, יש לנו פה אנחנו מאוד מוגבלים במקום, גם יש לנו פה גרם מדרגות לשימור, בקומה, בקומה א', אנחנו לא רוצים לגעת בו, אז אנחנו ממש מצומצמים עם המדרגות, לכן אנחנו אין לנו ברירה להרוס, חלק מהבור, אבל משמרים את,

שרון דינור:

מכניסים את ה - , נו,

תמר הלר:

אבל מה? זה הרבה, והכול ביחד עם מהנדס בתיאום עם רונן, עם רונן. באמת כאילו זה האופציה הכי טובה שהצלחנו להגיע אליה. ואנחנו משמרים שם את הקמרון, ויראו אותם, גם באמת נעשה שם עבודות יפות.

שרון דינור:

נלך לשירותים נראה את הקמרון?

תמר הלר:

כן, ולא,

שרון דינור:

שירותים בתוך הקמרון, זה מה שאתם אומרים,

תמר הלר :

שירותים בתוך הקמרון, כמו בכותל,

שרון דינור :

כן.

תמר הלר :

והקמרון, הבור מים השני הוא כן יהיה איזה שהוא ספרייה, אז גם כל מי שיעבור לספרייה, גם כן,

שרון דינור :

הבורות האלה יש להם מים?

תמר הלר :

לא, אין מים, זה ריק, יש שמה.

שרון דינור :

אוקי,

יוחנן וייצמן :

זאת אומרת (לא ברור).

שרון דינור :

לא, כן, נכון,

תמר הלר :

אין שמה מים. מה שעוד עשינו יחד עם, עם פיקוד העורף, והמהנדס, זה לייצר שמה איזה שהוא מיגון, אין שמה היום שום מיגון מהזה, מה שיצא שכל הפגישות שעשינו, זה לעשות מקלט, כאילו מתחת לבורות מים, לייצר שמה איזה שהוא מתקן.

שרון דינור :

אתם הולכים לחפור, מתחת לבור מים?

תמר הלר :

לחפור מתחת לבור מים.

שרון דינור:

קומה שנייה?

תמר הלר:

מאיר רונן אומר שזה אפשרי, יש לי חוות דעת ממנו.

שרון דינור:

אנחנו ראינו אלפי פרויקטים פה, אולי הגזמתי על האלפי אבל עשרות פרויקטים שזה אם את לא מגדל ש - , יש לו זכויות עתירות וגב כלכלי, אי-אפשר לתלות את זה, אז איך מישוהו כמוכם שהוא לא גב כלכלי, הצליח לעשות את זה,

תמר הלר:

אז מה שרונן אומר, זה יש, אנחנו נעשה הבור מים הצפוני הוא עמוק, הוא עמוק יותר מקומה אחת. אנחנו לוקחים, ממש, אנחנו מחלקים אותו בעצם לשתיים, וטיפה מעמיקים את החפירה. הוא אומר שהחפירה תהיה פנימית יותר, כאילו היה תהיה, קטנה יותר.

שרון דינור:

אז תספרי יותר בחתך אולי,

תמר הלר:

בוא נראה בחתך, יראו את זה יותר טוב.

שרון דינור:

הנה.

תמר הלר:

אוקי, רואים פה את הצהוב להריסה?

שרון דינור:

כן,

תמר הלר:

הצהוב הזה עד כאן מגיע הבור המים הצפוני, זאת אומרת הוא עמוק, אנחנו מעמיקים את החפירה רק באמת, ומה שרונן אומר, זה שאנחנו נוכל להשאיר את הקירות בשני הצדדים, איפה שאנחנו משמרים את הקירות לשימור, אלה,

שרון דינור:

כן,

תמר הלר:

שני הקירות האלה, אז אנחנו משאירים אותם, עם היסודות שלהם, ומעמיקים פנימי יותר, כאילו זה יהיה שטח צר יותר, והקירות יישארו, ואז אפשר לבצע את זה, בלי תלייה. ויש לי גם חוות דעת ממנו, אני אראה לכם בסוף במצגת, שמתי אותה כאן, זה לגבי המקלט. באמת ניסינו, אין אפשרות לייצר פה ממ"דים, כי אין לנו חלונות, זה בניין שהוא בנייה טורית, ואין, אין לנו פתחים בשביל לייצר ממ"דים בכל קומה.

ציפי רון:

שאלה, סליחה שאני מפריעה לך, למה אי-אפשר לגעת את בור המים הזה, כמו שהוא ולהפוך אותו למקלט?

תמר הלר:

הוא קטן מידי הוא לא מספק את ה - , את כמות האנשים שנמצאת שם, פיקוד העורף לא מאפשרים. חוץ מעבר לזה שאנחנו, רוב המטרה של הפרויקט, בוא נגיד השטחים שיש להם בקומות למעלה, זה מבחינתם זה תוספת, המטרה העיקרית בשביל הפרויקט התחיל, זה בשביל השירותים, היום המצב של השירותים מאוד קשה, ובאמת ציבור עם המון אנשים. רוצים לייצר קומה של שירותים בצורה, שיהיה אפשרות (לא ברור) את המבנה בצורה תקינה. כל השאר זה פלוסים, המקלט זה פלוס, זה כל הדברים האלה זה תוספות. טוב, שאר הקומות שאנחנו מאחדים אותם זה יהיה גם לצורך הבית כנסת, לבתי מדרשות וכאלה, זה התצפית בגג.

יוחנן וייצמן:

תסבירי לי שוב, למה לא יכלת מעל הבור לעשות עמודת טור ממ"דים.

תמר הלר:

כי יש,

יוחנן וייצמן:

בנקודה הכי שמאלית תראי בזה,

תמר הלר:

יש איזה שהיא תוכנית, אבל אין לנו פתחים לפרוץ בשביל חלונות מילוט, וזה גם.

שרון דינור:

אני לא הבנתי למה,

תמר הלר :

כי הבנייה הטורית (לא ברור) אנחנו לא יכולים,

שרון דינור :

אבל,

תמר הלר :

והשטח, לחזית האחורית אנחנו חייבים מעלית, אין איפה למקם מעלית, במדרגות, יש שתי כניסות למבנה, כניסה אחורית, וכניסה,

שרון דינור :

אני כן הייתי יכולה, בואי נראה את זה, הייתי יכולה לשים את המדרגות בחלק האחורי יותר כאילו? פנימי יותר? אם את בכל מקרה הורסת את הבור מים,

תמר הלר :

נו, איך נכנסים אבל? אני צריכה לייצר כניסה מ - , כניסה אחורית חייבת להיות, חייבים שתי כניסות למבנה גם מבחינה בטיחותית, וגם מבחינת ניהול המבנה.

יוחנן וייצמן :

מבחינת התנועה בתוך המבנה, צריכים שם שתי כניסות, ברור.

תמר הלר :

חייבים, זהו, אז אנחנו לא רוצים לבטל כניסה.

יוחנן וייצמן :

אי-אפשר לשמור רק על יפו.

תמר הלר :

אז אין לי פה, אין לי פה שום, כל (לא ברור).

יוחנן וייצמן :

אני שנים (לא ברור) שמה, עוד לא נכנסתי מיפו. רק מהחזית.

תמר הלר :

אז אני חייבת לשמר את הכניסה הזאתי, ו - , מעלית, זה גם חלק מה - ,

ציפי רון:

איזה כניסה?

יוחנן וייצמן:

נדמה לי זה קומה זה ולרו לסמטה.

תמר הלר:

ולרו, כן. באמת היה פה מגבלות הרבה מגבלות, ישבנו ביחד עם יועצת מיגון וניסינו לפתור את ה - , כמה שהצלחנו לפתור יחד עם פגישה עם פיקוד העורף, הם המליצו לנו לעשות מקלט.

ציפי רון:

והם אומרים לכם שהבורות מים זה אקסיומה, לא נוגעים בהם.

שרון דינור:

אין להם פרויקט לדעת.

תמר הלר:

אז אין פרויקט. כי אנחנו לא יכולים לבצע תוספת של שטחים בלי לייצר פרויקט מיגון, פתרון למיגון,

ציפי רון:

ואם אומרים לכם שבורות המים תנצלו, אבל בלי לפגוע בהם?

תמר הלר:

אנחנו לא פוגעים, מבחינתנו אנחנו משמרים,

ציפי רון:

בתוך, (לא ברור) אותו.

שרון דינור:

תראי לי רגע החתך עוד פעם,

ציפי רון:

אתם הורסים את הבור מים,

תמר הלר:

לחתך המוצע?

שרון דינור:

כן, כאילו אז אני אומרת לעצמי, אם, אם הייתם שומרים את זה, כאילו, נגיד שהנייר סופג הכול כאילו, והייתם יכולים לשמר את זה, אולי להגיע למקלט מצד בור המים ואז,

תמר הלר:

איפה נייצר מדרגות?

עו"ד דני ליבמן:

כן,

ציפי רון:

תחשבי, לא,

שרון דינור:

המדרגות יכולות להיות כאן,

ציפי רון:

הבור מים זה חלק מהבניין היסטורי, בורות המים, בורות המים האלה, בנייה ציבורית. זה בניין ציבורי ויש לנו עניין עצום לשמר את רוח התקופה, רוח התקופה זה הבורות מים,

תמר הלר:

היום אין להם גישה.

ציפי רון:

אנחנו לא רוצים לפגוע בהם.

תמר הלר:

אנחנו אלה שמשמישים אותם, ובאים,

ציפי רון:

אבל אתם פוגעים בהם, אז אני אומרת להשמיש אותם, אבל לשמור עליהם, לא לפגוע בהם.

תמר הלר:

כמיטב היכולת.

ציפי רון:

לא כמיטב היכולת, לשמור אקסיומה. לא (לא ברור).

תמר הלר:

לא נוכל להשמיש אותם, אין לנו דרך להוריד מדרגות,

יוחנן וייצמן:

זה לא ילך, נו.

תמר הלר:

עשינו, באמת.

יוחנן וייצמן:

אני מבין את עושה תרגיל, אני מבין, תרגיל (לא ברור),

ציפי רון:

אין דבר כזה, אין דבר כזה. אין דבר כזה,

תמר הלר:

אבל הצענו כמה חלופות,

ציפי רון:

זה נורא,

יוחנן וייצמן:

לי יותר חשוב, אני הייתי הרבה יותר מעניין אותי מה שנראה לבור מים, בבניין הזה, זה ממ"ק בכל קומה,

לורה ורטון:

זה מה לכל קומה?

יוחנן וייצמן:

שיהיה בכל קומה מרחב מוגן,

עו"ד דני ליבמן:

ממ"ד קומתי.

שרון דינור:

אני מנחם רוזנברג אמר לי,

יוחנן וייצמן:

אני שונא מקלטים,

שרון דינור:

חדר מדרגות שהוא גם,

יוחנן וייצמן:

בטח.

לורה ורטון:

חדר מדרגות זה,

ציפי רון:

קומה, שיבנו את החדרי המדרגות,

יוחנן וייצמן:

זה לא טוב.

ציפי רון:

המדרגות (לא ברור).

יוחנן וייצמן:

יש לזה חיסרון גדול, ולמדנו את זה גם במירון, וגם בהלוויה של הרב (לא ברור). עזבו.

שרון דינור:

למה?

יוחנן וייצמן:

חדרי מדרגות בשעת,

עו"ד דני ליבמן:

חירום.

יוחנן וייצמן:

מצוקה לא יתפקדו טוב. בבהלה, זה לא הזמן הטוב. היה מספיק הרוגים.

ציפי רון:

אבל יש כאן, שהוא מיוחד.

יוחנן וייצמן:

לא, היא הציעה שהחדר מדרגות יהיה עם ממ"ק.

שרון דינור:

כן. לא הבנתי מה אתה אומר.

יוחנן וייצמן:

אני אומר אנשים באים לשמה, רצים לשם, זה לא טוב.

שרון דינור:

הם רצים גם לממ"ק.

יוחנן וייצמן:

לא,

ציפי רון:

קודם כל אין כאן את המספרים של החגיגה בהר מירון, אין כאן את המספרים של,

יוחנן וייצמן:

ממ"ד נכון,

שרון דינור:

אתה לא צריך לרוץ אליו, אתה לא צריך לרוץ במדרגות,

דוד היימן:

זה מלא אנשים.

יוחנן וייצמן:

כן, אבל נכנסים עוד אנשים ויוצאים מהאולם הראשי, והם הולכים במדרגות,

ציפי רון:

זה לא דומה להילולה בהר מירון.

יוחנן וייצמן:

מה?

שרון דינור:

זה לא מכיל את כמות האנשים שיש שמה.

ציפי רון:

זה לא דומה להילולה בהר מירון.

יוחנן וייצמן:

יכול להיות ב-, היום בשעה 6 בערב, יש בו מאות אנשים.

ציפי רון:

מישהו ספר? מישהו בודק, למישהו יש נגד (לא ברור)?

דוד היימן:

זה תפילות.

יוחנן וייצמן:

אנחנו יודעים, (לא ברור) שמה.

ציפי רון:

אבל אני יודעת, אני מכירה את זה,

יוחנן וייצמן:

מכירה את זה טוב מאוד, מה?

תמר הלר:

אנשים מתפללים בחוץ ברחוב.

יוחנן וייצמן:

בחוף, ברחוב,

ציפי רון:

בסדר,

יוחנן וייצמן:

בשעת לחץ.

ציפי רון:

בסדר, נו, אז מה? אבל יש לנו מונומנט אחד כזה, ייחודי, אין עוד אחד כזה.

יוחנן וייצמן:

המונומנט הוא פה, בוא נזכור, השעון,

ציפי רון:

אין עוד אחד כזה, אין. אחד,

תמר הלר:

במונומנט לא נוגעים, שזה השעון עצמו.

ציפי רון:

זה לא משנה, לא, המונומנט זה כבר.

שרון דינור:

רגע, בואי נשים רגע את הבור מים,

ציפי רון:

אנחנו לא עושים הפרדה, בין החלקים של הבניין.

שרון דינור:

אני ממשיכה עם התרגיל, אנחנו עכשיו חשבנו גם כלפי הסמטה זה מאוד מאוד קיצוני, והצענו שיהיו רק 3 קומות כלפי הסמטה, זאת אומרת שהקומה הזאתי תרד,

תמר הלר:

שאר המבנים,

שרון דינור:

ניקח מחשבה שאולי כאילו גם, אולי הולכים לעשות מעלון שהוא לא מעלית, מעלון, לא צריך את הבסיס שיש למעלית, מעלון את יודעת, לא מעלון של כיסא גלגלים,

תמר הלר:

כן,

שרון דינור:

כניסה לבניין, מעלון שנראה כמו מעלית, רק אין לו את הפיר הזה למטה, והוא לא,

יוחנן וייצמן:

למה? גור קיבלה בסמטה שמה 6 או 7 קומות, מה עם החזית?

שרון דינור:

איפה? לא,

יוחנן וייצמן:

הסמטה שיורדת.

ציפי רון:

בסמטה שליד,

יוחנן וייצמן:

הסמטה שיורדת, גור קיבלה 7 קומות, למה להפריע להם?

שרון דינור:

אני לא, לא מכירה את מה שאתה אומר,

ציפי רון:

יש שמה את ה - ,

יוחנן וייצמן:

את היית פה כשאשרנו את זה,

ציפי רון:

את הגור, את הקבר,

שרון דינור:

על מה אתם מדברים?

ציפי רון:

את הקבר של הרבי מגור.

יוחנן וייצמן:

בבניין של הקבר, אושרו שמה הרבה קומות,

ציפי רון:

הקבר של הרבי מגור.

שרון דינור:

כן,

ציפי רון:

שמה,

שרון דינור:

פה אחד מהאלה של החזית, על החזית הראשית?

יוחנן וייצמן:

לא, בסמטה שיורדת למטה. עם הסמטה הזאת לוולרו,

דוד היימן:

כן, כן,

עו"ד דני ליבמן:

לא, יש את, מה שליד החצר, אתה מתכוון.

יוחנן וייצמן:

כן, אז אישרנו שמה 6 קומות על אותה סמטה. 7 קומות,

שרון דינור:

לא,

ציפי רון:

זה הסמטה ש - ,

יוחנן וייצמן:

הסמטה ב – ז'

שרון דינור:

זה לא אותה סמטה, וגם שמה,

יוחנן וייצמן:

לא, לא בולרו, הסמטה,

שרון דינור:

גם שמה היה התנגדות מאוד גדולה, לדעתי של עיריית ירושלים, לא לאשר את זה, לאשר את זה.

יוחנן וייצמן:

לא, את מדברת על משהו אחר שהעירייה התנגדה.

שרון דינור:

פה, פה בחצרות יפו איפה שהוא פה, היה,

יוחנן וייצמן:

לא, מה שהעירייה התנגדה,

שרון דינור:

לחב"ד משהו.

יוחנן וייצמן:

לא, זה עוד נקודה שנשארנו, זה גוטניק.

צביקה אסולין:

כן,

יוחנן וייצמן:

כן, זה עוד, זה עו"ד,

צביקה אסולין:

זה ישעיהו לכיוון ישעיהו.

יוחנן וייצמן:

לא, לא ישעיהו, לכיוון חצר ולרוו לכיוון נבון.

תמר הלר:

מה? גור?

יוחנן וייצמן:

גור, אני אראה לך איפה זה, תמקמי אותי במפה, איפה השעון שמש?

תמר הלר:

פה.

שרון דינור:

איזה חלקה אתם?

יוחנן וייצמן:

זה הבניין של השעון?

תמר הלר:

42,

יוחנן וייצמן:

42?

תמר הלר:

42,

יוחנן וייצמן:

אז זה גור. הסמטה הזאתי פה אישרנו 7 קומות, זה הקבר,

שרון דינור:

איזה גודל של חלקה אבל,

יוחנן וייצמן:

מה?

ציפי רון:

איפה שעצים.

שרון דינור:

תראה את הגודל של החלקה גם.

יוחנן וייצמן:

מה זה משנה? אבל בסוף זה לסמטה, אישרנו את זה,

שרון דינור:

אני חושבת שזה, קשוח ביותר על הדבר הזה, באמת הרוחב פה של הסמטה הוא ברמת,

ציפי רון:

סמטה מאוד צרה.

שרון דינור:

כאילו ברמת הלא אנושי לדעתי לעבור שם ככה, אבל,

לורה ורטון:

זה סכנה בפני עצמו.

תמר היר:

אנחנו נצמידים לקו של החלקה הזאת, אנחנו הפוך שוברים, היום יש שם בנייה קלה, אנחנו מצמצמים קצת את זה, אנחנו מכינים את הרחוב.

יוחנן וייצמן:

רחוב, זה כביש, זה מזכיר את כביש 6 הרחוב הזה.

עו"ד דני ליבמן:

כביש 6 מטר,

לורה ורטון:

הרוחב, והמהירות הוא יותר,

ציפי רון:

60 ס"מ,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

איך אמרנו פעם? מישהו אחרי ארוחת שבת לא יכול לעבור שם.

יוחנן וייצמן:

כן.

תמר הלר:

השאלה מה זה יתרום ל 43 קומות, כי לטובת המבנה בוודאי ש - ,

יוחנן וייצמן:

מה יצא לנו?

שרון דינור:

לטובת המרחב שהוא עולה.

יוחנן וייצמן:

תראי הפונקציה שמה, כמה שאנחנו,

תמר הלר:

עוד מעט יעלו בכל מקרה,

יוחנן וייצמן:

תראי, אני לא יכול להציע, אם הייתי יכול לעשות אפשר אולי יותר, זה סופר שימושי מבחינת אנשים,

תמר הלר:

אנחנו רק מציעים אותה,

יוחנן וייצמן:

כמה שנגיש שמה נוכל לתת להם עוד ועוד חדרי תפילה, זה ישחרר את העומס מהרחוב. מה?

ציפי רון:

אבל העניין הוא, העניין הוא שיש פה באמת אולי איזה סוג של קונפליקט, בין הצורך לחדרי תפילה, לציבור המאמין וכן הלאה, לבין הציבור שמאמין בשימור, ומאמין בהיסטוריה של ירושלים,

יוחנן וייצמן:

כן,

ציפי רון:

זאת אומרת,

צביקה אסולין:

מה שמך? גברת.

ציפי רון:

ציפי כל הזמן.

צביקה אסולין:

שלום לך, ציפי.

ציפי רון:

שלום.

שרון דינור:

כל הזמן.

צביקה אסולין:

לא ראיתי כל מה שהיא דיברה, גברת פה האדריכלית שפגעו בטיפה, במשהו לא בחיצוניות, לא בשום דבר,

ציפי רון:

מוסיפים מאחורנית, אתה, הגעת קצת באיחור.

צביקה אסולין:

מה מוסיפים?

ציפי רון:

גם מוסיפים מאחורנית,

צביקה אסולין:

ראיתי מה מוסיפים, איפה זה פוגע בשימור?

תמר הלר:

אז בעצם הבניין פה (לא ברור), אבל מעבר לזה חשוב להדגיש,

צביקה אסולין:

איפה הפגיעה בשימור? לעשות עוד קומה?

תמר הלר:

שהגבאי פה מגישה מאוד לטובת השימור,

לורה ורטון:

בבור המים.

תמר הלר:

כל השיפוץ שהם ביצעו,

צביקה אסולין:

לא, לורה,

תמר הלר:

הדרישה לשימור,

צביקה אסולין:

מדברים על קומה עכשיו, לא מדברים על הכול, לא, לא,

תמר הלר:

אני אראה,

צביקה אסולין:

לורה, מדברים על קומה, הקומה לא מפריעה לשימור, בוא נעשה דבר, דבר,

לורה ורטון:

לא,

צביקה אסולין:

אחר כך נדבר על הבורות, עכשיו מדברים, היא דיברה על הקומה,

לורה ורטון:

דיברנו על,

צביקה אסולין:

היא אומרת,

לורה ורטון:

על כל מיני דברים, ואמרנו,

צביקה אסולין:

אני מדבר, אני מדבר על הקומה, הקומה לא מפריעה, הקומה לא מפריעה לשימור, נדבר על הבורות
אחר כך, קומה, אני לא רואה איך זה מפריע לזה, למה זה מפריע?

לורה ורטון:

אז א' לגבי ה - , המרקס, ו - ב' לגבי הצפיפות,

צביקה אסולין:

זה 3 קומות ממול יש לך 6, 7 קומות.

לורה ורטון:

רק שנייה, אבל אנחנו מדברים על דבר אחד, אנחנו מדברים על התוכנית,

צביקה אסולין כן,

לורה ורטון:

בסדר.

תמר הלר:

אני כן חשוב לי להדגיש שהדבר, מי שבעצם ביקש את התוכנית הזאת, הגישה לו לשימור היא מאוד, היא מעניין אותו השימור, וכל השיפוף פנים שהראיתי פה את התמונות, הוא ביצע על דעת עצמו, לא הייתה דרישה לבצע את השיפוף הזה. הוא ממש בגישה, בכוונה הוא גם ביקש את משה שפירא שביצע את השיפוף בצורה הכי יפה, והכי משמרת ש - , שאפשרית, ומבחינתו כמה שיותר לשמר, יותר טוב. אנחנו ניסינו כמה שפחות לפגוע בשימור, דווקא אנחנו חושבים שהתוכנית מציג ומייפה את הבניין, גם מבחינה שימורית, אנחנו ניסינו לעשות את המיטב כמה שפחות לפגוע.

ציפי רון:

מה זה המבנה על הגג כאן בצד ימין?

יוחנן וייצמן:

זה התצפית.

תמר הלר:

לא, זה המעלית שעולה, והמדרגות שעולות.

ציפי רון:

המעלית שם, לא?

תמר הלר:

לא, זה המדרגות, זה המדרגות שעולות,

ציפי רון:

לא, ומצד ימין, עם הקוביות השחורות?

תמר הלר:

ימין זה התצפית.

ציפי רון:

זה התצפית.

תמר הלר:

כן,

ציפי רון:

ופה זה המעלית,

תמר הלר:

מעלית ומדרגות,

ציפי רון:

פה זה המדרגות,

תמר הלר:

כן,

ציפי רון:

התצפית והמעלית.

תמר הלר:

כן.

שרון דינור:

טוב, תודה רבה.

יוחנן וייצמן:

מאה אחוז.

תמר הלר:

תודה רבה.

צביקה אסולין:

זה תוכנית יפה, כל הכבוד, באמת.

עו"ד דני ליבמן:

תגידי לי שרון, רשימת שימור בבניין הזה שמופיע פה המספר, 2252, ברשימה (לא ברור) הוא לשימור? כאילו את הבניין עצמו?

צביקה אסולין:

מה? איזה שאלה?

עו"ד דני ליבמן:

כתוב פה נכלל ברשימת השימור המאושרת, מספר אתר 252,

יוחנן וייצמן:

זה יש לנו את זה,

ציפי רון:

ב – 2097?

יוחנן וייצמן:

לא,

עו"ד דני ליבמן:

אשרנו בנוסף לשעון,

יוחנן וייצמן:

אני אראה את המבנה ברשימה,

עו"ד דני ליבמן:

נראה את המבנה,

יוחנן וייצמן:

בסדר, מאה אחוז.

ציפי רון:

שרון הוא מופיע ב – 2097?

יוחנן וייצמן:

כן, השעון מופיע ב – 2097.

עו"ד דני ליבמן:

השעון,

ציפי רון:

לא, השעון הוא לא בפנים.

יוחנן וייצמן:

בדיוק באותו מעמד של מצבת אלנבי שהזזנו אותה אפילו.

עו"ד דני ליבמן:

מה שיוחנן אומר, בעצם עכשיו, היום בוועדה כבר עסקנו בכל המונומנטים של ירושלים,

שרון דינור:

לא, יש שם,

עו"ד דני ליבמן:

לא, של התוכנית הזאת,

ציפי רון:

מה קרה לוועדה הזאת?

עו"ד דני ליבמן:

לא, של התוכנית הזאת,

ציפי רון:

מה קרה בוועדה הזאת?

עו"ד דני ליבמן:

אני מבדיל בין מונומנטים ואתרים לשימור,

יוחנן וייצמן:

כן, כן,

עו"ד דני ליבמן:

כשכולם אומרים מונומנטים, בעצם המונומנטים זה הכיכר אלנבי, והשעון הזה,

יוחנן וייצמן:

כן, זהו.

עו"ד דני ליבמן:

לא, זה, אלה המונומנטים, השאר זה נקרא אתרים לשימור,

ציפי רון:

את בית החבצלת?

עו"ד דני ליבמן:

בית החבצלת, אנחנו קוראים לו מונומנט, אבל הוא לא מונומנט.

יוחנן וייצמן:

כן,

עו"ד דני ליבמן:

אנחנו קוראים לו מונומנט, הוא לא ברשימה הזאת.

יוחנן וייצמן:

מה שכן, אני הייתי מאשר את התוכנית הזאת, ו - ,

ציפי רון:

אני לא יכולה, הקטע של,

יוחנן וייצמן:

הייתי מאפשר להם חיזוקים בקירות הפנימיים, לאפשר חיזוקים,

ציפי רון:

אני הייתי מבקשת ממשה בתור בן אדם יצירתי, שאני מאוד מכבדת ומחבבת. שיחשוב על תוכנית אלטרנטיבית, שאיננו,

יוחנן וייצמן:

אני לא רוצה לצמצם שמה, עם תוכנית אלטרנטיבית, לי יש הצעה, 10 קומות,

ציפי רון:

בבקשה 20.

יוחנן וייצמן:

זה הצעה שלי,

ציפי רון:

שיתחרה בבניינים שמול,

יוחנן וייצמן:

ממול יש שמה 30.

צביקה אסולין:

לא, הפוך. הפוך, אנחנו לא רוצים שיתחרה ממול,

ציפי רון:

לא,

צביקה אסולין:

3 קומות, לא,

ציפי רון:

אני לא התכוונתי ברצינות,

לורה ורטון:

תירגע, תירגע.

צביקה אסולין:

לא, אז לא צריך, לורה, בואי, אנשים לא ביקשו 7 קומות,

ציפי רון:

וייצמן,

צביקה אסולין:

אנשים ביקשו 3 קומות,

ציפי רון:

וייצמן, שאלה,

צביקה אסולין:

זה צריך להיות זה,

לורה ורטון:

רגע, שנייה,

צביקה אסולין:

צריך להיות זה,

ציפי רון:

רק רגע, בבקשה בבקשה רק רגע, אני רוצה לספר לכם ולשרון משהו על בורות מים בירושלים,

עו"ד דני ליבמן:

תספרי סיפור.

ציפי רון:

בגלל הסמיכות של הבניין הזה,

עו"ד דני ליבמן:

שמעתי פה את הסיפורים.

ציפי רון:

אתה שומע? וייצמן.

יוחנן וייצמן:

כן,

ציפי רון:

זה סיפור בשבילך, בגלל הסמיכות של הבניין הזה, אל לשכת הבריאות. אתם יודעים שהבניין של לשכת הבריאות, השם הירושלמי שלו זה בית החתן המת.

שרון דינור:

בית חתן המת.

ציפי רון:

בית חתן המת. אני לא אחזור על הסיפור, אבל בשנים האחרונות, מאז קום המדינה, זאת הייתה לשכת הבריאות בירושלים, והיה שמה דוקטור אחד בביולוגיה, במיקרו – ביולוגיה שעבד שמה עשרות שנים, והוא חקר את כל רשימות התחלואה והפטירה בירושלים, שעברו שמה אצלם בזה. ומה הוא מצא? שתינוקות בירושלים במאה ה – 19 והמאה ה – 20, ראשית המאה ה – 20, לא היו מלבישים אותם בבגדים יפים, ואם היו גורבים להם גרביים, וייצמן, כדאי שתשמע,

יוחנן וייצמן:

זה מוסד, זה מוסד.

ציפי רון:

וייצמן.

יוחנן וייצמן:

דרך אגב אנחנו רושמים פה, זה תב"ע?

עו"ד דני ליבמן:

כן,

יוחנן וייצמן:

מבקשים להוסיף שזה יהיה מוסד.

ציפי רון:

וייצמן, כדאי שתשמע את הסיפור. אז תינוקות בירושלים לא היו מלבישים להם גרביים באותו צבע, למה? בצבעים שונים, נגד עין הרע, למה? כי הייתה להם נטייה למות הרבה מאוד תינוקות הייתה להם נטייה למות, למה? חקרו ובדקו, כל התחלואה הייתה בגלל השימוש, במים מבורות המים, שהכילו תחלואה, שהוביל לתחלואה, וזה המחקר שהוא עשה במשך שנים, הוא עבר על כל הרשימות, מה, המים היו מזוהמים, ואנשים חטפו מחלות, בגלל הבורות מים, אז האמינו שיש איזה קללה, אז דאגו לא להלביש את התינוקות יפה מידי בירושלים. וזה חלק כתובים, וזה חלק מהמחקרים, אז וזה בסמוך למקום הזה. אני חושבת ועזוב את הסיפורים שיש פה בורות מים וזה, בבנייה ציבורית, כזה חשוב, אסור לפגוע בהם. אפשר משה הוא בחור מאוד יצירתי למצוא תוכנית אחרת ולא לפגוע בשום דבר, שהוא חלק מהבניין ההיסטורי.

יוחנן וייצמן:

בסדר, אז אנחנו עוד שנייה,

לורה ורטון:

מה את אומרת? שרון.

שרון דינור:

אני הייתי רוצה כאילו, לחשוב על האפשרות באמת, לשמור על בור מים ולתת את הקומות הנוספות כי נראה לי שזה כאילו ה - , אם אתם שואלים אותי איפה הערך הגדול יותר, זה שמה,

ציפי רון:

ולנהגיש את הבורות, לעשות הצרכה.

שרון דינור:

ואז מה שזה אומר, זה באמת ש – צריך למצוא דרך,

צביקה אסולין:

טוב, אני,

שרון דינור:

לכרסם אולי קצת ב - , בבור מים איכשהו ולהכניס את המעלית הזאת,

צביקה אסולין:

כן, אני,

שרון דינור:

או רגע, או אפשרות אחרת,

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

כן להקריב חלק שאני, שאיפה שכתוב היום עזרת נשים, ולהגיד, אוקי, המדרגות יהיו שמה, והמעלית לצידו, ולהגיד אוקי, זה חלק ש - , המדרגות יכולות להיות בתוך אולי ה - , מה שכתוב עזרת נשים. המעלית לצידו, ואז את הבור מים אפשר לשמור, ולעשות בנייה שהיא לא חודרת אל הבור מים.

לורה ורטון:

אז אולי להוסיף את זה ש - , אנחנו מבקשים ש - , הצעות לשינויים שאפשרו את, שמירה על הבור מים, או הקטנה עזרת נשים,

שרון דינור:

אגב, אני לא פוסלת את זה שאפשר יהיה להיכנס לבור מים,

ציפי רון:

אפשר להציג את זה,

שרון דינור:

מקלט מעבר לו, זאת אומרת,

ציפי רון:

אבל אפשר להציץ אליו דרך, דרך תקרת זכוכית או משהו כזה, אפשר לעשות אותו פתוח להסתכלות, לא חייבים להנגיש אותו, אפשר. אבל לא חייבים ולתת את המדרגות, וכן הלאה, בלי לפגוע בו.

צביקה אסולין:

טוב, אני יכול לדבר?

יוחנן וייצמן:

כן,

צביקה אסולין:

היושב ראש. אני חושב שצריך לקבל את ה - , תוכנית כפי שהיא, האנשים האלה השקיעו אני רואה פה פעם ראשונה, אני רואה את זה והם השקיעו פה, כדי לא להרוס, כדי לשמר, וכמו שבכל, אני יושב בוועדת תכנון ובנייה כבר כמה שנים, ואני רואה יכול להיות שהם היו צריכים לבוא עם תוכנית של 8 קומות, ככה על הראש של כולם, ואז להגיד להם - לא, לא, בוא תרדו ל - 5, בואו תרדו ל - 6, בואו תרדו ל - 4. 3 קומות, מעלית, הם משמרים את הבורות, תאמיני לי, הם עושים פה עבודה מאוד יפה, אני אומר לך אני רואה את זה, עבודה מאוד יפה, והם משמרים והם עושים פה דבר מצוין. אני מבקש מהיושב ראש להצביע על זה, להביא את התוכנית כמו שהיא.

יוחנן וייצמן:

אני גם חושב ככה.

צביקה אסולין:

זה תוכנית מצוינת, וחבל, וחבל לתת להם עכשיו לעשות שינויים ודברים, וזה יהיה עוד יותר גרוע ממה שזה יהיה, זה מצוין עכשיו, זה לא גרוע, זה המצוין שבמצוין.

לורה ורטון:

זה לא גרוע, וזה לא משהו בינארי, כן או לא,

יוחנן וייצמן:

בסדר.

לורה ורטון:

אפשר להגיד,

יוחנן וייצמן:

אתם רוצים להעלות את זה, (לא ברור) והצבעה?

צביקה אסולין:

כן, כן,

לורה ורטון:

אני מציעה,

יוחנן וייצמן:

בסדר, זה בסדר.

לורה ורטון:

אני מציעה,

יוחנן וייצמן:

את מציעה,

לורה ורטון:

להוריד, (לא ברור).

יוחנן וייצמן:

אני לא, בסדר,

לורה ורטון:

אבל אנחנו מציעים לעשות עוד בדיקה,

יוחנן וייצמן:

מצוין.

לורה ורטון:

מכאן לשמור על הבור מים, ולהקטין אחד מהשטחים שדיברת עליהם, או עזרת הנשים, או החלק של המדרגות, זהו. אנחנו מברכים את התוכנית, זה יפה, אבל כל דבר אפשר לשפר.

יוחנן וייצמן:

כן, אני מציע שוב, כי דיברנו על זה מלא פעמים, על שימור של רוח המקום הרבה יותר חשוב מהשימור של האבן. רוח המקום פה זה ברור, זה בתי התפילה, המטרה שלנו היא להרחיב אותם כמה שיותר, שוב, כמובן השימור החיצוני של השעון שמש, וכל זה, זאת אומרת אין מה לדבר, זה אפילו לא, זה לא סוגיה פה, לכן אני מציע לאשר את התוכנית, מי בעד ההצעה שלי?

דובר לא מזוהה:

מי בעד?

לורה ורטון:

בלי שום תוספת? אפשר להצביע על ההצעה תוספת?

יוחנן וייצמן:

עוד רגע, אני,

שרון דינור:

אני מציעה, אני אומרת לאשר את הנפחים, אבל להכניס הערה לנושא שימור בור המים,

יוחנן וייצמן:

לא, אז אני חושב שלא, לא,

שרון דינור:

בור מים,

יוחנן וייצמן:

כי ברגע,

שרון דינור:

אפשר,

יוחנן וייצמן:

את הבור, בור אחד כן, בור אחד לא,

שרון דינור:

זה מה שהם מציעים, אז אני אומרת מה הבעיה להגיד?

לורה ורטון:

הוא היה הציע,

ציפי רון:

מה הבעיה,

עו"ד דני ליבמן:

מדברת על הבור שהם מציעים לשמור,

ציפי רון:

מה הבעיה לגבי הבור?

יוחנן וייצמן:

הם רוצים לשמור את הבור הדרומי, ואת הצפוני לא,

שרון דינור:

אם היית יכול לעבור, לעבור מהבור הזה, אוקי, ועושה ירידה,

יוחנן וייצמן:

אבל זה לא, זה בית כנסת,

שרון דינור:

יורד דרך הבור מים, או דרך החלקות הזה, שהבנתי את הצורך בו, אני חושבת שזה WIN WIN, כאילו,

יוחנן וייצמן:

אז אני אסביר, בית כנסת רגיל יש לו צרכים, זה לא בית כנסת.

שרון דינור:

לא רוצה, אתה יכול לעשות,

יוחנן וייצמן:

המקום הוא לא בית כנסת, הוא,

שרון דינור:

אתה יכול לעשות,

יוחנן וייצמן:

הוא שטיבלך.

שרון דינור:

אני אומרת בוא נשתמש בחלל,

יוחנן וייצמן:

אני רוצה רק להגיד את ההצעה שלי,

ציפי רון:

מכירים את המקום, ומכירים בחשיבות שלו,

יוחנן וייצמן:

קיבלתי, קיבלתי החלטה כבר,

לורה ורטון:

מכירים ומברכים על התוכנית, הכול טוב ויפה.

יוחנן וייצמן:

אני מציע רק ככה,

לורה ורטון:

לא, אנחנו יכולים להציע,

יוחנן וייצמן:

אני מציע, את ההצעה שלי.

ציפי רון:

הרחיבו, הרחיבו, לבדוק את זה עוד פעם, זה הכול.

יוחנן וייצמן:

אני אומר את ההצעה שלי, סעיף א', הקטע הראשון להשאיר אותו, הקטע השני שמתחיל במילה שימור, אחרי הסוגריים קירות ובניין,

דוד היימן:

לאט לאט היא לא, היא לא,

יוחנן וייצמן:

להוסיף את המילים - למעט לצורך חיזוק,

שרון דינור:

רגע, איפה? איפה?

יוחנן וייצמן:

אני בהמלצה מקריא.

שרון דינור:

כן, משימור כל כלל,

יוחנן וייצמן:

הקטע הראשון בלי המילה במלואו.

ציפי רון:

מה? מה?

יוחנן וייצמן:

יש לשמר את המבנה ההיסטורי הקיים, קרוי המונומנט, כולל אלמנטים הבאים, להוריד את המילה "במלואו", שימור כלל המבנה, כולל דפנותיו, קירות צדדיים, למעט לצורך חיזוק, כי צריך להכניס חיזוק, ותקרות קיימות, כל האטומות ההיסטוריות. הסעיף הבא, שחזור,

שרון דינור:

כולל לצורך חיזוק,

יוחנן וייצמן:

הסעיף אחרי זה, שחזור את המגדל תצפית היסטורי, ככל ויוגש,

צביקה אסולין:

כן, תקרות חיזוק,

יוחנן וייצמן:

למעט הפוך, הפוך. למעט לצורך חיזוק. עכשיו עד לשחזור להוריד,

שרון דינור:

איפה?

יוחנן וייצמן:

עד המילה "שחזור".

שרון דינור:

להוריד את זה?

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

למה?

דובר לא מזוהה:

זאת ההצעה.

יוחנן וייצמן:

זה ההצעה. ב' להוריד, ג' להוריד. בורות המים ג', יש לרשום, יש לשמר את בור המים הדרומיים.

לורה ורטון:

למה לא לכתוב, ולבחון אפשרות לשמור גם על השני.

יוחנן וייצמן:

סעיף ד' נוריד, ה' נוריד.

עו"ד דני ליבמן:

רגע,

יוחנן וייצמן:

ו', נשאר.

לורה ורטון:

סליחה יוחנן, למה אי-אפשר להגיד בסעיף, בסעיף על הבורות מים יש לבחון מחדש אפשרות בכל זאת לשמור,

יוחנן וייצמן:

זה לא ילך, את יודעת שזה לא ילך, את יודעת שזה לא ילך.

לורה ורטון:

למה?

יוחנן וייצמן:

ו', את זה, חיזוק' נשאר, ט' להוסיף שוב את המילה למעט לצורך חיזוק, את הפגיעות.

שרון דינור:

להוסיף את המוסד להוסיף.

יוחנן וייצמן:

כן, להוסיף כמובן, יש להוסיף, זה נכתוב את זה בכותרת. אני רוצה בדברי הסבר. ט', יש לסמן את כל חלקי המבנה, מה שסיכמנו כמובן, כל חלקי המבנה, ואת קרני השמש, נעשה אותם.

שרון דינור:

איפה אתה?

יוחנן וייצמן:

זה סעיף י'. כל חלקי המבנה, ושעוני השמש לשימור. יש לסמן את הקירות, את יודעת מה?

צביקה אסולין:

על החזית,

יוחנן וייצמן:

את הקירות, וקרני השמש לשימור. יא' נשאר, יב' נשאר.

שרון דינור:

רגע,

דוד היימן:

איזה קירות? יוחנן,

יוחנן וייצמן:

מה?

דוד היימן:

איזה קירות?

יוחנן וייצמן:

קירות שהחלטנו מה שהחלטנו בסעיף הקודם. עכשיו ככה, העורף, עכשיו ככה, אני רוצה בכותרת
לאשר, לאשר את ה - , היות ומדובר בבית כנסת ציבורי לכל הקהלים,

ציפי רון:

לדורות.

יוחנן וייצמן:

לא, לכל הקהלים, זה מקום פתוח, זה לא בית כנסת כמו גור סגור.

ציפי רון:

כן.

יוחנן וייצמן:

והצורך בשימור רוח המקום חשובה לנו, רוח המקום חשובה, לכן יש לאשר. לכן יש לאשר, עכשיו
תכתבי בהמשך, לכן יש לאשר את הבקשה, ותכתבי, כעת תוסיפי את הנושא הזה של לצבוע את זה
בחום, מצוין, תכניסי,

צביקה אסולין:

כן,

יוחנן וייצמן:

הכי טוב.

ציפי רון:

מה לעשות?

יוחנן וייצמן:

עבור מוסד לעשות את זה ציבורי, כעת זה פרטי, כרגע זה מגורים. שלא אישרנו להם, אישרנו להם, מחר הם יעשו שמה דירות, אז מה עשיתי? נתנו להם, הלכנו לקראתם, אבל שיהיו בני אדם.

ציפי רון:

אני שואלת שוב,

יוחנן וייצמן:

בסדר.

ציפי רון:

אם אין סיבה,

יוחנן וייצמן:

מישהו נגד ההצעה הזאת?

ציפי רון:

אני שואלת, אם אין סיבה, יש לי שאלה בקשה רק לאדריכל, לבדוק עוד פעם את האפשרות שלא לפגוע הבור המים.

שרון דינור:

אם אני, גם אני, כותבת משהו אחד, זה רק הנושא שאם אפשר להשתמש בבור.

יוחנן וייצמן:

בסדר, אז בוא נצביע על זה, 2, 2, קול כפול, שלום.

צביקה אסולין:

ציפי, אני רוצה לאחל לך, אם לא ניפגש שוב, שנה טובה. לורה אנחנו ניפגש, לכל העובדים שנה טובה, ושבשנה הזאתי בעזרת השם, עוד לפני השנה החדשה נתבשר שישחרו את כל החטופים,

ציפי רון:

בשורות טובות.

צביקה אסולין:

בריאים ושלמים,

יוחנן וייצמן:

עוד לפני ראש השנה.

צביקה אסולין:

והחיילים יהיה שלום, והכול יהיה בסדר, שיהיה לכם שנה טובה ומבורכת.

שרון דינור:

שנה טובה.

ציפי רון:

שנה טובה ומבורכת.

עו"ד דני ליבמן:

2 - בעד, 2 - נגד. הופעל קול כפול.

יוחנן וייצמן:

על הבור, על הבור בלבד, כן. שלום.

שרון דינור:

איפה הייתי? רגע,

יוחנן וייצמן:

שערי פיתוח הנופי.

שרון דינור:

שערי פינה 14, זה ממש ממש קרוב ל - , לפרויקט שכבר עשינו ביחד בוועדה הקודמת. רגע.

ציפי רון:

כן, זה דברים שאין להם יותר תחליף, אין, מה שיש יש, אין,

יוחנן וייצמן:

תבואי שמה עוד 10 שנים,

ציפי רון:

מה שנהרס, אין,

יוחנן וייצמן:

מגלחים.

ציפי רון:

אין, אין יותר, אין, אין בזה תחליף, אין, חד פעמי.

שרון דינור:

רגע, סליחה רגע, יש איזה בשערי פינה,

ציפי רון:

זה לא תמ"א שבונה בית דירות חדש, זה לא, זה לא דומה, זה חד – פעמי, זה ציבורי, נגיש לציבור.

עו"ד דני ליבמן:

זה בסדר, אם זה משהו שקשור לחנייה,

דוברת לא מזוהה:

כן,

עו"ד דני ליבמן:

אנחנו בעד.

דוד היימן:

היא סידרה לך את ה - ,

יוחנן וייצמן:

מה סידרה לי?

דוד היימן:

את הארכיב האופטי, שאפשר לראות.

שרון דינור:

כן, אתם רוצים אני אציג פה? איך אנחנו בזמנים?

יוחנן וייצמן:

אנחנו בפיגור של כמה דקות. אני רוצה לגמור מוקדם היום.

עו"ד דני ליבמן:

כיוון שציפי בשונג של דברים שהיו (לא ברור) הם רוצים להרוס פה את הקמרונות.

שרון דינור:

לא, אבל הם לא רוצים,

עו"ד דני ליבמן:

מה?

שרון דינור:

יש להם איזה שהוא, ההוראות התוכנית מדברות על הריסה, אבל הנספח בינוי הוא (לא ברור), כאילו אז,

עו"ד דני ליבמן:

יש עדכון?

שרון דינור:

לא, לא, הוא פשוט יש להם איזה שהיא טעות, אני מבינה שהכוונה לפי הנספח בינוי, פשוט ההוראות הן לא תואמות את זה, אז הם,

עו"ד דני ליבמן:

מיד נשנה.

שרון דינור:

זה נראה כאילו יש פה הרבה הערות, בסך הכול התכנון מקובל, אז אין המון הערות. הנה שני מבני הקמרונות האלה, רואים, זה הנספח בינוי, שהוגש לא תחת איומים בניגוד למה שלפעמים אנחנו שומעים פה, הוגש שימור של התוספת האגף שלו,

לורה ורטון:

מה?

שרון דינור:

אתם זוכרים שהיינו פה ממש לפני, בוועדות הקודמות.

יוחנן וייצמן:

התיק הבא, אני חושב זה ירד בוועדה הקודמת? זה זה?

שרון דינור:

לא, עדני זה אחד סמוך לעדני הקודם. אז אולי אני התבלבלתי זה עדני חדש,

יוחנן וייצמן:

זה עדני חדש?

שרון דינור:

אוקי, אז אנחנו נמצאים בבית ישראל, הנה במערכת ייעודי קרקע אנחנו רואים את המיקום, שערי פינה, הריסה ובנייה אשלג, כן, וחבקוק.

יוחנן וייצמן:

תמקמי אותי מאה שערים עצמה.

שרון דינור:

הנה פה המאה שערים כמובן פה, רגע, יותר דרומית, הנה מאה שערים,

יוחנן וייצמן:

זה הרבה יותר למטה,

שרון דינור:

אנחנו קצת יותר צפונית, לא, לא המון יותר רק קצת יותר.

לורה ורטון:

יותר צפונה.

שרון דינור:

אולי נסתכל פה באמת בסטריט – VIEW סתם בשביל לקבל את ה - , איך שהרחוב הזה נראה, זה הרחוב, תראו זה סוג ה - , מבנים היסטוריים וותיקים, תראו את הבית הדרדסים פה, יש עוד יציאות כאלה ב - , במע"ר צפון. בקיצור, הם יש להם, אז דבר ראשון הם מציעים פה את הזה, זה לא זה, לא, כן, כן, זה יש לי את השכנים, הם עכשיו. אוקי הנה אז יש לנו פה, את מה שפונה לרחוב, שני מבני קמרונות, מאחורה יש לנו פה יסודות של ממ"ד ותוספות, בעצם לחלוטין נראות. זה שתי חלקות נפרדות, יש היגיון באיחוד שלהם לייצר קיר אחד כחלק לזה. אבל מה שאנחנו לא אהבנו פה, זה רק התוצאה האדריכלית עכשיו אני מדברת, שבחזית, אנחנו כל הזמן אמרנו לאורך כל הזמן, כשהתנגדנו לאיחוד חלקות, שאנחנו לא רוצים לאבד את הסיפור ההיסטורי של החברות (לא ברור),

ואנחנו רוצים שמרפסות פשוט יעשו איזה הפרדה קטנה, ויהיו נפרדות מרפסת ומרפסת, כאילו לא בפרט הזה שמוצע פה, אלא שכאילו הסיפור שיסופר, אדריכלית, הוא של שתי חלקות נפרדות, אז זה עניין,

יוחנן וייצמן:

קיבלנו פה החלטות ברבנו תם,

שרון דינור:

נכון, נכון, זהו, אין להם כאילו הערות.

ציפי רון:

זה יכול לעזור גם למרפסות סוכה, המשחק הזה של הסוכות.

יוחנן וייצמן:

לא משנה, בסדר.

ציפי רון:

זה יכול לעזור?

שרון דינור:

תראו, אני,

יוחנן וייצמן:

אני לא ראיתי שהוא רוצה פה סוכה בכלל.

שרון דינור:

הם מציעים פה 6 קומות, במדיניות היא 4, בדרך כלל, טוב, אנחנו נצמדים למדיניות הוועדה עושה מה שהיא עושה, את הגג רעפים אנחנו ביקשנו לצמצם את גובה הגג, ולהסדיר את השיפועים ככה שהוא יהיה תקני לכל גובהו, ולא יהיה חלק שטוח, זה ההערות הרגילות שלנו, באמת אין פה איזה משהו, פרויקט, הכול סטנדרטי חוץ מהזה. אז אתם רוצים שנקרא להם?

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

הייתי רוצה שתהיה הפרדה בין הישן לחדש.

שרון דינור:

כתוב, כתוב פה.

ציפי רון:

מה שהם מציעים.

שרון דינור:

אנחנו הצגנו, כתוב זה בסעיף ו', פרט הפרדה.

ציפי רון:

אוקי, פרט הפרדה.

שרון דינור:

הגרביים השונים היו למה?

ציפי רון:

נגד עין הרע, נגד עין הרע,

שרון דינור:

כי אני הבנתי לא מלבישים, לא נותנים לתינוק שם בשנתיים הראשונות לחייו,

ציפי רון:

לא, לא. גרביים לא אחידות, ובגדים קצת בלויים,

שרון דינור:

כן,

לורה ורטון:

אבל מה זה קשור למים?

ציפי רון:

בורות מים היו זורמים, הם היו,

לורה ורטון:

לא, מה זה קשור לגרביים השונות?

ציפי רון:

נגד עין הרע,

לורה ורטון:

לא, מה זה קשור?

ציפי רון:

שלא יהיה (לא ברור).

שרון דינור:

הם לא ידעו, הם שמו את הגרביים, ולא ידעו שכל מה שהם צריכים לעשות זה לאטום את הבור מים. לא להשתמש במים.

ציפי רון:

לא היו להם מים אחרים, זה היה המקור.

שרון דינור:

אבל אפשר להרתיח נגיד,

ציפי רון:

זה לא תמיד, לא, כיבסו עם המים האלה, עשו איתם, לא, התחלואה הייתה עצומה, בתחלואות בכל מיני זיהומים וכן הלאה, ותמותות תינוקות עצומה, אז היו מלבישים אותם אתה בגדים, שלא ימשכו עין הרע.

לורה ורטון:

הבנתי, במקום לעשות את הדבר הגיוני המדעי, הם עשו את השטויות.

שרון דינור:

הבניין, זה הבניין שאני עובדת בו.

לורה ורטון:

כמו שגם היום, במקום לפעול ע"פ השכל,

ציפי רון:

לורה,

לורה ורטון:

והזה, עושים שטויות, והולכים, (לא ברור), כן,

ציפי רון:

לא משנה, זה מה שהיה פה בירושלים, (לא ברור) לשימור,

שרון דינור:

פתחתי את החומר מעורך הבקשה ולא ידעתי איזה (לא ברור).

לורה ורטון:

הבנתי, הבנתי.

ציפי רון:

עושים לו נאחס, הם לא חשבו איזה זיהומים.

לורה ורטון:

כן, כי היו מטומטמים, במקום ללכת על דברים מדעיים, וכזה,

שרון דינור:

לורה, בבניין 13, כשהוא בית חולים ב – 1865, יש, יש, יש עדויות כבר של סטריליזציה צמוד לחדרי ניתוח, היה חדר דוודים קטן, לא לכביסה, רק נראה לי לחיטוי הכלים, מעניין.

ציפי רון:

מתי גילו שרופא הנשים,

לורה ורטון:

כי אנשים, הידע היה קיים, ואנשים התעלמו.

ציפי רון:

מתי גילו, שרופא הנשים,

שרון דינור:

אני מכירה את התשובה לזה, מישהו שמתעסק איתו, גם היה אחרי זה הולך,

ציפי רון:

ביד עם אותה יד, וכשהרופא שגילה את זה, אמרו להם שהוא משוגע, אשפזו אותו בהונגריה בבית החולים לחולי נפש, ושמה הוא סיים את חייו.

לורה ורטון:

בוא נחזור ל - , לעניינו.

יוחנן וייצמן:

חוזרים לשערי פינה.

שרון דינור:

זה סיפור שמלמדים סטודנטים לרפואה, אני מכירה את זה.

ציפי רון:

אשפזו אותו בבית החולים לחולי נפש, ושם הוא גמר את חייו, הרופא שגילה את זה.

לורה ורטון:

כן. טוב.

ציפי רון:

יש את העדות של רחל קפלן של רופאה, מכירה את העדות שלה?

לורה ורטון:

אני מכירה אותה, אבל בואו,

יוחנן וייצמן:

רק שמך.

לורה ורטון:

בוא נתקדם, אני צריכה עוד שעה ללכת. נגמור את הסדר יום.

ציפי רון:

צריך לשמור משהו לדורות הבאים,

לורה ורטון:

אני בעד לשמוע, אבל אנחנו בשתיים ו - , מחכים לנו.

יצחק פנט:

תראו, רחוב שערי פינה זה ממש בגבול שבין שכונת גאולה זה הרחוב המפריד בין שכונת גאולה, אני לא יודע אם זה קשור לכרם אברהם או לא, לבין בית ישראל. זה הצד הזה, זה הצד של בית ישראל, הצד המקביל זה הבניין איפה שהיה פעם הדואר, בניינים גדולים יותר בסגנון אחר לגמרי. עכשיו הבניין הזה הוא בניין שנבנה לפני תחילת שנות ה-20, תחילת שנות ה-20, מה?

שרון דינור:

לפי הקמרונות סוף המאה ה-19.

יצחק פנט:

איזה 100 שנה, המאה ה-19, זה בניין מאוד ישן, חרב,

שרון דינור:

היום, אז אין שם כלום בעצם?

יצחק פנט:

אין שם כלום, תיכף תראו את התמונות הפנימיות, אני אגיע לשמה, תראו מה נעשה בפנים, הבניין חרב, נשאר שני החדרים המקומרים, יש שמה שני חדרים מקומרים, שנשארו, השלד שלהם בלי חלונות, בלי דלתות, שנייה אני אגיע לזה. מאוד חשוב לראות מה נעשה בפנים. בתוכנית אתם רואים שני חדרים מקומרים,

שרון דינור:

כן, רואים, רואים,

יצחק פנט:

שפונים לרחוב שערי פינה, מאחוריהם זה תוספות בנייה מאוחרות, שנבנו חלק בשנות ה-30, חלק בשנות ה-50, ונהרסו לחלוטין, תראו מה נעשה בפנים עוד רגע,

יוחנן וייצמן:

כן, נו, מה אני אעשה?

יצחק פנט:

זה מה שנעשה בפנים,

שרון דינור:

זה משהו שאיזה עברין עשה או שזה?

יצחק פנט:

לא, לא, גרו פה במשך עשרות שנים, וזה פשוט, נחרב, החדרים המקומרים נשארו כמובן בלי שום מעטפת, בלי חלונות, בלי דלתות, בלי כלום, זה מה שנעשה גם בתוך החדרים המקומרים, דרוש פה עבודת, באמת יקרה.

שרון דינור:

אבל ראיתי שאתם מציעים לשמור אותם.

יצחק פנט:

נכון. עכשיו תראו, אין גם כן מערכות לא ביוב, לא אינסטלציה, כלום, לא חשמל, אין כלום בבניין הזה, זה אני חושב נראה לי שזה איזה 60 שנה, זה כבר הרוס, היו פה בעיות ירושה, ובעיות של בעלויות, הכול, המקום מוזנח. עכשיו מה שאנחנו מציעים, אנחנו משמרים,

שרון דינור:

אתה רוצה שנעבור לנספח הבינוי או?

יצחק פנט:

כן, נעבור לנספח הבינוי. אנחנו משמרים את החדרים המקומרים במלואם, את כל מה שנמצא מחוץ להם, שזה ממילא הרוס כבר, אנחנו כמובן,

יוחנן וייצמן:

זה לא כתוב בהוראות מה שאתה אומר כעת,

יצחק פנט:

מה?

יוחנן וייצמן:

המשפט שאמרת אחרון, השימור,

יצחק פנט:

שימור החדרים המקומרים? הערה נכונה, אני אוסיף את זה, אין לי, אין לי שום התנגדות להערה הזאת, זה הערה נכונה. היה צריך, גם לסמן בתשריט צריך לסמן את הבניין כבניין לשימור,

עו"ד דני ליבמן:

כן, כן, בטקסט שקראנו פה, בטקסט היה כתוב הריסת קמרונות, אבל מה שעוד לא,

יצחק פנט:

לא, לא, אין פה הריסת קמרונות בוודאי שלא,

עו"ד דני ליבמן:

בטקסט שמירת קמרונות,

יצחק פנט:

שמירת קמרונות,

עו"ד דני ליבמן:

כן,

יצחק פנט:

כן. עכשיו פה בסעיף, יש דבר אחד שמאוד, קצת צורם לי בסעיף ב' כתוב גובה הבינוי, מוצע בינוי כולל 6 קומות וגג, לא נכון,

יוחנן וייצמן:

למה?

יצחק פנט:

לא נכון, אנחנו מציעים 5 קומות,

לורה ורטון:

כתוב 5 קומות פה.

יצחק פנט:

אצלי כתוב 6 קומות.

לורה ורטון:

אצלנו כתוב ליציאות מבנה חדש בן 5 קומות,

יצחק פנט:

לא, נכון, בהמלצת מחלקת השימור, סעיף, יכול להיות שזה טעות.

עו"ד דני ליבמן:

הם כתבו קודם 5, אז אולי זה טעות,

יצחק פנט:

זה, זה טעות.

לורה ורטון:

כן,

יצחק פנט:

אנחנו מציעים,

לורה ורטון:

אז הטעות היא, בעמוד 23.

יצחק פנט:

כן,

עו"ד דני ליבמן:

כן,

יצחק פנט:

אנחנו מציעים אני אראה לכם את ה - ,

עו"ד דני ליבמן:

תתקן את זה,

יצחק פנט:

הנה תראו, הנה זה החזית לכיוון הרחוב הפנימי,

יוחנן וייצמן:

בוא נעשה ספירה לרגע,

עו"ד דני ליבמן:

טוב, בסדר.

יצחק פנט:

זה החזית לרחוב שערי פינה,

שרון דינור:

שנייה, רגע,

לורה ורטון:

כשאתה אומר זה, אתה אומר צד שמאל?

יצחק פנט:

זה החתך כאילו, זה החתך. בחתך,

יוחנן וייצמן:

מעל הקמרונות יש עוד 4 קומות, בקיצור 5.

יצחק פנט:

נכון, בסך הכול 5, עכשיו תראו, הקמרונות, הם חלקם חציים קבורים בקרקע, זה לא של חדר,

שרון דינור:

כן, ראינו,

יוחנן וייצמן:

ראינו אותה מקודם את התמונה המפוארת.

יצחק פנט:

כן, אתם רואים, החלונות נמצאים מעל הקרקע, שאר החדר נמצא טמון בקרקע,

עו"ד דני ליבמן:

כן,

שרון דינור:

כן, כן,

יצחק פנט:

עכשיו מאחר ויש לנו פה באמת הוצאות לא רגילות, לא סטנדרטיות, אנחנו מבקשים את הקומה הזאת לספור כקומה תת-קרקעית, או לפחות מעבר ל – 4 המותרות.

שרון דינור:

רגע, אתה מבקש עכשיו משהו מעבר למה שהתוכנית מבקשת?

יצחק פנט:

לא, לא, זה התוכנית אני מבקש,

שרון דינור:

הבנתי.

יצחק פנט:

מאחר וכתוב כאן,

לורה ורטון:

אולי בגלל זה כן, אולי בגלל זה זה מופיע כ – 6 קומות, כשהוא מתאר את זה (לא ברור).

שרון דינור:

לא, אני חושבת אולי, אולי זה טעות, כאילו, כי כתבנו לפני זה, שזה 5.

לורה ורטון:

בעמוד הראשון זה 5,

שרון דינור:

כן,

לורה ורטון:

אבל אחר כך זה 6, אולי כי אנחנו מחשבים את החצי קומה הזאת,

יוחנן וייצמן:

חוץ מזה שאר הדברים בסדר מבחינתך?

יצחק פנט:

כי בהמשך כתוב שאתם מבקשים להציע 4 קומות בלבד, אני אומר,

שרון דינור:

אנחנו לפי המדיניות הולכים, אבל בסדר.

יצחק פנט:

כן, אבל פה, זה, אני חושב שפה אפשר להתחשב,

שרון דינור:

אוקי,

יצחק פנט:

יש פה באמת הוצאות גדולות, לא רגילות, לא סטנדרטיות.

יוחנן וייצמן:

אז כמה קמרונות מעל הכביש?

יצחק פנט:

בערך מטר וחצי,

שרון דינור:

הנה, אנחנו רואים אותם פה, כאילו בחלק התחתון זה בסדר, בחלק העליון זה (לא ברור).

יוחנן וייצמן:

כן, לא סוף העולם. יללה,

יצחק פנט:

עכשיו דבר נוסף, אני הייתי רוצה רק, כל שאר ההערות מקובל עלי, זה בסדר גמור זה הערות עיצוביות, תכנוניות, אני מקבל, שאני מדבר אתכם זה רק משפר.

שרון דינור:

אוקי,

יצחק פנט:

הנקודה היא בסעיף ה' כתוב משהו על הממ"דים, מאוד מאוד ברור לי,

שרון דינור:

רצינו את החלונות של הממ"ד לא מוגבהים, אלא כאילו,

יצחק פנט:

אין בעיה, מגבלה, אפשר לעשות 80 על 1.10 מטר זה מה שניתן לעשות,

שרון דינור:

בסדר, זה מה שחשבנו,

יצחק פנט:

כן,

שרון דינור:

שהוא יותר נכון,

יצחק פנט:

בסדר,

שרון דינור:

בעיקר לזה.

יצחק פנט:

עכשיו כתבתם פה חריגה מקו בניין בגבול חלקה, אני לא מכיר כזה דבר, אני לא יודע מאיפה לקחתם את זה,

שרון דינור:

בוא נשים, רגע, אולי.

יצחק פנט:

איך אני יכול לחרוג מגבול חלקה? אני לא בונה על שטחים של אחרים.

שרון דינור:

זה ממ"ד. לא, לא, אתה לא חורג מגבול חלקה.

יצחק פנט:

אני לא חורג מגבול חלקה, לא אפשרי,

עו"ד דני ליבמן:

יש פה, בגלל שיש פה שתי חלקות,

יצחק פנט:

לא,

יוחנן וייצמן:

כל אחד מקבל את שלו,

עו"ד דני ליבמן:

כי פה כתוב, פה כתוב חלקות בשלמות שתי חלקות,

יצחק פנט:

נכון,

יוחנן וייצמן:

אפשר להוריד את כל החצי סעיף לזה,

שרון דינור:

רגע, אני רק רציתי רק,

יצחק פנט:

ברור,

יוחנן וייצמן:

מהמילה מוצעים,

יצחק פנט:

כי החדר מדרגות הוא גם משותף לשניהם,

עו"ד דני ליבמן:

באמת תחרוג.

יצחק פנט:

עכשיו עוד דבר,

שרון דינור:

יש לי, אני עכשיו היה כתוב לי.

יצחק פנט:

כמו שאמרתי ההערות מקובלות, רק דבר אחד, בתב"ע המקורית משנת 91, הופיע שם עץ, הופיע שם עץ לשימור,

שרון דינור:

כן,

יצחק פנט:

לא ידוע לי, לא ראינו בשום תמונה עץ, והיום יש שמה שלושה עצים, אלנטוס,

שרון דינור:

כן,

יצחק פנט:

שלושה עצים זה מופיע בתיק התיעוד,

יוחנן וייצמן:

וכולם לעקירה, בסדר, אין בעיות,

יצחק פנט:

כולם לעקירה, זה עצים פולשניים,

שרון דינור:

רגע, אז שנייה, אז תחכה איתי שנייה רגע,

יצחק פנט:

כן,

ציפי רון:

את זה אני מורידה את הסעיף של הממ"דים,

יצחק פנט:

כן,

שרון דינור:

עד ל - ,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור).

שרון דינור:

את זה,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

את זה,

יצחק פנט:

כן,

שרון דינור:

ואיפה היה לנו,

יוחנן וייצמן:

סעיף ב' רצינו להוריד גם.

יצחק פנט:

ב',

שרון דינור:

לא, אנחנו רק רצינו, האמת היא שפשוט, גם ראינו שאין שם עץ כמובן, אבל רצינו שתגיד, ראינו משהו כאילו אז רצינו שיהיה לנו חוות דעת של איש מקצוע שאומר, אין עץ, או יש עץ שהוא פולש, אז תעביר לנו,

יצחק פנט:

כתוב בתיק התיעוד אלנטוס,

יוחנן וייצמן:

בסדר,

יצחק פנט:

הבאתי גם תמונות.

יוחנן וייצמן:

לא צריך עוד פעם להבין, זה לא 5 עצים, הוא לא צריך,

יצחק פנט:

זה שני עצים בעצם שאחד מהם מפוצל לשניים,

שרון דינור:

רגע,

יוחנן וייצמן:

מדובר על אלנטוס,

יצחק פנט:

כן.

שרון דינור:

בסדר, מה עוד?

יוחנן וייצמן:

לסעיף העליון עלית ל – ב' בוא נתעלם מזה. 5 קומות,

שרון דינור:

אני יכולה למחוק את זה,

יצחק פנט:

כן,

יוחנן וייצמן:

כן,

לורה ורטון:

אולי משהו אחר במקום אלנטוסים?

שרון דינור:

אין לכם,

יוחנן וייצמן:

אין, הוא בונה שם.

ציפי רון:

קו אפס,

יוחנן וייצמן:

זה 4, כל גודל, היה שמה עץ,

לורה ורטון:

איפה העצים היום?

יוחנן וייצמן:

הוא בא, אין גג, אז יש עץ.

שרון דינור:

תסתכלי רגע, תסתכלי רגע, זה העצים שיש במדידה שהם אלנטוס, הכול בנוי פה מקצה לקצה, אין פה אפיון של איזה, כולם כבר בנו,

יוחנן וייצמן:

יללה עפנו.

יצחק פנט:

הערה אחת, בסעיף א' כתבתם - יש להגיש חוות דעת הנדסית שימורית, זה כנראה תנאי להיתר, זה לא,

יוחנן וייצמן:

ברור.

יצחק פנט:

רק שיהיה כתוב.

שרון דינור:

איפה אתה רוצה? איפה ראית?

יוחנן וייצמן:

לפני המילה להציע,

יצחק פנט:

נכון, זה פה, יש להציע להגיש חוות דעת,

יוחנן וייצמן:

אני חושב על זה רוחבי, לא צריך, מחר יגידו שלא כתבנו את זה, הכוונה, בסדר, אין בעיות.

יצחק פנט:

תודה רבה.

יוחנן וייצמן:

יללה, הרב עדני?

ציפי רון:

רצית להגיד משהו על המרפסות,

יוחנן וייצמן:

הם בחוץ עדני?

יצחק פנט:

תודה רבה.

ציפי רון:

להפריד בין שני המבנים,

שרון דינור:

הוא קיבל את זה,

ציפי רון:

רגע, להפריד גם אנכית, וגם זה,

יוחנן וייצמן:

את עדני כן, זה כתוב, את עדכני יש מה להציג, או אפשר להכניס אותם וללכת הביתה.

שרון דינור:

רגע, יש לנו עוד משהו,

יוחנן וייצמן:

יש לנו את המקא גם.

שרון דינור:

ימקא זה - ,

לורה ורטון:

ימקא זה האחרון.

שרון דינור:

הרב עדני זה שהתכוונתי, עדני 3.

חיים כהן:

עבר הכול?

יוחנן וייצמן:

יותר טוב ממך.

שרון דינור:

הנה פעם קודמת היינו פה,

יוחנן וייצמן:

מה?

לורה ורטון:

איפה?

שרון דינור:

בוועדה הקודמת היינו ב – 59, 60, עכשיו אנחנו ב – 58, 57, מזל שעשיתי, שהביאה את המחשב, כי הצלחנו לעבוד, אחרת היה לנו פה בעיות. אז אין לנו חומר.

(מדברים ביחד ברקע)

שרון דינור:

אני תוהה לגבי איחוד חלקות בתמ"א.

עו"ד דני ליבמן:

איך הם עושים? אולי הם עושים את זה בהליך אחר. בהליך,

שרון דינור:

תב"ע תוספת חוץ מזה? אפשר לקרוא.

עו"ד דני ליבמן:

אפשר לעשות, עושים הליך נפרד תב"ע, לאחד להם את החלקות. מאשרים להם את התב"ע, לא, את התב"ע מאשרים, אולי איחוד חלקות יצטרכו לעשות.

שרון דינור:

עמוס גדרון גם כתוב.

יוחנן וייצמן:

כן.

עו"ד דני ליבמן:

גם פה, פה זה היה תב"ע, אז פה הם יצטרכו,

לורה ורטון:

אנחנו ממשיכים? שרון, אנחנו ממשיכים?

שרון דינור:

כן, אנחנו מחכים למי שמציגה,

לורה ורטון:

מה?

שרון דינור:

רק מחכים למרים למי שמציגה.

מורן בן זיו:

אז להגיד להם שאת מאשרת פרוטוקול, טוב?

ציפי רון:

מרים לב צנעני.

שרון דינור:

מה זה?

יוחנן וייצמן:

היא לא פה צנעני, היא לא בחוץ?

מורן בן זיו:

כן, כן, בוא נצא פה מייל, שאת מאשרת,

לורה ורטון:

לא יודעת, משהו בדק?

ציפי רון:

כן, כן,

שרון דינור:

לא, היא אומרת שהכול בסדר.

יוחנן וייצמן:

מאשרת?

לורה ורטון:

טוב, בסדר. יללה.

שרון דינור:

זה תוכנית שתואמה איתנו כמו שחיים אוהב.

מורן בן זיו:

זהו, היא לא מגיעה, היא מאשרת את החוות דעת,

יוחנן וייצמן:

כמו שזה, כן. אז תציגי לנו את זה שתי דקות.

שרון דינור:

יש פה, יש פה חלקות, שתי חלקות, האמת היא שרציתי לשאול אותה, אבל התברר בכל מקרה בהמשך, בבית ישראל, צמוד לאזור שראינו בוועדה הקודמת, אתם רואים האמת היא שהבינוי נורא חמוד. יש פה תוספת של שתי קומות,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

בסך הכול, זה הבניין, 1, 2, 3, 4 קומות וגג שמשמש למגורים הוא לא מוגבה, וזה בסדר גמור.

לורה ורטון:

הוא לא מה?

שרון דינור:

הוא לא מוגבה,

ציפי רון:

לא מוגבה.

שרון דינור:

זאת אומרת, הם משתמשים בחלל הקיים, וזה בסדר.

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

גם מיישרים קו עם פרויקטים אחרים שהמקודמים פה, הערות שהיו לנו הם בעיקר הערות של, לגבי העיצוב, איך, וסימון של,

יוחנן וייצמן:

תכתבי על פטור מחנייה, בסדר?

שרון דינור:

אין בעיה.

עו"ד דני ליבמן:

הולכים לפי פרק ד',

שרון דינור:

שזה מה זה אומר?

עו"ד דני ליבמן:

זה אומר שהם מכינים,

שרון דינור:

זה בעלים אחד?

עו"ד דני ליבמן:

כן, זה בעלים, כן, זה,

שרון דינור:

אולי זה ההבדל כאילו,

עו"ד דני ליבמן:

זה בעל הקרקע, בעל הקרקע אחד,

שרון דינור:

לא, תהינו מה, היה צריך תוכנית בשביל לאחד חלקות ב - , בתוכנית הקודמת אבל פה הם עושים
איחוד חלקות,

עו"ד דני ליבמן:

אז הוא יצטרך ללכת לפרק ד', שזה מגישים תשריט,

יוחנן וייצמן:

תצ"ר.

לורה ורטון:

מה?

עו"ד דני ליבמן:

מה?

יוחנן וייצמן:

תצ"ר,

עו"ד דני ליבמן:

כן, תצ"ר והרישוי ידאג לזה, שהם יעברו.

שרון דינור:

טוב, הנה הוספתי, וייצמן.

מורן בן זיו:

3 צריך להגיע תיקון.

לורה ורטון:

ומה עבירות בנייה? עבירות בנייה זה תנאי ל - ?

שרון דינור:

זה לא רלוונטי, כי היא עושה הריסה ובנייה מחדש, בעצם משאירה רק את הזה של השימור.

יוחנן וייצמן:

בסדר,

שרון דינור:

אין פה, אין פה כל כך, כשהורסים הכול זה כבר פחות משנה.

לורה ורטון:

זה בכל מקרה את העבירות. אוקי,

שרון דינור:

אוקי, אני סוגרת? רצית לראות.

יוחנן וייצמן:

לא, הוספת את התנאי של ה - ?

ציפי רון:

הכול בסדר.

יוחנן וייצמן:

מאה אחוז.

שרון דינור:

אוקי, אז עכשיו אנחנו רגע נעבור לויליאם האנט.

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

פחדתי לכתוב,

יוחנן וייצמן:

גברת רון רצית,

עו"ד דני ליבמן:

חזרנו לספסל,

ציפי רון:

לספסל.

עו"ד דני ליבמן:

שגברת רון מחפשת.

ציפי רון:

כן.

יוחנן וייצמן:

תגידי לדוד המלך שהם יקדימו לא לכעוס עליהם.

חיים כהן:

מה זה דוד המלך?

יוחנן וייצמן:

ימקא, ימקא.

חיים כהן:

ימקא?

יוחנן וייצמן:

הציגו לנו, רצינו את זה שוב בוועדה, אנחנו ביקשנו זה יחזור לוועדה?

עו"ד דני ליבמן:

כן. היה צריך, אישור עקרוני. היו דברים חסרים, לכן זה חזר.

יוחנן וייצמן:

רצינו לראות משהו,

עו"ד דני ליבמן:

זה עבר כאישור עקרוני, היו פה כמה שאלות. כתוב שההיתר יוצג בוועדת שימור, אבל זה,

יוחנן וייצמן:

לא, אנחנו בהיתר,

עו"ד דני ליבמן:

אוקי, בסדר, אז זה לפי החלטה מציגים את ההיתר. כן.

שרון דינור:

תסתכלי רגע, ציפי, אם זה בסדר, אתם רוצים שאני אקריא לכם?

יוחנן וייצמן:

תקריאי כן,

שרון דינור:

ספסל הולמן האנט, הצייר ויליאם הולמן האנט שפעם מתחילת המאה ה-20, גר ברחוב הנביאים, ונהג לשבת ולצייר על הגבעה שבמערב ובמזרח (לא ברור), מעבר לכביש, ולאחר מותו הנציחה זאת עידיית אשתו, בעזרת הצבת ספסל אבן באותו מקום עליו חקוקה בעברית אנגלית, יוונית, וערבית,

עו"ד דני ליבמן:

כתובת.

שרון דינור :

הכתובת, הכתובות,

עו"ד דני ליבמן :

הכוללת את הפסוקים.

שרון דינור :

הכוללת את הפסוקים, כתובת הכוללת את,

עו"ד דני ליבמן :

כתוב כתובת. כתבת כתובת בעברית, אנגלית,

שרון דינור :

משהו פה לא הסתדר לי, באמת.

עו"ד דני ליבמן :

פסיק, תעשי אחרי וערבית, פסיק זה בסדר.

שרון דינור :

וערבית.

ציפי רון :

הכתובת החקוקה בספסל, בעברית, אנגלית, יוונית וערבית.

שרון דינור :

וערבית הכוללת את הפסוקים "ואהבת את ה' אלוהיך", כן,

ציפי רון :

בכל לבבך,

שרון דינור :

"בכל לבבך, ובכל נפשך ובכל מאודך ואהבת לרעך כמוך (לא ברור)", אני לא רוצה לעשות טעות באיך
שאומרים את זה, (לא ברור)?

עו"ד דני ליבמן:

כנראה.

שרון דינור:

בשנת 2019 ככל הנראה מחוסר מודעות לסיפור ההיסטורי במהלך עבודות שיפוץ, הספסל נעלם. הוועדה קוראת לעיריית ירושלים להקדיש משאבים, ולהשבת הספסל, (ישוחרר במקומו המקורי). הצבת, או הצבת שלט, גם שלט,

ציפי רון:

כן, אני רוצה, אני רוצה להוסיף כמה פרטים,

יוחנן וייצמן:

כן,

ציפי רון:

הספסל הזה, קודם כל הצייר האנגלי הזה שבחר לקבוע את מגוריו ברחוב הנביאים בירושלים, היה שייך לאסכולה ציור חדישה, רפאליזם והוא היה כל כך מכובד באנגליה, שהוא קבור, לאחר מותו נקבר בכנסייה סנטפרול בלונדון, זאת הכנסייה ששמה בית המלוכה מתחתן, זאת אומרת זה אחד המקומות הכי מרכזיים, והכי חשובים בלונדון. עכשיו את הספסל, הציבה אשתו לזכרו שם במקום שהוא אהב מאוד לשבת בו ולהסתכל על נופי מדבר יהודה, הוא ידע לצייר, אחד הדברים האהובים עליו בציור, היו השעיר לעזאזל, היה הוא הציב תיישים, בים המלח הרבה מהם גמרו את חייהם במים המלוחים, והוא היה מצייר אותם. בכל אופן הוא נחשב למוביל דרך, ואשתו הייתה נחשבת למובילת תיירות הדור הצעיר לארץ, לירושלים בכלל. עכשיו זה נחשב מונומנט, וכשהקימו את הכביש, כששינו את תוואי הכביש, הכביש עבר לחברון, לגילה, וכן הלאה, לבית לחם, צמוד לכנסיית מר – אליאס ולבית השופט שהיה שם. לפני כ – 20 וכמה שנים העבירו את הכביש מערבה בקו ישר כביש 60, בקו ישר לכיוון דרום, אני אישית דאגתי שיעבירו את הספסל, למקום שלו בכניסה למר אליאס בנו גינה מיוחדת לכבוד הספסל הזה, העתיקו את הכתובות בנו פודיום מאבן לספסל, והוא עמד שם יחד עם עצים, ליד הספסל במקור היה עץ זית ענק, שהוא נפטר במשך הזמן, אבל היה זית חדש, שנטע ליד הספסל. זאת אומרת נשמרה המורשת, וזה היה אתר חשוב מאוד בדרך לבית לחם, קבוצות תיירים היו עוצרות שם, ושומעים את הסיפור, אלה שטיילו ברחוב הנביאים, היו עוצרים בבית, מי שלא יודע הבית שהוא גר בו, זה הבית של רחל המשוררת גרה בו לימים, וגם, וגם ד"ר אלנה קראגה, רופאת הילדים הראשונה בארץ, שהקימה את ביקור חולים, ובתי חולים אחרים, גרה שם בבניין הזה, אז זה היה בית שהוא בנה, שהוא גר שם הראשון, היום זה שייך לרוסים, וגרה שם מישהי אחרת. בכל מקרה זה סיפור היסטורי חשוב, שהעיר שמרה עליו עד השנים האחרונות, פתאום הספסל הזה נעלם, עכשיו זה לא יכול להיות שבעיריית ירושלים בגן ציבורי של העירייה, המונומנט המרכזי שבגללו נבנה הגן, נעלם. עכשיו מה שאני מבקשת זה לקרוא לעיריית ירושלים,

אם לא מצליחים, ומחפשים, ולא מוצאים את הספסל, או שהוא נגנב, או שהוא הושחת, או שהוא נזרק, כשעשו שם את עבודות ההרחבה של הכבישים, כולל הכביש להר חומה, על יד זה היה המבנה של הקבלן, לא יודעת מה קרה זה איננו, אז אני מאוד מבקשת שתצא פנייה לשחזר את זה.

לורה ורטון:

אני בעד.

ציפי רון:

זה לא מכובדת לעיריית ירושלים, להשאיר את זה ככה, בתור תעלומה. אז הגינה ישנה, לא צריך לבנות מחדש את הגינה, לא צריך לבנות מחדש את הכתובות, לא צריך לטעת מחדש את העצים, רק לשחזר את הספסל, יש לנו ספסלים, יש לנו את הנתונים של הספסל הזה. אז אני מבקשת שתצא קריאה מוועדת שימור לראש העירייה, למועצת העירייה, לכל מי שצריך, לשחזר את זה, זה הכול.

לורה ורטון:

יפה.

עו"ד דני ליבמן:

תכתוב, בשביל מורס ש - , החלטה, החלטה תישלח לראש מינהל תפעול למנהלת האגף לשיפור פני העיר,

לורה ורטון:

ואולי גם ל - , לוועד,

עו"ד דני ליבמן:

מה הוא יעשה, הוא יעביר את זה לנידום, הוא לא,

לורה ורטון:

גם אומנות רחוב, במרחב הציבורי.

יוחנן וייצמן:

אולי לאומנות, נכון, את צודקת,

עו"ד דני ליבמן:

האגף לשיפור פני העיר.

יוחנן וייצמן:

מי היושב ראש שמה?

יוחנן וייצמן:

הילה ביטון דה לנגה.

יוחנן וייצמן:

תענייני אותה בזה.

עו"ד דני ליבמן:

כן,

שרון דינור:

היא מכוחותינו, לא?

לורה ורטון:

כן, כן,

שרון דינור:

היא חברת וועדת שימור,

עו"ד דני ליבמן:

כן, כן, היא חברה.

ציפי רון:

כן,

לורה ורטון:

היא ממלאת מקום,

מורן בן זיו:

דני, מנהלת אגף תפעול, ומי עוד אמרת?

עו"ד דני ליבמן:

ראש מינהל תפעול,

ציפי רון:

הילה דה לנגה.

עו"ד דני ליבמן:

איציק נידם ומנהלת האגף לשפ"ע, ששמה זיווה נוקראי.

ציפי רון:

ואולי גם,

יוחנן וייצמן:

ולוועדה, ליושב ראש הוועדה,

עו"ד דני ליבמן:

הוא לא יתעסק על זה,

יוחנן וייצמן:

יושב ראש הוועדה כן,

עו"ד דני ליבמן:

לפי הניסיון שלי לעזור לך בתחקיר, מי שאיבד כאן את הספסל הזה, וטיפל בזה, זה אגף לשיפור פני העיר, אז שהוא יתכבד וינסה ל - ,

שרון דינור:

תגידי לזיווה,

יוחנן וייצמן:

אני יודע, אני יודע,

מורן בן זיו:

לא יצא מזה.

עו"ד דני ליבמן:

בסדר.

ציפי רון:

פנייה של הוועדה הזו, לראש העירייה,

עו"ד דני ליבמן:

בסדר.

ציפי רון:

ולכל הנוגעים בדבר, שיזיזו את העניין. זה לא, תארו לעצמכם אם זה יתפרסם באנגליה. או במקומות אחרים, זה יהיה, זה יגרום לצחוק או לדמעה?

עו"ד דני ליבמן:

האנגלים כבר בוכים.

יוחנן וייצמן:

יורידו את הדגל לחצי התורן.

עו"ד דני ליבמן:

הרבה דברים (לא ברור).

ציפי רון:

אני לא יודעת אם יורידו בסנטפול את הדגל לחצי התורן,

עו"ד דני ליבמן:

הרבה דברים,

ציפי רון:

אני לא יודעת אם יורידו בסנטפול של הדגל לחצי התורן, אבל זה לא יהיה לכבוד לנו, בוא נגיד ככה, וזה נשאר קרוב ל – 100 שנה, אז מה פתאום הוא נעלם.

יוחנן וייצמן:

הבינו שהם,

מורן בן זיו:

בודקת רגע.

יוחנן וייצמן:

תוסיפי, תוסיפי שמה גם כן את יושב ראש הוועדה למרחב ציבורי.

ציפי רון:

ותודה לכל ה - , תודה על העלאת הנושא.

חיים כהן:

טוב, נו ממשיכים הלאה?

יוחנן וייצמן:

לא, אנחנו מחכים.

מורן בן זיו:

יוחנן, מה אמרת?

יוחנן וייצמן:

הוועדה לאומנו, איך קוראים לזה? אומנות לפיסול, איך קוראים לזה היום?

לורה ורטון:

הוועדה לאומנות במרחב הציבורי.

חיים כהן:

אני חושב שכדאי להעביר את הפנייה לשמה, שהם יפנו.

לורה ורטון:

מה שאני עכשיו כתבתי,

יוחנן וייצמן:

אם היא תרצה היא תעשה את העבודה.

חיים כהן:

תעביר את הפנייה לוועדה,

לורה ורטון:

דה לגה.

יוחנן וייצמן:

ברור.

שרון דינור:

הייתה איזה יש איזה מישהי, אם את יכולה היא כל כך מהממת ששמעתי אותה מדברת, היה לנו את הדבר הזה שראש העיר עושה עכשיו את הכרישים,

לורה ורטון:

את המה?

שרון דינור:

ראש העיר הוא רוצה שכל המינהלים, יציגו בפניו את (לא ברור) שלהם, הוא החליט במה להשקיע.

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

אז אני הנושא של בורות מים, בורות מים במרחב הציבורי, לא בפרטי, שאפשר לעשות איתם דברים מדהימים, זה דווקא עכשיו שהעיר כאילו, אפשר להשקיע במרחב הציבורי, על זה. ואז עלתה דה לנגה קוראים לה?

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

איזה אישה.

לורה ורטון:

נכון שהיא מדהימה?

שרון דינור:

מרשימה. משהו במבנה לשימור, הדבר היחיד שביאס אותי זה שהיא לא סיפרה לי את זה לפני את זה, היא הציעה שמה, במבנה הזה של ברוצקוס שנמצא פה בעירייה, בשלמה המלך,

ציפי רון:

יש בנק, בבנק,

שרון דינור:

היא הציעה שם לעשות תערוכות מתחלפות כאלה, לחלל הפנימי שלו הוא לא לשימור, אז לעשות שם כל מיני דברים משוגעים כאלה, כמו (לא ברור) והיה, היא באמת שיא, שיא,

ציפי רון:

שאחד הבתים הכי נחשבים שהוא בנה, זה קופת חולים בשייח גראח, את הבניין, קופת חולים בשייח גראח,

שרון דינור:

כן, אני לא מכירה לא, לא זוכרת איד,

ציפי רון:

זה מול משרדים, זה מול משרד הבינוי, הקופת חולים של שייח גראח.

עו"ד דני ליבמן:

שיכון ובינוי.

ציפי רון:

שיכון ובינוי זה אחד הבניינים הכי מהממים בעיר,

שרון דינור:

בואי נראה אם אני מצליחה.

עו"ד דני ליבמן:

הקופת חולים?

ציפי רון:

של שייח גראח שברוצקוס,

עו"ד דני ליבמן:

כן, החנייה שמה קשה.

ציפי רון:

החנייה קשה מאוד,

עו"ד דני ליבמן:

אבל הייתי בפנים.

לורה ורטון:

אנחנו, על, אנחנו ממשיכים לזה?

שרון דינור:

טוב.

לורה ורטון:

אנחנו ממשיכים לימקא?

עו"ד דני ליבמן:

אני הייתי שמה, אבל, באתי,

לורה ורטון:

ימקא.

שרון דינור:

רגע, מישהו מגיע או לא?

מורן בן זיו:

הם צריכים להגיע עוד מעט.

עו"ד דני ליבמן:

פעם הבאה, אני אסתכל.

ציפי רון:

זה לא כף, אבל הבניין. מבחינה ארכיטקטונית, לא, מה פתאום,

שרון דינור:

אז מה?

ציפי רון:

קופת חולים כללית בשייח ג'ראח.

עו"ד דני ליבמן:

כללית שימושים חורגים ג'ראח.

שרון דינור:

כתבתי קופת חולים שייח ג'ראח.

ציפי רון:

כללית,

עו"ד דני ליבמן:

כללית, כללית.

ציפי רון:

כללית זה זה, אבל זה לא צילום טוב שלו.

שרון דינור:

רגע, איזה? תגידי,

ציפי רון:

קופת חולים כללית,

עו"ד דני ליבמן:

הנה היא כותבת,

ציפי רון:

שייח ג'ראח.

עו"ד דני ליבמן:

את צריכה צילום מבחוץ לא מפה.

שרון דינור:

הנה כאילו?

עו"ד דני ליבמן:

זה נתן לך את כל הכללית של ירושלים.

ציפי רון:

לא, לא, זה לא זה.

שרון דינור:

מקודם ראית את זה? מקודם ראית את זה בתמונות?

ציפי רון:

כן, זה זה, זה זה, בצד שמאל.

שרון דינור:

שמאל למטה? זה?

ציפי רון:

למעלה, שמאל למעלה, לא, למעלה,

שרון דינור:

זה?

ציפי רון:

כן.

עו"ד דני ליבמן:

תראי לי רגע, כללית זהב.

שרון דינור:

בכלל אין פה את התמונה.

עו"ד דני ליבמן:

יש.

לורה ורטון:

תלכי אחורה.

שרון דינור:

לא, הוא משגע אותי, הרגת אותי עם זה. טוב, תגידו לי כשאתם מוכנים, אני אספר לכם כמה סיפורים.

לורה ורטון:

אנחנו מוכנים, בוא נקשיב.

שרון דינור:

טוב.

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

אנחנו נמצאים בדיון שני, בוועדת בשימור בבריכת ימקא, ובעצם הסיפור של, של הבריכה, היה שהוא, היא כבר לא פועל משנת 2017 בריכה יפיפייה, אין עבודת אומנות, נכנסים לחלל, זה כאילו חלל מוזיאונים, כאילו מדהים, האור שנכנס דרך,

חיים כהן:

מתי היא נבנתה?

שרון דינור:

ב – 1920 ומשהו,

עו"ד דני ליבמן:

26.

חיים כהן:

זה הבריכה שהייתה עוד לפני כל הפרויקט.

שרון דינור:

הבריכה הציבורית הראשונה בארץ לדעתי, שעה יכול לספר את זה יותר טוב ממני.

עו"ד דני ליבמן:

כן,

שרון דינור:

עכשיו הם החליטו שיש להם תרומה, בגלל זה הם נורא בלחץ להיכנס, זה הדבר האחרון שהכנסתי הכי לחוץ לפה, כי יש להם תרומה, הם רוצים להפוך את הבריכה, לבריכה לאנשים עם, בריכה טיפולית.

עו"ד דני ליבמן:

טיפולית,

שרון דינור:

אוקי,

לורה ורטון:

מצוין.

שרון דינור:

כמעט, למה אני אומרת כמעט? הרעיון הוא מדהים, להשתמש בחלל הזה ולהחזיר את הבריכה לבריכה. למה פחות מדהים, כי הבריכה עצמה לא יכולה להישמר, זאת אומרת אנחנו נשמור על החלל ועל הפסיפסים, ועל החלונות, אנשים ייכנסו וייחוו את זה, מה לא יישמר? הבריכה היום לא עומדת בתנאים, ובטח לא בתקנים של בריכה טיפולית.

חיים כהן:

אז מה הם רוצים?

שרון דינור:

מה שהם עושים זה הם ממלאים את הבריכה, אם יום אחד בעתיד, מישהו יבוא מהחלל החיצון, ויחליט שהוא רוצה להחזיר את העטרה ליושנה, התכנון הזה בתכנון זה שאפשר לפרק שם, כעיקרון הבריכה מקבלת צורה אחרת, היא בריכה של טיפולית יותר נמוכה, היא מקבלת הנגשה, שזה גם פוגע קצת בפיזיות שלה,

חיים כהן:

ומטרה עם זה?

שרון דינור:

הפסיפסים היפים שלה יהיו, יהיו מכוסים,

חיים כהן:

למי זה?

לורה ורטון:

יהיו מכוסים?

שרון דינור:

יהיו מכוסים, כן, כי הברכה, הקרבנו את המבנה של הברכה עצמה, כי רצינו לשמור על החלקות, ורצינו שאנשים יחזרו לשם. עכשיו זה ריק, ופשוט.

חיים כהן:

למי זה? לכלל הציבור, או זה טיפולים?

עו"ד דני ליבמן:

מי שצריך טיפול?

שרון דינור:

של מנוי יהיה, מי שעושה,

חיים כהן:

זה טיפולי?

שרון דינור:

כן,

עו"ד דני ליבמן:

כן,

שרון דינור:

זה בריכה טיפולית.

חיים כהן:

טיפולי.

עו"ד דני ליבמן:

הברכה הזאת האורך שלה, הוא 20 מטר, אז זה באמת לפני 100 שנה, היו עושים ככה בריכות. היום אתה לא מתחיל בפחות מ – 33 מטר בריכה ציבורית, שלא נדבר על 50 מטר שכרגע אין לנו בירושלים.

דוד היימן:

אולימפית זה 25.

שרון דינור:

רגע, אני אנסה להראות לכם,

עו"ד דני ליבמן:

חצי אולימפית,

דוד היימן:

25.

עו"ד דני ליבמן:

כן, אבל בירושלים כשבונים היום בריכות,

יוחנן וייצמן:

חצי אולימפית,

עו"ד דני ליבמן:

זה 33 מטר מתחיל.

שרון דינור:

כן,

עו"ד דני ליבמן:

בריכות חדשות, אין פחות שהעירייה בונה,

שרון דינור:

רגע, איך אני עושה?

עו"ד דני ליבמן:

וזה אפילו פחות מ-25,

חיים כהן:

והיה תיאום עם המנכ"ל?

עו"ד דני ליבמן:

אני אשחק עם הברכה הזאת.

שרון דינור:

היה תיאום מלא ברמת על,

עו"ד דני ליבמן:

הייתי בן 14.

שרון דינור:

זאת אומרת עשינו לשמה כמה סיורים,

עו"ד דני ליבמן:

כשאת אומרת פסיפסים, את מתכוונת קרקעית הבריכה?

שרון דינור:

כן, יש שמה, כתוב אפילו באנגלית, עמוק, ורדוד, המילים האלה, נורא יפים, וגם יש לה,

דוד היימן:

ואי-אפשר לשחזר את זה?

שרון דינור:

אפשר אבל לשחזר זה משהו אחר, וגם יש להם, כאילו המים, הסף של הבריכה הוא ברצפה, היא באותו גובה, והיא כאילו גולשת לתוך הבריכה, כאילו כל הפסיפסים נשפכים פנימה, זה נורא יפה. אי-אפשר התקנות, התקנות של משרד הבריאות הם לא תומכות בדבר הזה לצערי, רגע רציתי להראות לכם את הזה. היה תיק תיעוד. האמת היא, אם הם פה בחוץ, נכניס אותם. אם הם פה בחוץ, אז הייתי אומרת בוא נסתכל על ה - , הם יכולים להראות איזה משהו. כרגע שום דבר לא נפתח אצלי. הנה תסתכלו, כאילו אני אנסה להגדיל את זה, התקרה מצוירת, אוקי, כל זה פסיפסים, הרצפה פסיפסים, אתם רואים שזה, לאן אתה הולך?

חיים כהן:

אפשר לסגור את הדלת?

שרון דינור:

עכשיו הם היו פה בוועדה הקודמת, נתנו אישור עקרוני לנושא הזה,

עו"ד דני ליבמן:

כן,

שרון דינור:

ואמרנו ש - , מי ש - , יש לנו ,

דוד היימן :

הנה.

שרון דינור :

אמרנו שמי שתנאי להיתר זה שהם יחזרו עוד פעם לבריקה שנראה תכנון מדויק, לפני זה לא היה.

יוחנן וייצמן :

כן.

שרון דינור :

אז שעה בטח יסביר את זה הרבה יותר טוב ממני, היו פה כמה חברים חדשים, ביקשו בוועדה הקודמת, אז אולי תספר קצת, כי זה באמת.

עו"ד דני ליבמן :

יש פה אחד ששחה בבריקה,

שרון דינור :

אתה גם לשימור,

עו"ד דני ליבמן :

דיברתי כבר,

שרון דינור :

אבל אתה צריך, שעה, אתה חייב לשבת פה,

מורן בן זיו :

רגע, אם זה יעבוד בוא נראה.

שעיה רוט :

אם זה לא יעבוד, אני אחכה שנייה, אני אשלח לך. תוכניות (לא ברור).

יוחנן וייצמן :

תשאל אותו.

שרון דינור:

מה קורה?

שעיה רוט:

הנה יופי, אז יש לך פה. אוקי, אז שלום לכולם. מכירים, שמי שעיה רוט, אני אדריכל השימור של הפרויקט, יעל ספקטור ממשד ספקטור עמישר, בדרך שייכנס עוד דקה. אנחנו כמו שהבנו, כמו שרון אמרה, אנחנו בדיון חוזר, התוכנית כתוכנית עקרונית כבר הוצגה בפני הוועדה, ואנחנו חוזרים כי נדרשנו להציג את הפרטים, נדרשנו בוועדה הקודמת. זה חלל הבריכה ההיסטורי של מבנה ימקא, שהוא מוכר לנו, מבנה שהוא מונומנט לשימור, התוכנית, אני רק אגיד בקצרה שוב, עוסקת בהשמשה של הבריכה ההיסטורית, הבריכה יצאה משימוש לפני בערך 10 שנים. היום במסגרת של תרומה של קרן אני צארלס קלור, ימקא מבקשים להסב את הבריכה הזאת, לבריכה טיפולית בהידרותרפיה, זה דורש כמה שינויים, כדי לעמוד בתקנים, וכדי להנגיש את הבריכה, אבל העיקרון המנחה של כל הפרויקט הזה, מידי וואן, היה כמובן שימור מקסימאלי של הבריכה, הצורה של הבריכה של כל החומרים וכל הפרטים. ככה הבריכה נראית היום, ישנה. כמה צילומים של אז והיום, הבריכה כמובן באמת חלל מאוד מרשים, בעל ערך מאוד גבוה ואסתטי.

שרון דינור:

זה ממש יפה התמונה הזאת, תחזור.

שעיה רוט:

כן,

שרון דינור:

יש את הפודיום שכולו מפסיפס, כאילו, הוא פשוט גולש לתוך הבריכה, והאור עליו זה באמת חלל מרגש.

שעיה רוט:

נכון, תאורה טבעית פה ש - , זה שיש תאורה טבעית בתוך הבריכה זה לא מובן מאליו, זה אחד מהכלים שבאמת. הכי יוצא דופן בחלל הזה, גם אנחנו רואים כאן את הטופוגרפיה אני קורא לזה, את הטריבוונה את המדרגות האלה, וזאת (לא ברור) הבריכה גם כך עברנו הרבה, התוצאה הסופית היא באמת הצליחה לשמור את הדבר הזה, למרות שאנחנו מוסיפים תיכף תראו,

ציפי רון:

וזה הכול עם מוזאיקה, עם פסיפס, נכון?

שעיה רוט:

נכון,

ציפי רון:

זה מצופה פסיפס הכול.

שעיה רוט:

כל המישורים שדורכים עליהם, וגם המישור של הקיר עד גובה החלונות מחופים בפסיפס של (לא ברור). טוב, זה התוכנית העמדה הכללית של המקום, אנחנו עוסקים באגף הזה, הברכה עצמה. אוקי, זאת התוכנית העדכנית. בצהוב מה שאנחנו רואים כאן זה אזורים שאנחנו נוגעים בהם, כלומר האגן עצמו של הברכה, כן עובר שינויים, העניינים העיקריים כאן הם שתעלת הגלישה שבעת (לא ברור) אנחנו צריכים לעשות הנגשה.

שרון דינור:

תעלת גלישה זה,

שעיה רוט:

גלישה, איפה שהמים, בעצם יוצאים לסינון וחוזרים, הוא גם העומקים של הברכה אנחנו משנים אותם, הברכה היום, הצד העמוק שלה הוא ליד הכניסה, אז גם צריך להפוך את זה, וגם להפוך את הברכה לפחות עמוקה, כדי שהיא תהיה מותאמת להידרותרפיה. האזור כאן זאת הנגיעה היחידה שיש לנו בעצם באזור הזה של המדרגות הרחבות, כאן אנחנו מוסיפים רמפת נגישות. וכאן פירטתי מה קורה בכל מישור ומישור, כך כשהסגול הכהה זה, אלה מישורי רצפה שבהם אין שום נגיעה, כולל כל פסיפסי הקיר, כאן בצהוב זה התוספת של הרמפה, כאן יש לנו הריסה של, של מדרגה אחת, זה בעצם לרדת לערכים למפלס של הברכה. כאן אנחנו פה הורסים שתי דפנות של הברכה ושתי הדפנות האחרות, משתמרות, אבל בעצם נקברות מאחורי הדפנות החדשות, שאני מייצר, הורוד כאן זה החזרה של החיפויים, אנחנו בעצם משחזרים את החיפויים המקורים אז איז, אין פה בעצם שינוי של ה - , של החיפוי פשוט אנחנו מטמיעים בתוכם את הגישה החדשה, לא תעלת ניקוז מאוד קטנה בהיקף, שזה בשביל האובר – פלו כאילו, ותיכף תראו בפרטים היותר מפורטים בתוכנית, שתעלת הגישה החדשה, ומדרגות כניסה וחיפויים, שהם ברוח החיפויים המקוריים, אבל הם כן חדשים. כאן אנחנו רואים חתך, לצד הארוך של הברכה, אפשר לראות בעצם את ה - , את האגן המקורי כאן, וכאן את האגן החדש ניצק אותו, כאן בנקודה הזאת יש בעצם החלפה של הדופן, דופן חדשה, וכאן קבורה של האגן המקורי, ומעליו פשוט יציקה של האגן החדש. אוקי, ככה, ההתערבויות הם באמת, בשני מוקדים, האגן והמדרגות, סליחה, אוקי כאן החתכים, שוב האזורי טיפול שבעצם רוב מה שאנחנו רואים כאן,

פאדי סוידאן:

התחלתם כבר זה שלנו?

שעיה רוט:

הקדימו,

שרון דינור:

כן, כן,

יוחנן וייצמן:

בואו כנסו.

פאדי סוידאן:

אנחנו עומדים בחוץ כבר.

שרון דינור:

אנחנו בתיאור,

יוחנן וייצמן:

כן, התחלה.

שרון דינור:

לתאר,

שעיה רוט:

הגעתם ברגע, רק אני דיברתי.

פאדי סוידאן:

טוב.

שעיה רוט:

נמצא איתנו פאדי, מה שם המשפחה?

פאדי סוידאן:

פאדי סוידאן שלום לכולם, אני מנכ"ל ימקא.

שעיה רוט:

יעל ספקטור, האדריכלית. אז כאן פירוט של בעצם מה קורה בכל המכשורים, באמצעות החתך, אז הקירות, התקרות הכול, זה אין שינויים רק שימור ושיקום. בברכה עצמה, באגן של הברכה אנחנו רואים את נקודות ההתערבות שכאן זה בעצם מקום שבו דופן חדשה תחליף את הדופן המקורית, כאן דופן מקורית שהיא בעצם נקברת, כדי לאפשר צמצום קל של חלל, של אגן הברכה והעלאה של המפלס, וכאן זה נקודת ההתערבות של הרמפה. אוקי. כאן התוכניות הן כבר יורדות לרזולוציות של אריחי קרמיקה בודדים, למעלה אנחנו רואים מבט על, וכאן חתך, עומדים כאילו במקביל אחד לשני, ככה שאנחנו מבינים את ה - , אפשר להבין שהקו הזה פה, זה שחזור של עיטור שקיים ברצפה, כל הפסיפסים האלה, אלה פסיפסים שהם יפורקו ויוחזרו באותו איטום, פסיפסים שהם חלקים בלי (לא ברור). כאן זה הרצפה של הטריבונה, וכאן הקו הזה זה קו שפת הברכה החדש, הקו של הרמפה.

יעל ספקטור:

פה זה של הרמפה בעצם.

שעיה רוט:

כן, אוקי, אז כאן אנחנו רואים את מישור הרמפה, מישור המדרגות, גם כאן כרגע מסומן העתקה של קרמיקות קידמו את הקיים אל הרמפה.

שרון דינור:

לא פסיפסים בונים על הרמפה?

שעיה רוט:

כאילו ברצפה של הרמפה הזאת, נקודה שדנו עליה עם קארין, אם נכון בחיפוי של הרמפה הזאת, את אותם חומרים, לעשות איזה שהוא אלמנט חדש בחומרים דומים.

שרון דינור:

(לא ברור)?

יעל ספקטור:

כרגע זה על אותם חומרים, בעצם להכניס משהו זר למרות שמבחינה אותנטית זה אולי הדבר הנכון לעשות, נראה קצת מוזר, בסך הכול אנחנו עושים כל כך הרבה מאמץ כדי לשחזר ולהשאיר את המקום הזה כמו שהוא, אבל זה משהו שעדיין לא מאה אחוז.

שרון דינור:

אוקי,

יעל ספקטור:

נשנה טיפה את הגוון, אולי נוסיף משהו,

שעיה רוט:

גם בהקשר הזה, המעקה של הרמפה, דובר על כך שנוכל לעשות אותו בלי חלוקות, כלומר לא, אבל כאן רואים במבט את המעקה החדש, עם חלוקות אנכיות, יעל אומרת שמבחינת נגישות ניתן להימנע מהחלוקות האלה, ואז יהיה רק מאחז יד,

שרון דינור:

זה יהיה מושלם.

שעיה רוט:

כן,

שרון דינור:

כמה (לא ברור).

שעיה רוט:

נכון, נכון, ואז זה יהיה הרבה פחות. אוקי, כאן עוד מבט מפורט, אני יכול לעשות עוד זום, כי באמת יש פה את כל האינפורמציה אבל זה נראה יותר. בעצם זה תעלת הגישה החדשה, מה שקורה עם בריכות היום זה שאין יותר את התעלות גישה שמתוך הבריכה שאני מחזיק את זה, בתוך הבריכה, היום הבריכה היא בקו אפס, מסביב, המים פשוט עולים בצורה זרימה חופשית קצת, הם נשפכים לתעלה שהיא מחוץ לבריכה, זה כל הפעולות האלה, שאתם רואים כאן מפורטות.

יוחנן וייצמן:

כן,

שעיה רוט:

כאן אנחנו בעצם זה חתך בבריכה במבט לכיוון הכניסה, אנחנו רואים כאן, כל העיטורים האלה שהם מפורטים בצורה מפורטת, אלה חדשים, אלה מדרגות שלא קיימות היום יהיו מדרגות שיורדות לתוך הבריכה, כי כמובן זה נדרש בבריכה מהסוג הזה, היום אין בכלל מדרגות, יש רק סולם שהוא בנוי לתוך הדופן, אז זה מה שאנחנו רואים כאן. אלה הדמיות של המצב הסופי.

לורה ורטון:

זה מעלון?

שעיה רוט:

מעלון, מעלון, כן.

יעל ספקטור:

הוא לא יראה ככה זה פשוט מה שהצלחנו למצוא להדמיה.

שעיה רוט:

כן, אנחנו לא,

שרון דינור:

כשאת אומרת הוא לא יהיה ככה,

לורה ורטון:

זה חשוב,

שרון דינור:

את יודעת להגיד שהוא יראה יותר עדין.

לורה ורטון:

כל זה, בריכה ל - ,

שעיה רוט:

כן,

יעל ספקטור:

חייבים אבל מעלון.

שרון דינור:

כן.

שעיה רוט:

כאן המדרגות החדשות שלא קיימות היום והמעקה שלהם, אבל כל יתר האלמנטים שאתם רואים כאן הקירות, הכנת הפתחים, זה המצב הקיים. כאן במבט שוב, לכיוון הכניסה, כאן מאזור הכניסה זה ממש אנחנו עומדים בכניסה ומסתכלים בתוך,

שרון דינור:

אז עשיתם את הציפוי של המוזאיקה.

שעיה רוט:

כן. שחזור, אותם, נתיבים, גם חיפויים,

חיים כהן:

התקרה לא נגעתם, נכון?

שעיה רוט:

לא, לא נגענו,

פאדי סוידאן:

חס וחלילה.

שעיה רוט:

לשחזר את ציורי התקרה שקיימים פה, כאילו לנקות אותם, להחזיר אותם למה שהם היו, כאן ממש נחמד, אפשר לראות, בחרתם את אותה, שעשה את ההדמיות האלה, בחר את אותה זווית מבט שעשינו המקורי משנות ה – 30, ככה שאפשר לראות ממש את ה – , אופן של הבריכה, וגם שומרת על אופייה, והשינויים הקלים שהיא עוברת מבחינת ה – , הצורה שלו. זהו אם יש שאלות,

שרון דינור:

לי יש שאלה, לכם יש הערות להמלצה? אוקי,

שעיה רוט:

יש לנו,

שרון דינור:

יש, לא, היה לכם משהו אחד שאני כן רשמתי לעצמי, כן כתנאי למתן היתר, כאילו במקום תנאי לאישור, להשלים את התיק תיעוד,

שעיה רוט:

יש להגיש תיק תיעוד,

שרון דינור:

כתנאי למתן היתר,

שעיה רוט:

אין בעיה,

שרון דינור:

עכשיו ביקשת ממני,

שעיה רוט:

בסדר,

שרון דינור:

אני,

שעיה רוט:

התיק תיעוד הוגש, אבל,

שרון דינור:

לא, לא יודעת אם יש עליו הערות, או משהו כזה. חוץ מזה רצינו לשאול אתכם שאלה קטנה, לגבי החמאם, זה אזור שהוא היום משמש לאזור כביסה כזאת, הוא צמוד,

פאדי סוידאן:

אז יש לי עדכונים בעניין הזה.

שרון דינור:

עדכונים טובים, אני מקווה.

פאדי סוידאן:

עדכונים מצוינים.

שרון דינור:

אולי אבל רגע שעיה יגיד מה זה.

פאדי סוידאן:

(לא ברור) זה היה אתמול בלילה,

שרון דינור:

כן, יש חמאם, בוא תספר רגע על,

שעיה רוט:

כאן, אני רק מראה על פה, זה האגף כולו, אנחנו נמצאים פה בחלל הזה, יש חלל כאן (לא ברור), שהוא היה בעבר במקור חמאם ששימש את ימקא, והיום הוא לא בשימוש, הוא משמש לחדר כביסה. הוא לא בתחומי הבקשה שלנו.

פאדי סוידאן:

זה לא תחום הבקשה שלנו, אבל אנחנו גם לקחנו צעד אחד קדימה, ואנחנו, היום זה משמש כמכבסה, של הבית מלון, ושל מרכז הספורט, אנחנו הוצאנו את המכבסה החוצה למיקור חוץ, ועד סוף החודש באים כביסקל לקצת כל הציוד שלהם,

שרון דינור:

מה תעשו בחלל הזה?

פאדי סוידאן:

החלל הזה כרגע הוא יישאר ריק, אנחנו המטרה שלנו להחזיר אותו בתור חמאם.

שרון דינור:

אנחנו נכניס את זה להמלצה שלנו.

לורה ורטון:

נהדר.

שרון דינור:

שהוא יוחזר בתור חמאם, בסדר? תעשו עם זה מה שאתם מבינים זה,

פאדי סוידאן:

אין לנו,

שרון דינור:

זה פשוט אני חושבת שזה (לא ברור) חלק מהסיפור הייחודי של המתחם הזה.

פאדי סוידאן:

אני,

ציפי רון:

ירושלים זקוקה לחמאם.

פאדי סוידאן:

אני מסכים איתך במאה אחוז, וזה לא ספק, וזה גם הכיוון שלנו, יש שמה גם מצאנו עוד כמה דברים שמה מאוד מעניינים בחלל הזה, כמו שירותים עתיקים, עומדים, דברים שהם, אנחנו כמובן לא נוגעים בהם, אנחנו רק רוצים לשמר את המקום הזה כמו שהוא.

שרון דינור:

אוקי, אז זה אחלה. עוד משהו שאני רציתי להכניס לזה, רק הנושא של המעלון, שהוא יהיה ללא, לא יודעת איך לקרוא לזה, קירות של פלד, אלא מעודן.

יעל ספקטור:

לא, זה זכוכית.

שרון דינור:

בסדר, זה בסדר אם אכתוב את זה? אני פשוט לא רוצה לכתוב משהו שלא (לא ברור).

יעל ספקטור:

זה הידראולי על זה,

שעיה רוט:

נעשה מאמץ,

שרון דינור:

מעלון פתרון, בסדר. אחלה.

ציפי רון:

אני רציתי לשאול אם הירידה למעלון, לכיוון המעלון, הרמפה לכיוון המעלון, היא מחייבת פירוק של הרצפה המקורית, או שאפשר לשאת את זה על הרצפה.

שעיה רוט:

כן, הצגנו,

ציפי רון:

בלי לפגוע ברצפה המקורית שם, עם הירידה למעלון, סליחה, עוד פעם אני חוזרת, עם הירידה למעלון, היא תהיה עם הרמפה הזאת בלי לפגוע ברצפה המקורית, להשאיר אותה מתחת לזה, לדורות הבאים. מה?

יעל ספקטור:

לברכה?

ציפי רון:

כן, הירידה, הגישה למעלון.

יעל ספקטור:

כל השטח השתנה, כל הברכה הזאת חדשה.

ציפי רון:

כן, אבל הגישה למעלון,

שעיה רוט:

לא, אני מתכוון, ציפי, תסתכל המעלון הוא כאן, זה המלבן הזה,

ציפי רון:

אז יש כאן איזה שהיא רמפה,

שעיה רוט:

העניין הוא שהמדרגות האלה, הטריבונוט הן ממשיכות כאן גם,

ציפי רון:

כן,

שעיה רוט:

כדי לעשות מפלס שהוא המשכי רציף לכיסא גלגלים, אי-אפשר להימנע מנגיעה במדרגה, אנחנו כן נאלצים,

ציפי רון:

אז אני שואלת אם אפשר לעשות את הרמפה הזאת מעל המדרגות, בלי לפגוע ב - ,

יעל ספקטור:

לא,

שעיה רוט:

מפלס יותר גבוה, בעצם,

יעל ספקטור:

הטריבונוט יותר גבוהות מהרמפה.

ציפי רון:

כי לעניין לשמר את מה שיש, זאת אומרת להוסיף את מה שצריך, אבל אם אפשר בלי, בקיים.

פאדי סוידאן:

פגיעה מינימאלית קטנה,

ציפי רון:

אני יודעת,

פאדי סוידאן:

אם אפשר לשחזר. כשאני ביקשתי שיעשו את התכנון, אני ביקשתי מהם דבר כזה, אולי עוד 20 שנה יגיע מנכ"ל אחר, שירצה להחזיר את הבריכה כמו שהיא הייתה.

ציפי רון:

כן,

פאדי סוידאן:

ובגלל זה גם לקחנו בחשבון כל העבודות שנעשו, זה שאולי עוד, עוד 20 שנה ירצו להחזיר את זה לבריכה.

ציפי רון:

זה בריכה היסטורית מציינת תקופה, מציינת ארכיטקטורה,

פאדי סוידאן:

בהחלט,

ציפי רון:

את האדריכל, אז היה חשוב לי לנסות את המקסימום כדי לשמר, גם את התוספות בלי לפגוע בקיים.

פאדי סוידאן:

אבל תמיד יש מצב של חזור, אין מצב של אל – חזור אחורנית.

שעיה רוט:

אבל גם הצורך,

ציפי רון:

אשרי המאמין תמיד.

שעיה רוט:

ציפי, המקום הזה, למרות שיש לו נגיעה בבטון, ובנייה אפילו, היתרון הוא שאנחנו מצליחים לשמר לחלוטין את כל אזור הכניסה, את כל הסער הזה, והמדרגות המקוריות, שכל הוורסיות המקוריות דיברו על נגיעה בהם באיזה שהוא אופן, לקחת את המדרגות, לכסות אותם, לשנות היתרון הוא שהמונומנט הזה, שהוא אולי האלמנט הדומיננטי ביותר מבחינה גיאומטרית, נשאר ללא שום נגיעה. אני חושב שיש בזה,

לורה ורטון:

כן, והמלון הוא קרובה, זאת אומרת אי-אפשר, אי-אפשר.

יעל ספקטור:

המלון אבל יושב בתוך הבריכה, הוא לא,

לורה ורטון:

כן, לא,

ציפי רון:

המעלון הוא בתוך הבריכה, התכוונתי לרמפה שיורדת אליו.

יעל ספקטור:

הרמפה זה אין לנו ברירה.

ציפי רון:

זאת היית שאלתי.

חיים כהן:

שיהיה לה תקנות של הנגשה,

ציפי רון:

יש לי שאלה היסטורית, בתחום ההיסטוריה,

פאדי סוידאן:

כן,

ציפי רון:

בימקא היה האוסף הארכיאולוגי של ויליאם הולמן האנט, לא, של קלארק, של קלארק ממילא מחברת הנסיעות קוק, מה קרה לאוסף הארכיאולוגי?

פאדי סוידאן:

את שאלת אותי את השאלה הזאתי בפגישה הקודמת.

ציפי רון:

אני זוכרת את זה, אני זוכרת אותו עומד בארונות בימקא,

פאדי סוידאן:

אני זוכר את השאלה הזאתי מהפגישה הקודמת שלנו באולם היותר גדול. לצערנו הרבה מאוד דברים נעלמו עם מרוצת השנים בימקא. מה שאנחנו עושים היום בימקא זה שאנחנו כל תמונה, כל פריט, כל כיסא, כל דבר היסטורי אנחנו שמים לו ברקוד, עם מספר סידורי, והוא נכנס לרשימת מלאי.

לורה ורטון:

נחדר.

ציפי רון:

יש מקום שאתם מציגים את הדברים האלה, שאתם חושבים להציג את הדברים? את הפריטים האלה?

פאדי סוידאן:

יש לנו כבר אוסף אומנותי לא קטן, של הרבה מאוד דברים, שאנחנו רוצים לראות איך אנחנו מציגים את זה לציבור.

ציפי רון:

זה מההיסטוריה של ירושלים, מאוד חשוב שזה יהיה פתוח לציבור, פעם הייתי עושה סיורים קבועים בימקא.

פאדי סוידאן:

אני אתקן אותך, אנחנו ההיסטוריה המודרנית של ירושלים.

ציפי רון:

בסדר, אנחנו מדברים על מה, אנחנו מדברים אבל אני אומרת שהייתי עושה שם סיורים קבועים של החברה להגנת הטבע, בקיץ כל יום רביעי. עולים למעלה, יושבים שם למעלה, אז יש לי עניין שזה יישמר, שזה יוצג לציבור ככל האפשר.

פאדי סוידאן:

אפשר לעשות סיור למי שרוצה פה.

שרון דינור:

אגב חברי הוועדה היקרים, אני הייתי מנצלת את ההזמנה שלו, כי מי שלא היה בחלל הזה, זה גם קרוב לעירייה, וגם הוא אחד האתרים,

לורה ורטון:

אני אשמח,

ציפי רון:

האבנים במגדל, בראש המגדל הם האחרונות שנחצבו במערת צדקיהו, אחרי זה אסרו את החציבה במערת צדקיהו.

שעיה רוט:

עלתה פה שאלה, יעל, אולי את יודעת לענות יותר טוב ממני, בנוגע להליך של התב"ע, בעצם אנחנו כאן בהליך של היתר, שעוסק אך ורק בבריקה,

יעל ספקטור:

כן,

שעיה רוט:

יש הליך מקביל של תב"ע, שעוסק בפתיחה של פתח, משם מכיוון מערב, מכיוון מרכז הספורט, אז שדני היועץ המשפטי שלנו,

יעל ספקטור :

אנחנו הכנו את, כאילו את (לא ברור), והכנו את התוכניות, חתך אורכי, אנחנו מחכים, יש, כי דיברנו עם וועדה מחוזית, כי בזמנו אמרו לנו שאין אפשרות לעשות את זה וועדה מקומית, בגלל,

עו"ד דני ליבמן :

כן,

יעל ספקטור :

היסטוריה מקומית,

עו"ד דני ליבמן :

כן,

יעל ספקטור :

דיברנו עם היועצת המשפטית של וועדה מחוזית, והיא אמרה לנו שוועדה מחוזית, די מצטערת על ההחלטה הזאת, בגלל שהצורך בשינוי תב"ע לעשות תיקון קטן או שיפוץ, גורם לבניינים האלה, להיהרס.

שרון דינור :

אוקי, וחוצץ מלהצטער מה היא עושה?

יעל ספקטור :

הם בעצם היו בתהליך של השינוי החוק, להפוך את זה שוב לוועדה המקומית. אבל אז קרה 7 באוקטובר, אנחנו לא יודעים על זה, אז אנחנו מנסים לברר איתם,

שרון דינור :

אני לא מכירה את זה, אני מניחה שזה היה עובר דרכי.

יעל ספקטור :

לא, זה משהו ש - ,

פאדי סוידאן :

אני גם אגיד שמדובר באזור שהוא עבר הרבה מאוד שינויים,

שרון דינור:

לא, להגיד ש - ,

פאדי סוידאן:

השפות שאנחנו גם לא מבינים מה ההיסטוריה של השפות האלה, במרוצת השנים, יש שמה בטון, ויש שמה גשר, שחתכו אותו של השחקנים של ביתר, שהם היו עולים ונכנסים למגרש, דברים שהם לא קשורים לבנייה המקורית של ה - , של המקום עצמו.

יעל ספקטור:

מה שאנחנו רוצים לפרק, זה משהו שהוא לא מקורי בכלל.

פאדי סוידאן:

אנחנו רוצים להחזיר אותו למקורי,

יעל ספקטור:

בנוסף גם זה אזור שבאמת אין מקום שאפשר לראות אותו, זה חזית, זה חצר סגורה משלושה צדדים, והצד הרביעי זה החצר, זה מרכז הספורט, זה בעצם אנחנו מבינים את הצורך בטיפול. אבל,

שרון דינור:

אבל אתם פועלים כרגע עם תב"ע.

יעל ספקטור:

כן.

שרון דינור:

לא פתחת תיק אצלי.

עו"ד דני ליבמן:

לא,

יעל ספקטור:

אנחנו פתחנו, אבל לא התקדמנו איתו, כי אנחנו חשבנו לחכות לראות אם ישנו את זה, כי יש הבדל גדול בין וועדה מקומית, לבין וועדה מחוזית,

שרון דינור:

הם לא ישנו את זה, כי אם היה כזה דבר, לא הייתי, זה לא קורה.

יעל ספקטור:

לנו, אמרו לנו בפירוש,

שרון דינור:

אוקי,

עו"ד דני ליבמן:

זאת, זאת העמדה שלהם של,

ציפי רון:

שישמרו, ושתשמרו על הספסל.

שרון דינור:

(לא ברור).

ציפי רון:

לא, יש לימקא ספסל, מי שמסתכל על ימקא.

פאדי סוידאן:

לא, זה שמה זה המקום השני, אנחנו לא נוגעים בזה, שמה זה בכלל,

ציפי רון:

תשמרו עליו. יש נטייה, יש נטייה לגנוב פה ספסלים כאלה.

פאדי סוידאן:

זה הספסל של ד"ר הארט אני לא זה, יש שמה שמירה 24 שעות בימקא גם, גם מחויבים ביטוחית.

שרון דינור:

טוב, תודה רבה.

לורה ורטון:

תודה רבה, בהצלחה.

שעיה רוט:

תודה.

שרון דינור:

אם יהיה עוד שאלה, אני מתקשרת אליך, בסדר?

שעיה רוט:

תודה רבה.

יעל ספקטור:

בכל מקרה אנחנו מכינים את הגיליונות לקארין,

יוחנן וייצמן:

בהצלחה, כן.

שרון דינור:

מאה אחוז, מה זה? זה למשהו אחר.

יעל ספקטור:

זה לא שלנו.

שרון דינור:

תודה רבה לכם, תודה.

יוחנן וייצמן:

בסדר.

חיים כהן:

בהתאם לזה, אין הערות,

ציפי רון:

הודעת היושב ראש?

חיים כהן:

מה?

ציפי רון:

הודעה של היושב ראש?

יוחנן וייצמן:

לא, אין, היושב ראש היה נפסל.

שרון דינור:

אני, רגע,

מורן בן זיו:

תסתכלי בהחלטה קודמת.

יוחנן וייצמן:

האמת היא, שהודעת היושב ראש הייתה נורא פשוטה,

לורה ורטון:

שימור ייזום, זה יפה.

יוחנן וייצמן:

אנחנו נקבל פה אורחים, בתנאי שהם,

לורה ורטון:

שמה?

יוחנן וייצמן:

נקבל פה אורחים בתנאי שהם מתנהגים (לא ברור).

לורה ורטון:

לא הבנתי את ההערה.

עו"ד דני ליבמן:

אורחים,

חיים כהן:

סיימנו?

יוחנן וייצמן:

היה פה נציג של ארגון, שהוא אמר, הוא ישב בשולחן ואמר, החלטות שלכם.

שרון דינור:

שתי הערות שאני עושה,

ציפי רון:

שרון, מה שם המשפחה של המנהל של ימקא? שאדי מה?

שרון דינור:

פאדי,

ציפי רון:

פאדי או שאדי?

דובר לא מזוהה:

סווידאן.

שרון דינור:

פאדי.

ציפי רון:

פאדי?

דוד היימן:

פאדי סווידאן.

שרון דינור:

פאדי, פאדי.

ציפי רון:

פאדי סווידאן,

שרון דינור:

את מנסה לבלבל אותי, זה לא יפה.

עו"ד דני ליבמן:

פאדי סוידאן,

ציפי רון:

לא, אני שמעתי, פאדי שאדי, תגידי לי או תאמר לי. פאדי סוידאן.

לורה ורטון:

את רוצה שנלך לשם יחד?

חיים כהן:

סיימנו, נכון? אדוני היושב ראש,

שרון דינור:

אני ממש, אני הבאתי משפט אחד.

יוחנן וייצמן:

אנחנו איתך.

חיים כהן:

את רוצה שאני אביא את אסולין?

שרון דינור:

נראה לי, כתנאי למתן היתר, רגע,

לורה ורטון:

סיימנו?

שרון דינור:

אני רק כותבת את מה שאמרתי.

לורה ורטון:

סיימנו? יושב הראש,

יוחנן וייצמן:

כן, אנחנו מצידי אנחנו מחכים למנהלת, לממונה על המחלקה, שתיתן לנו.

חיים כהן:

היא תיקנה שני דברים היא רצתה,

ציפי רון:

שרון יש לך הצהרה?

שרון דינור:

אני רק מתקנת,

חיים כהן:

כן,

שרון דינור:

את מה שאמרתי להם,

עו"ד דני ליבמן:

לגבי החמאם, חלקות החמאם לשעבר.

לורה ורטון:

אוקי,

ציפי רון:

החמאם לשחזור מלא.

לורה ורטון:

אני פשוט צריכה להיות בשלוש וחצי.

שרון דינור:

אוקי, תודה רבה.

יוחנן וייצמן:

סיימנו, אנחנו יכולים?

חיים כהן:

תודה רבה.

יוחנן וייצמן:

אתה יכול לכבות.

שרון דינור:

כן, זהו.

מורן בן זיו:

כן, סיימתי.

יוחנן וייצמן:

טוב, אנחנו סיימנו את הוועדה.

עו"ד דני ליבמן:

אפשר לכבות את קלטה.

ציפי רון:

תודה לכל העושים במלאכה.

יוחנן וייצמן:

אני אחזור, אני עוד 10 דקות איתך.

שרון דינור:

אתה יכול לרדת אלי,

יוחנן וייצמן:

מקסימום, בסדר,

שרון דינור:

איך שנוח לך. אפשר להפסיק הקלטה.

סיום הדיון